

Sarka

Claudio Forti

Překlad Miroslav Hokeš

PŘEDMLUVA

Second Life je virtuální svět, v němž se k dnešnímu dni pohybují milióny lidí z celého světa. Každý, kdo dosáhl věku osmnácti let, může do tohoto světa vstoupit. V Second Life získává každý novou totožnost, podobnou té reálné nebo naopak úplně protikladnou. Můžete si stvořit svého avatara, virtuální dvojče, a při tvorbě jeho tělesných parametrů nejste ničím omezováni. V Second Life můžete prakticky cokoli, co děláte v reálném světě - jíst, nakupovat, navazovat sexuální poměry, uzavřít manželství, mít děti, pořídit si domácnost, zařídit ji nábytkem, ozdobit... V Second Life ovšem můžete třeba i létat nebo se v jediném okamžiku teleportovat z místa na místo. Další, co je dobré si uvědomit, je, že v Second Life nestárnete a neumírate – ledaže byste si to přáli.

Největší banky a mezinárodní společnosti do tohoto světa investují, odehrává se tu stejné množství obchodních transakcí jako ve skutečném světě. Ne-li ještě víc.

Stojí za to vstupovat do Second Life? Proč tolik lidí vyrazí trávit nemalou část dne do tohoto virtuálního prostředí?

Jednoznačnou odpověď lze asi jen těžko najít. Pohnutek není o nic méně než důvodů pro reálná rozhodnutí v reálném světě.

Někteří vstupují do Second Life za byznysem, jiní zde hledají přátele, virtuální sex, přicházejí bojovat proti samotě nebo zkrátka jen okusit život ve snu.

Tento román věnuji všem snílčům bez rozdílu věku, pohlaví, rasy či vyznání...

1.

Vstoupil do toho nového světa s náladou emigranta, smutnou a užaslou zároveň. Jen žádná zavazadla z laciné lepenky si s sebou nenesl. Žádná Mayflower neoznámila blízkost zaslíbené země, nebyl tu žádný Ellis Island *, aby ho přivítal.

Jozeph přišel odnikud a dost možná nikam ani nesměřoval.

Ať už tu měl hlavní roli nebo byl jen komparsistou, tenhle absurdní svět ho nutil hrát naslepo.

Rozhlédl se velikýma zelenýma očima kolem dokola.

Potom pohlédl sám na sebe. Jeho stvořitel byl i jeho bohem, jistě, tohle božstvo a on sám však byli koneckonců jedna a tatáž osoba. Vlastní logický úsudek ho na okamžik vedl k lákavé představě, že on sám se tu ocitl jako bůh.

Jen na okamžik.

Nacházel se úplně sám v neznámé zemi, bez peněz, bez domova, bez přátel a bez minulosti.

Byl zrozen jako dospělá osoba, z lůna příliš rozměrného, než aby se dalo nazvat mateřským, a svírala jej touha vrátit se tam zpět, znovu se rozplynout v náruči prázdnoty. Jenže v tom kratičkém kroku mezi prázdnotou a božskou silou nového zrodu už pevně zakořenilo všechno lidské zoufalství, všechna lidská nemohoucnost a duševní muka táhnoucí se ve stopách činu, k němuž se rozhodl.

Tváře, tváře a zase tváře... Pořád viděl tolik tváří. Mužských, ženských...

A počkat... Nikde žádné děti. Žádná zvířata. Jen muži a ženy, většinou velmi pohlední, opálení, elegantně oblečení, plnili park, v němž se zeleň a hněd' kaštanových stromů mísila s pestrými barvami rozkvetlých korun bouganvilií.

Jozeph nevěděl vůbec nic o tomhle místě. Pozoroval je, zkoumal, zcela uchvácen. Pozoroval je nadšenýma očima velkého dítěte, pro něž život teprve začíná, zatímco ostatní už dávno mají nejvyšší čas mít v něm jasno.

Prohlédl si sám sebe ještě jednou, pozorněji; jeho oblečení se zdálo poněkud, hm, ledabylé, nedotvořené. Od pasu dolů vytahané bílé cosi, příliš krátké na jeho dlouhé nohy, nahoře triko, rovněž bílé, jež nestačilo ani na to, aby mu zakrylo solar a břicho.

Chvilí se porovnával s dalšími lidmi ve své blízkosti. Uvědomil si, že je nápadně vysoký. Přinejmenším o půl hlavy vyšší než ostatní muži. A rozložitý jako dub.

V tomhle byl jeho stvořitel opravdu štedrý.

Pokusil se zastavit některého z kolemjdoucích, vyptat se... nač vlastně?

Novinky, informace, rady, ovšem, to všechno potřeboval. Jenže v tomhle divném městě byl každý neustále v poklusu... Jako hejno japonských mravenečků v mraveništi jménem Tokyo.

Všiml si muže se zajímavým knírkem ve tvaru písmene W a rudým sakem zdobeným třásněmi. „Promiňte, příteli, kde bych tady měl nejlíp začít?“ Zoufale fádnil, nenápaditá otázka, ovšem. Jenže Jozeph byl novorozeně, přerostlé novorozeně bázlivě vstupující do úplně nového života...

Nic naplat, i novorozenec musí získat životní zkušenosti, utřídit je, naučit se s nimi pracovat, den po dni z nich jako z cihel stavět svůj charakter, zájmy, sny. A Joseph koneckonců jeden takový sen právě prožíval, nebo spíš sám byl tím snem. Snem o životě, jak si ho vysnil jeho stvořitel.

/* Ellis Island fungoval v letech 1892 -1954 jako přistěhovalecká stanice pro imigranty do USA, také velkého počtu italských přistěhovalců.

Osoba s knírkem do W však neodpovídala. Zůstávala tichá, nehybná, kamenná. Když na ni hleděl, měl dojem, že vidí skalisko uprostřed plynoucí řeky.

Vzhlédl k obloze, snad aby odpoutal pozornost od té záplavy obrazů, či snad aby někoho v tichosti oslovil - a zahlédl ptáka. Ptáka s lidskou postavou. Nějaký člověk se

vznášel uprostřed blankytu, poháněla ho jen síla paží, anebo možná nekonečná moc snů. Jozeph to okamžitě zkusil také. Úžasné! Jako by mu narostla křídla, obrovská křídla volavek, perutě albatrosů, vládců moří... Letěl! Jeho stvořitel ho požehnal darem neomezeného snu, jaký byl lidské rase vždy odpírán. Tiše stoupal výš a výš, až se dav dole změnil v bzučící úl a pak v moře nezřetelného šumu splývající s chvěním toho nádherného blankytu.

Necítil žádnou závrať, žádný strach, když se vznášel nad světem přetvořeným v jemný, pokojný hvízdavý zvuk.

Svět pod ním pozorovaný z ptačí perspektivy byl nádherný. Zámky, budovy, přeplněné ulice – a oceán se svým jiskřivým vlněním, široký kam až oko dohlédne.

Moře a nebe se spojily v jedno, země mezi nimi vytvořila jen drobný, bezvýznamný bod.

Zrak velkého dítěte se zastřel, na chvílku před ním vyvstal obrázek života, jak jej nikdy nežil, matka, kterou nepoznal, oči, jež nikdy nezvlhly od slz, ústa, jež se na něj neusmála...

A pak to v jediném okamžiku bylo pryč. Jeho let narušila neviditelná bariéra mezi nebem a oceánem, bariéra ze stejné hmoty, z jaké se vyrábějí sny. Velké dítě dostalo první důležitou lekci: žádné moře ani obloha nejsou bez konce, ani ve světě fantazie ne. Zamířil zpátky k zemi. Jeho první přistání bylo tvrdé – plácl sebou na okraj silnice jako postřelený jestřáb. Okamžitě se však zvedl na nohy, fraktury ani jiná zranění našťěstí nemají ve světě snů místo. To byl nakonec důvod, proč mu stvořitel dal vzniknout: Jozeph měl být něco jako třetí

oko, astrální tělo, dokonale nezranitelné vtělení lidské zranitelnosti.

Rychle se odsunul pryč ze silnice, když se za nárožím objevila světla blížícího se automobilu. Během krátké chvíle poznal hned dvě důležité pravdy: neublíží si tu, ani když spadne z hodně velké výšky, a za druhé, ani tenhle svět není nekonečný. No, vlastně tři pravdy – i tady se najdou řidiči, co tě porazí a ujedou. Bylo toho až příliš pro velké dítě vstupující do světa snů... Ale co ostatní? Co jsou zač ostatní obyvatelé tohohle podivného místa? Jako všechny sociální bytosti i Jozeph usiloval o kontakty, jenže „ti druzí“ se od něj drželi stranou, shluklí do skupinek klábosících o kdovíčem anebo plně zaujatých svými oblečky a neohranými pohyby.

Ani jediná ze všech těch tváří mu nenabídla úsměv, ani jediná k postav k němu nepřistoupila, aby něco řekla, cokoli, i kdyby mu to mělo znít nepřijemně. Třeba jen aby mu zkritizovala jeho příliš krátké kalhoty, vysmála se jeho nemožnému tričku, co nedokáže ani zakrýt pupek. Cokoli, jen aby se protrhlo to ticho.

Byl tady zatím jen velmi krátce, ale už nyní si stačil o místních obyvatelích vytvořit velmi nelichotivý obraz. Několikrát se přiblížil k zevlujícím hloučkům, aby vyslechl, o čem si povídají – vyprávěli si o lásce, o ženských, o autech, pomlouvali nepřítomné, pochlebovali přítomným, běžné tlachání běžného klubu uprostřed běžného maloměsta. Tohle má být ten zázračný svět, kde můžete dokonce i létat? Ubohá změť toho nejhoršího, co nabízí společnost jako červotočem skrz naskrz prožraná banalitou? Jak se jen ve světě utkaném ze snů dokáže udržet tolik hlouposti?

Jozeph mohl být jen velké dítě, nyní však porozuměl. Porozuměl, že je sám. A po souhlasu od stvořitele scénu dočasně opustil.

Je obtížné vysvětlit, co se vlastně děje, když odejdete ze světa snů. Jozeph jednoduše zmizel, ztratil se během okamžiku, aniž by způsobil rozruch, s diskrétností, jaká je vlastní jen snovým tvorům.

A svět pokračoval dál bez něj, jako kterýkoli jiný, odkud lidé odcházejí a zanechávají prázdné mezery v srdcích a myslích těch, kdo je znali. Až na to, že tady Jozeph neznal nikoho a nikdo jiný neznal jeho. Takže žádná prázdná mezera, žádná rána pro tohle pestrobarevné maloměsto, jež si mohlo dovolit ignorovat dokonce i smrt.

A dny plynuly, dlouhé dny. Nečekal ho žádný tunel se světlem na konci, neukázaly se výjevy z rajských krajin. Smrt postavy ze snů má tu výhodu, že ji lze zvrátit, má však i velkou nevýhodu – stáváte se nicotou, dokonalou nicotou složenou z neatomů a neprvků.

Ale pak, jednou...

Stvořitel se rozhodl vrátit se ke svému dobrodružství, anebo si možná sama nicota, do níž Jozepha ponořil, umanula znovu ho vyvrhnout doprostřed šarvátky. Atomy a prvky byly obnoveny, spojily se do elektrizujícího žáru znovuzrození. Jozeph znovu stál na svých dlouhých nohou, nad ničím nedumal, ani na okamžik ho nezachvátil šok. Žádná úzkost, roztřesená kolena, strach. Čelil reinkarnaci se stejnou vznešenou lhovostí, jaká provázela jeho dočasnou smrt. Rozhlédl se – chýlilo se k večeru, jasné barvy ustupovaly stínům. Nikde žádné davy, jen pár tváří. Vyrázil vpřed, aniž by měl jasně určený směr, bloumal bez cíle, pohlcený blížící

se temnotou. Nedaleko od něj stáli dva muži a žena, povídali si. Když procházel kolem, jeden z nich se otočil a k Jozepovi dolehl jasný, pronikavý smích. Znovu na ně zaměřil pozornost.

Žena byla velmi pohledná – dlouhé blond vlasy, krásně tvarované tělo, úžasné nohy. Jozeph nemohl ani uvěřit vlastním očím, když ten zázrak stvoření vyrazil směrem k němu, bylo to koneckonců vůbec poprvé, kdy se tu pro něj někdo obtěžoval udělat jediný krok. Vrhla po něm svůdný, dráždivý pohled. „Co to máš, proboha, na sobě? V takovémhle ohozu se tady daleko nedostaneš.“

„Nemám u sebe žádné peníze. Moc se tu tedy nevyznám, ale řekl bych, že bez peněz...“

„Buď v klidu. Vezmu tě do obchodu, kde mají všechno za jeden linden.“

„Problém je, že já ale nemám ani jeden ten... jak jste to říkala?“

„Linden. Linden dolar, to je naše měna. OK, to bude v pohodě. Myslím, že bych ti mohla něco málo dát...“

V Jozepovi se začala rodit nedůvěra; ta úžasná žena nejenže s ním hovoří, ona mu dokonce nabízí pomoc?

„Děkuji, nerad bych byl na obtíž...“

Přerušila ho odmítavým gestem paže. „Nene, žádné děkovačky. Děláám to pro zábavu, ráda vylepšuju takové hadráře, jako jsi ty.“ Jozeph přikývl a poprvé od chvíle, co přišel do tohoto světa, se usmál.

„Jmenuji se Naadirah.“

Naadirah. Pěkné jméno pro stvoření ze snů. Naadirah.

„Jste anděl? Posílají vás z nebes?“

Zasmála se, pohodila dlouhými vlasy, velmi půvabně. „Jsem společnice a zrovna jdu z práce.“

Dva muži, kteří ji doprovázeli a nyní zůstávali na místě, stále víc zaujati rozhovorem, se hlasitě rozchechtali. Jozeph si uvědomil, že právě využívali služeb téhle krásky, a zachvátil ho smutek.

„Tak jdeš nebo ne?“ Naadirah vrhla po svých družích spiklenecký pohled, zatímco ti pokračovali ve svém veselí.

„Je to daleko, to místo?“

„To je...je to daleko, ale s teleportem... Víš, co je to teleport, ne?“

Jozeph propadal stále většímu zmatku. Zdálo se, že od chvíle, kdy procitl z dočasného mrtvolného stavu, se místní obyvatelé pustili do zápolení o to, kdo ho nejvíc poplete novými nápady, a ještě se do toho vrhli všichni naráz. Rozhodl se ale dělat jakoby nic a nepřilíš přesvědčivě přikývl.

„Tak já jdu první a pošlu ti teleport. Mějte se, pánové, jdu to vyřídit tady s tím nováčkem. No uznejte, tenhle to vážně potřebuje.“

Naadirah zmizela v bílém oblaku, chlapíci se sebrali a odešli.

Jozeph zůstal sám v té tmavé noci, užuž začínal věřit, že si z něj někdo udělal dobrý den, když se před ním vynořila slova psaná černým písmem na světle modrém pozadí: Naadirah vás žádá, abyste ji následoval do... Nepodařilo se mu přečíst název cílového místa - tady se všechno dělo tak rychle – a cedule už mu nabízela, nebo spíš vnucovala dotěrnou otázku: Teleportovat? Celé to připomínalo spíš povel než pozvání. S pocity, jaké musí mít kus hadru v zapnuté sušičce, stiskl příslušné tlačítko.

Ve chvíli, kdy dorazil, Naadirah už na něj čekala, ruce založené v bok. Zasmála se, když zůstal stát ve vzduchu

a chvíli jen nemotorně rozhazoval končetinami, než konečně sklouzl dolů.

„Tak nejdřív vlasy!“ Chovala se jako rozený vůdce, jako krotitel lvů, s dokonalou jistotou, že bestie bude poslušně poskakovat podle práskání jejího biče. Tvrdá, přísná, s pohyby vyznařujícími sebejistotu, a přesto naplněnými ženskou svůdností. Nedokázal odtrhnout oči od jejích krátkých šatů, jemně se vlnících přes nádherně tvarovaná stehna.

Než se nadál, měl Jozeph na hlavě rebelskou patku a mimořádně elegantní dvojité střih. „Jo, to by mohlo být ono...“ Krotitelka pohledem zhodnotila jeho novou vizáž. „A teď oblečení! Tahle hrůza musí pryč!“

Objevil se u nich nový muž, jmenoval se Rasta, vlasy měl jako Bob Marley a kolem těla mu v podkladu tiše pohrávalo reggae. A s ním i nový příval posměšků, tentokrát zaměřených na šaty, Josepha však už po tom všem nemohlo rozhodit vůbec nic. Nakonec, člověk si zvykne na všechno. Jak se ale ukázalo, Rasta byl nejen škodolibý, ale i překvapivě štědrý – věnoval Josephovi několik triček, jedno s modrými a bílými pruhy, další celé modré a konečně jedno v barvách brazilské vlajky. A kalhoty a boty... Jozeph nevycházel z údivu. Dokonce i slavnostní oblek tu byl – kde se jen v jednom člověku bere tolik velkorysosti! Musí to být opravdu moudrá a vážená osoba!

Jenže nic není tak růžové, jak se na první pohled může zdát. Nalezl i dva jointy a pak... „A co ptáka, máš?“ zeptal se Rasta nenuceně. Jozeph shlédl dolů, jednou, podruhé, ještě pozorněji – a už cítil, jak se mu cosi děje s kalhotami. Dřív než mohl začít přemýšlet nad odpovědí, která by přítomné co nejmíň uvedla do

rozpaků, jeho výbava se projevila naplno - a že stála za to! Tenhle Rasta je fakt kamarád!

Naadirah mu poděkovala a otočila se k Jozepovi. „Tak, teď je z tebe opravdu sekáč. Měl bys poděkovat všem svatým, žes narazil zrovna na mě a tady na Rastu. My dva jsme tady zatraceně důležití, víš?“

Jozeph poděkoval tomu neotřelému, štědrému chlapíkovi a přes teleport se znovu vydal za Naadirah. Tentokrát se ocitli v Havana Clubu, podle všeho oblíbeném nočním podniku zaplněném hlavně Španěly a Američany. „Užij si to, kámo... Teď už vypadáš k světu, třeba na tebe i někdo poletí.“ Byly tu dva taneční parkety, třetí se vznášel na dvou třpytivých vodotryscích dopadajících do obřího bazénu... Úžasné, prostě úžasné. Kolem postávala spousta dívek, jedna krásnější než druhá, a Jozeph si všiml, že mnohé z nich už po něm pokukují. Zdálo se, že svěřit se do rukou Naadirah se skutečně vyplatilo.

Pohlédl na ni a sklonil hlavu, aby jí vyjádřil uznání. „Naadirah... ehm, existuje ve světě snů i sex?“

„Bože můj! Co by to sakra bylo za svět snů bez...?“ Věděla hned, co odpovědět. Nádherná, okouzlující prostitutka.

„A jak ty to vlastně víš?“

„Něco ti řeknu. Nevěřil bys, kolik chlapů, dokonce i ženatých, provozuje na takovémhle místě sex! Tady se lidi zamilovávají, Jozephe, nezapomínej na to. Viděla jsem i takové, co vyměnili celý svůj reálný život za iluzi jednoho jediného tady z těch snů...“

Jozeph, velké dítě podnikající první krůčky v novém světě, na chvíli pocítil souznění se svým stvořitelem, stejnou záplavu pochybností. Nevěděl nic o vnější realitě,

stvořitel však naprosto jasně chápal skutečnost a sen jako dvě cesty navržené tak, aby se nikde neprotínaly, a už vůbec ne tam, kde je do hry zapojen sex. „Proč děláš tuhle práci?“

„No, je dobře placená, a pak... tady jsme přece ve snu, lásko... moje nožky jsou dálnice přímo do Města šilenců...“ Jakmile vyřkla poslední slůvko, náhle, bez varování, Naadirah zmizela, možná za bohatým klientem anebo se teleportovala do nějakého vzdáleného hnízda rozkoší.

Dobrá, když už je jednou zde, opravdu by si mohl trochu užít. Jozeph se přesunul na parket a pustil se do tance. Kroužil po podlaze lehce a plynule, ruce i nohy prováděly určené pohyby s naprostou samozřejmostí, překvapeně si uvědomil, že je výborným tanečníkem. Vzápětí se kousek od něj objevila nakrátko střížená hnědá ofinka a pod ní dvě rozzářené, šibalsky mrkající oči. „Ahoj,“ zarískoval.

„Ahoj,“ odpověděla. Ledy byly prolomeny, zůstávala jen otázka, jak nyní pokračovat.

„Odkud jsi?“

„Napůl Kolumbijka, napůl Američanka. A ty?“

„Ital.“

„Joj! Itálie je nádherná. Nikdy jsem tam nebyla, ale slyšela jsem spoustu vyprávění o místní pizze, o slunci, moři, mandolínách...“

Konverzace se začínala zvrhávat do obvyklých klišé a Jozeph pocítil, jak lacině okázalá tahle dívka je. Jen prvotřídní tělo a nic víc. Rozhodl se pro další jednoduchou otázku: „Jak se jmenuješ?“

„Rainsplash,“ zareagovala okamžitě.

Rainsplash... Sprška deště, letní bouře, dávka vody, co osvěží za horkého dne...

„Jsi tady nový? Nějak si nevzpomínám, že bych tě tu už viděla...“

„No, nejsem tu dlouho, ale učím se rychle, doufám... a s tvou pomocí, dejme tomu...“ Nastal čas začít s prvními lehkými narážkami – možná to znamená, že se stává arogantním, ale ženy, hlavně ty ve snovém světě, milují chlapy s řečí plnou narážek... „Nezajdeme na nějaké tišší místo?“ zašvitořil jakoby mimoděk.

„Ukážu ti italskou čtvrť.“

Nestačil ani odpovědět a už tu znovu byla bleděmodrá cedule s černým titulkem „Teleportovat?“ Jak jen by mohl říct ne na takové zdvořilé pozvání?

Ocitl se přímo na náměstí v jakémisi italském přímořském městečku. Italské nápisy, italské obchody, spousta Italů potloukajících se sem a tam po přístavních molech, dokonce i pizzerie tu byla. „Dáme si pizzu?“ nabídla Rainsplash. Přikývl. Odmítnout napůl Američanku a napůl Kolumbijku, co se ve svých ohraňkách představách cpe pizzou pod žhavým sluncem, to by přece bylo něco neslýchaného! Trochu ho uklidnilo, když si uvědomil, že pizza se tu nabízí zdarma jako pozornost italské čtvrti návštěvníkům – ještě stále by nevydoloval z kapsy ani jeden ten lin...linden, nebo jak se tomu zatraceně říká. Jo, tohle byl vážně svět snů... s nabídkami ze skutečných italských pizzerií!

Vysněné postavy zpravidla nepotřebují jíst, ale lidé koneckonců dělají spoustu zbytečných věcí i v reálném světě. Uchopil pochoutku ze své domoviny do obou dlaní a s chutí se do ní zakousl.

Rainsplash na něj pohlédla se znechuceným výrazem. „To jako budeš jíst rukama?“ Natáhla se k němu a poněkud odměřeným pohybem mu podala příbor.

Velké dítě v Jozephovi náhle zachvátil pocit nepohodlí, něčeho podivně nepatřičného. Ta poznámka, ten odsuzující tón jej zastihly zcela nepřipraveného. Jestli se přirozené instinkty potlačují dokonce i v říši snů, kam se potom poděla svoboda? Nechápal sice úplně přesně, co to slovo opravdu znamená, tahle drobná epizoda ho však upozornila, jak důležitá věc se za ním asi skrývá.

V rychlosti spořádal svou pizzu, zatímco Rainsplash pokračovala v pomalém, decentním porcování té své na drobné kousíčky, tak pomalu, až se zdálo, že její obřad s nožem a vidličkou nikdy neskončí. Když pak decentně žvýkala jeden z droboučkových plátků „Dream Margherity“, speciality podniku, vrhla další znechucený pohled na Jozephův prázdný talíř. „Máš hlad, borče?“ U ní už dostal nesmazatelnou nálepku – tupý, nenažraný buran.

Rozhodl se ukončit to, co se už nyní jevilo jako střet zcela odlišných pohledů na život, a rychle se rozloučil. Rainsplash ho ani neposlouchala, dávno už byla zaujatá skupinkou italských přátel oblečených do stylových oděvů, bojujících o její přízeň halasnými komplimenty a drobnými pozornostmi. Jozeph tichým hlasem zopakoval pozdrav na rozloučenou a skrytý pod pláštěm toho šíleného rámusu se odporoučel. Nežůstal žádný styčný bod, nebyl důvod dál setrvávat u dívky s hnědými vlasy a tím krásným jménem... Rainsplash.

Ano, tak taková je pravá tvář tohoto světa – kritická, zkosnatělá, staroburžoazní. Ale i postavička odsud může mít své vlastní myšlenky a názory a pokud šlo o Jozepha,

vnímal ty své jako proklatě revoluční. Jenže... Jenže v říši snů jako kdekoli jinde platí, že, jak kdysi kdosi řekl, ti, kdo přicházejí jako lvi, odcházejí jako beránci - a on, jakkoli obrovským se nyní zdál, byl pořád ještě takový pubertální lev.

Přál si okamžitě zmizet z téhle čtvrti plné prokletého bohatství, kde jediným námětem k hovoru jsou lodě a domky na venkově, jenže k tomu potřeboval vědět, jak použít teleport. Aby se to dozvěděl, musí s někým promluvit a právě do toho se mu po předchozí zkušenosti ani v nejmenším nechtělo.

Sklíčený a unavený vlastní dobrosrdečností dorazil do baru na pláži. Rozhlédl se doširoka otevřenými zelenými očima – moře, opalovací lehátka, sluneční brýle, čluny, jachty, ošperkované ženy, špinavý přepych, další špinavý přepych, ještě víc špinavého přepychu... Dost! Otočil se zpátky k barpultu a tam, jako obrázek zasazený do zdobeného rámu, spatřil ji.

Pohlédl na ni jednou, podruhé a už od ní nedokázal odtrhnout zrak. Kdo je ta bytost? Mahagonové vlasy přecházející do blond na konečcích spojené sponou do půvabného ohonu, narůžovělá tvář jako vystřižená z Botticelliho maleb, velké kulaté náušnice ve stylu kočovných cikánů a ty oči... tmavé oči hluboké jako ta nejhlubší moře v nejhlubších snech, kde znovu nalézáte sami sebe, když ztratíte cestu domů. Jozeph byl okouzlen, velké dítě v těch očích objevilo svůj osud. Ještě před malým okamžikem by s největším potěšením opustil tohle místo bez špetky lidskosti, ale teď...

„Jak se jmenuješ?“ Zase ta nejbanálnější ze všech myslitelných otázek...

„Sarka,“ zašeptala a usmála se.

Od tohoto okamžiku Jozeph tušil, že se pro něj svět jednou provždy změnil.

2.

Marco rázným pohybem vypnul počítač, ukazovák ještě rozbolavěly od dlouhého kontaktu s myší. Se směsicí nechuti a lhostejnosti pohlédl na svislou zelenou štěrbinu, měl dojem, jako by ho pozorovala odněkud z útrob toho mozku smontovaného v továrně. Pak se smaragdové oko zavřelo nadobro a on vyloudil z hrdla dlouhý, táhlý povzdech.

Pomalou se zdvihl z křesla s rudým alcantarovým potahem a stejně pomalu, ale o to neúprosněji se začaly ozývat všechny bolístky a neduhy čerstvé devětačtyřicítky, jejíž úsvit právě prožíval. Nebyly zatím až tak zlé, ovšem, jenže úsvit až příliš často dokáže nějakým tajemným způsobem minout poledne a přehoupnout se rovnou v soumrak – o tom už Marco věděl své.

Každým rokem zhruba měsíc před narozeninami ho přepadala rostoucí neklid, špatně spal a mnohem citlivěji reagoval na svět, na život a na všechno kolem. Potlačovaný pesimismus vyvěral na povrch, rozum a intelektuální nadhled se ztrácely, nespokojenost narůstala. Začalo to, když oslavil čtyřicítku – a od té doby se to opakovalo pravidelně každý rok.

Do narozenin zbývalo pár dní a Marco se cítil strašně. Co na tom, že se stále těší dobrému zdraví, dobře vypadá, že jeho mysl dosud nejeví nejmenší známky senility? Ani v oblasti práce si nemohl stěžovat – uznávaný, nadaný architekt, všemi obdivovaný pro svůj inovativní přístup a

odvážné návrhy... A navzdory tomu všemu se topil v depresích. Nic vážného, jen taková zvláštní melancholie, co vás nutí k tichému pláči bez důvodu někde v ústraní a přiměje vás reagovat na svět a na život citlivěji, než jste byli zvyklí. No, snad to i tentokrát přejde. Tak jako vždycky.

Pár dní po narozeninách nevyhnutelně přijde smíření s neúprosným během času, no a pak... další zastávka padesátiny. Panebože, padesátka! Když si to kulaté číslo představil, myslí se mu rozběhly vzpomínky na všechny ty věci prožité od okamžiku, kdy přišel na svět. A čerti vědí proč, ze všech roků, jimiž se mohl probírat, mu jako nejcennější přišly ty, v nichž probíhal světový pohár ve fotbalu. Trochu se za to zastyděl.

Bylo tolik událostí, tolik zajímavých epizod v jeho životě – a on dokázal myslet jen na to, jak Pelé vytvořil ten fantastický rozdíl proti historickému italskému týmu v sedmdesátém, jak brankář Zoff a Paolo Rossi zajistili vítězství nad Brazilci v dávno minulém dvaosmdesátém, ano, to on zrovna dostal svůj akademický titul... Nikdy nebyl kdovíjak nadšeným fotbalovým fanouškem, jenže z nějakého důvodu právě fotbal tvořil důležité milníky na cestě jeho života.

A co až mu bude... sedmdesát...nebo osmdesát, jestli se takového věku dožije? Jak to bude měřit potom? Příliš mnoho fotbalových mistrovství, příliš mnoho na zapamatování... v osmdesáti. Bude mít ze života vědomostní kvíz jak v televizi!

Vrátil se pohledem k vypnutému počítači, bezbranný jako válečník bez meče.

„Marco, do postele!“ Zvuk zvonu v ložnici připomínal volání k velikonočním bohoslužbám. Elvira byla

praktická žena, silná, někdy až příliš, a nebyla zvyklá dělat věci jen tak napůl. Když se Marco zdržel u počítače, Elvira opakovala svou pobídku a doprovázela ji tímhle táhlým, hlasitým zvoněním trhajícím mrtvolné ticho na kusy. Marco se obvykle nenechal pobízet a pospíchal na lůžko – ale ne dnes.

Cosi ho drželo připoutaného k počítači, který miloval a nenáviděl zároveň, ke křeslu s alcantarou, v němž dostával mravenčení do nohou, k myši, z níž ho bolel prst. Téměř s odporem stroj znovu zapnul, tlumené hučení zaznělo jako radostný vzdech. Cítil se hloupě, když se však před ním na obrazovce znovu vynořila úvodní stránka Second Life, všechny pocity přehlušilo zvláštní šimrání v žaludku. Možná to byl prostě ten gastroesophageal reflux, jak se odborně nazývaly žaludeční obtíže trápící ho po léta ve vypjatých chvílích. Jenže tentokrát přišlo kromě obvyklých příznaků ještě něco navíc: mladistvá uvolněnost, dávno zapomenutý pocit, vrátil ho do časů, kdy mu bylo šestnáct...jo jo, mistrovství v sedmdesátém čtvrtém v Německu, Poláci vyřídili Italy v prvním kole...Dost o fotbalových pohárech, dost! Užíval si tu příjemnou energii, nechal ji klouzat sem a tam útroby, laskat je, bylo to jako vášeň, malé příjemné osvěžení, které... Počkat, snad to není nějaký vedlejší účinek té pikantní zeleninové směsi, co dnes měli. Elvira, ať už je jaká chce, umí peperonatu zatraceně dobře. Ale ne, peperonata za to nemůže.

Nenuceným gestem klikl na „Connect“. Jozeph, jeho stvoření, se objevil přímo před ním, pořád seděl na té lavičce na italské pláži. Marco zahýbal myší, aby se rozhlédl kolem...

Nebyla tu. Ta snová bytost, ta úžasná dívka už tu nebyla. „Jozephe, ty idiote, jak jsi ji mohl nechat jen tak odejít?“ procedil tiše skrz zařaté zuby, jako nějaký ostrý hoch z amerického filmu. A ten přerostlý mladý jeliman se jen zakroutil jako červ a zůstal odevzdaně čekat, co s ním mocná ruka jeho stvořitele provede dál.

Marco se cítil provinile, hluboko v jeho nitru zápasily protichůdné pocity. Na jednu stranu jej zcela uchvacoval ten virtuální svět schopný probouzet k životu naprosto skutečné emoce, na druhou stranu si připadal tak trochu jako imbecil a snažil se honem najít logické, rozumné důvody pro svoje chování, dřív než se toho ujmu jiní. Ve skutečnosti pátral jako šestnáctiletý kluk po dívce, která na něj zatraceně zapůsobila, po božském stvoření, jemuž se na okamžik podařilo zahnat veškerou aroganci uznávaného, úspěšného muže do kouta.

Bylo to zvláštní. Připomnělo mu to časy na střední škole, kdy pálil za děvčaty po celé dny, doprovázel je domů a pak zase do školy, jen aby se nakonec dozvěděl, že už jsou sbalené, jak tehdy s oblibou říkávaly. A tady tohle přece není skutečná videohra. Za každou z těchhle postaviček stojí opravdový člověk s vlastními myšlenkami, vlastními city a vlastními úchylkami. Ano, úchylkami. Marco předpokládal, že i on sám nějaké má. „Jasně, jsem tak trochu úchyl,“ pronesl s přehnaným, strojeným důrazem. „Ale kdepak, je to jen hra... normální RPG, kde se přenášíme do vytvořených postav, abychom se osvobodili od frustrací a strachů z reálného světa.“

Výborně. Nalezl si ospravedlnění. Všechno pěkně zdůvodnit a pokud možno zasadit do širších souvislostí, to je vždycky to hlavní. Jenže navzdory všemu Marco dál

pohyboval myší uprostřed nočního ticha, opečovával kreaturu, co vypadala jako Frankensteinovo monstrum s tím svým robustním tělem a chytrostí zvířete. Ta virtuální holka, ta kráska – proč se o ni vlastně tolik zajímá? Povýšeně a se špetkou hněvu se díval na svého urostlého počítačového chlapíka, toho chlapíka, jehož sám rukama zkušeného architekta stvořil, jak se trmácí neprobádaným územím; on, který byl tvůrcem a jako tvůrce si mohl dovolit cokoliv, se rozhodl věnovat svůj zrak a své ruce virtuální kreatuře. Dobrá, taková je nakonec cena za vstup do snů. Ale ta dívka, setká-li se s ní ještě, nebude nikdy patřit jemu osobně. Pokud vůbec někomu, pak to bude Jozeph Forder, jeho prostředník. Pomalu, ale jistě ho začínal nenávidět.

Další dlouhé zazvonění napovědělo, že Elvira začíná být netrpělivá. Marca se zmocnila úzkost, po čele mu začaly stékat krůpěje potu. „Kde je? Tak kde, sakra, je?“ Jeho pohyby ovládl třas a vzrušení, Jozeph zoufale pospíchal dál a dál, hnán horečnatýma rukama svého tvůrce. Co teď, vypnout počítač anebo pokračovat v pátrání? Je tu přece všude tolik skvělých virtuálních bytostí, krásných, elegantních, mohlo by být snadné si kteroukoli z nich vybrat, začít rozhovor, spřátelit se... jo, to tak! Nic takového, on hledá jen tu jedinou, krásku s tělem sirény, musí znovu vidět její oči, okouzlující oči hluboké jako kráter vulkánu...

A to jméno... Jak že se to jmenovala? Na okamžik ho zachvátila panika, že je zapomněl, než se mu konečně vybavilo. Sarka. Opakoval si je stále dokola tichým hlasem, střídal intonaci, nevěděl vlastně ani jak je správně vyslovit.

Opakoval je a opakoval, když tu byl z komputerového opojení vyrušen.

Tvrdě. Až příliš tvrdě. Elviřin hlas otrásl místností dávno zahalenou do noční temnoty, již narušovalo jen kalné světlo starožitné lampy, památky po babičce. „Tak půjdeš si lehnout nebo ne?“ Marco se cítil jako kluk přistižený matkou při čtení pornografie, dost možná, že se i začervenal. Nikdy se mu nepodařilo úplně oprostít od té zvláštní provinilosti, již si s sebou nesl už od chlapeckých let, znovu se vracela v okamžicích, kdy ji nejméně očekával – a tohle byl jeden z takových okamžiků. Zamumlal kletbu na adresu své komplikované osobnosti a vrhl letmý pohled na ukazatel času v pravém rohu obrazovky. 01:37.

Jedna hodina třicet sedm minut?

Možná by měl Elviru poslechnout, ráno ho čeká důležitá pracovní schůze. Jeho plánů na obnovu Palazzo dei Giganti, nejvýznamnější historické stavby ve městě, si konečně všimla rada. Takové důležité jednání... a on tu sedí v půl druhé ráno a zírá na neexistující kreaturu v neexistujícím světě.

Pod ospalým, stále však bdělým dohledem své manželky vypnul počítač.

Pocity provinilosti se znovu ozvaly, měl dojem, jako by tam za obrazovkou zanechal kousek vlastního srdce. Možná už začíná bláznit.

Vystoupal po schodišti utopeném ve svěží venkovské zeleni a pomalu sklouzl na lůžko. Najednou se cítil taknějak mladší. Ten nepříjemný stud, jenž tak často nenáviděl, mu tentokrát přinesl něco docela jiného. Úžasné, zapovězené, hříšné šimrání okolo žaludku,

keré... které docela jistě nepocházelo od peperonaty, vždyť svou dnešní porci už musel dávno strávit.

Elvira zhasla a krátce, něžně ho políbila; vrátil jí polibek a zavřel oči. Vzpomněl si na svatbu v osmdesátém šestém – ten rok probíhal fotbalový World Cup v Mexiku, dva fláky od Platiniho a Itálie byla ze hry... Dost! Jde se spát, jde se spát, jde se spát...

Jenže...

Oči, jakkoli unavené, stále nedokázaly zapomenout na výjev z dnešního večera.

Pod zavřenými víčky, uprostřed temné noci, se Marcovi znovu a znovu vynořovala. Sarka... Usínal s jejím jménem na rtech, s jejím obrazem vtisknutým před očima. Ano, možná už je z něj opravdu blázen.

Blázen do ní...

3.

Jozeph se dlouho rozhlížel po tom zlatavém pobřeží, příliš čistém a krásném, než aby mohlo být skutečné. Prochodil už celý ostrov, od stanovišť pro potápěče po rybářské budky, od barů po pizzerie. Nic. Jako by se rozplynula ve vzduchu. Snad ji odvál vítr, snad pohltily mlhy snů.

Mezitím se naučil používat teleport; zcela neočekávaně objevil, že jeho vlastní paměť dokáže uchovávat stopy míst, jež navštívil, pak stačí jen prostá žádost a může se tam znovu přenést. Zapátral v mysli po Havana Clubu, tenhle podnik na něj udělal opravdu silný dojem. Chaotické, a přitom zajímavé místo, vrátí se tam,

no a pak... kdo ví? Třeba se tam to děvče občas zastaví, třeba tam tančí, krásné boky rozvlněné v rytmu hudby...

Teleportem se přenesl doprostřed něčeho, co vypadalo jako dřevěná chatrč, jejíž stěny pokrývaly reklamní billboardy. Všiml si krátkého schodiště z prken a pomalu, krůček po krůčku sešel dolů. Noční klub se rozkládal přímo před ním. Na parketu se to jen hemžilo tanečnický, široký proud vody dominující zadní části odtud zhora vypadal jako Niagarské vodopády.

Viděl lidi, jak se spolu baví, flirtují povzbuzování divokým rytmem diskotékové hudby. Jeho touha po neznámém zjevení jménem Sarka ještě vzrostla.

Náhle jeho pozornost padla na krátkou popisku nahoře: SEX ROOM. Veliká šipka ukazovala cestu a Jozeph po ní s narůstající zvědavostí vyrazil. Proplul okolo tanečního parketu, minul široký bazén, kde ve dvou sloupcích tryskala voda a ztrácela se v jejich nitru, a dorazil ke kruhu s nápisem SEX ROOM – TELEPORT. S dychtivostí pubertálního výrostka velké dítě vyrazilo za dobrodružstvím.

Ocitl se v dlouhé obdélníkové místnosti s párem dřevěných stěn doplňovaných dalšími dvěma vyrobenými z čirého skla. Pocítil příval vzrušení, sám netušil proč – jeho stvořitel by mu to jistě vysvětlil, jenže stvořitel byl někde daleko, utopený v mlhách cizí dimenze. Příklad virtuálního hříchu tu byla téměř hmatatelná, jinak se ovšem místnost nijak nelišila od tisíců jiných. Po levé straně stálo modré křesílko, o kousek dál napravo stůl na biliár, za ním rotoped a až úplně vzadu u samotné stěny nezaměnitelné dvoulůžko. Jozeph se rozhlédl – nikde nikdo.

Je tohle možné? Vzpomněl si na Naadirah; vyprávěla mu o virtuálním sexu jako by to byla kdovíjak ohromující zkušenost schopná zastínit dokonce i zažité jistoty reálného světa. Takže co? Je vůbec možné, aby po všech těch vzrušujících tanečních rytmech nikdo nedostal chuť uzavřít večer takovýmhle příjemným způsobem? Několikrát proběhl pokoj sem a tam, zastavil se u biliárového stolu – k čemu tady asi je? Kdopak ví? Jak by on mohl tušit, na jaké přede hry jsou v tomhle světě zvyklí? Není nic než velké dítě...

Ohlédl se, na podlaze spatřil další kruh a další nápis. KLUB – TELEPORT. Dobrá. Tak tedy viděl dům rozkoší. Nic moc. Teď se může vrátit a zatančit si, zapomenout na tohle malé zklamání.

Už se chystal k přenosu, když si povšiml ženské postavy, svižně kráčející napříč místností. Mladá černoška, úplně nahá až na diamantový náhrdelník a střevíce, z nichž jako by do všech stran vystřelovaly paprsky světla. Došla k němu a šibalsky se pousmála. „Nazdar. Já jsem Dervvi. Jsem tady poprvé...“

Jozeph nemohl uvěřit svým virtuálním očím. Znovu a znovu si prohlížel krasavici, jež se před ním tak neočekávaně vynořila. „Odkud jsi?“ zeptal se, skrývaje rozrušení.

„Z Cambridge. Napůl Angličanka, napůl Brazilka. A ty?“

„Ital,“ odpověděl, aniž by ho vůbec napadlo, co tím jediným slůvkem vyvolá.

Dívka se na něj doslova vrhla. Ne že by ho to tedy nějak obtěžovalo, právě naopak... „Miluju Italy!“ vyřázela ze sebe. Po krátké chvilce vlastenecké hrdosti,

jež není koneckonců cizí ani postavám ze snů, se rozhodl přejít do protiútoků. Začal se svlékat.

Upřela na něj nedočkavý pohled. „Jsi chlupatej? Řekni, že jsi chlupatej!“

Jozeph ne a ne stáhnout trenky - k čertu s nimi! – našťestí i tak našel dostatek duchapřítomnosti. „Jo, jsem moc chlupatej! King Konga znáš?“

„Ach, ty můj chlupatej Taliáne! Vem si mě! Vem si mě!“

Zatracená práce s tím svlékáním! Jak se zdá, k zažitým představám o italských národních rysech patří i hypotrichóza, ale že by až takhle moc... Slůvky, za která by ji v jejím rodném Cambridgi určitě nepochválili, sváděla ta milá Braziloangličanka svého hochy, zvala ho k odvážným erotickým hrátkám, zatímco hoch pokračoval v nedůstojném zápase. Nakonec, poražen a udolán svým spodním prádlem, vzpomněl si na dárek, co dostal před několika dny od Rasty. Honem jej našel, během okamžiku si ho nasadil. Přes ty prokleté trenýrky. Zvláštní svět, kde se některé... ehm, věcičky můžou jen tak obléct, jsou stále v pohotovosti, stále připravené povstat k boji. „Mrkej na kluka!“ ocenil rozměry své nové součásti.

Dívka udělala užaslé „óóóó!“ a Jozeph poslal tichý dík svému příteli, tomu vzdálenému napodobiteli Boba Marleyho. Vlastenecký duch byl probuzen a připraven k činu.

Bitva trvala necelou hodinu a když skončila, věděl Jozeph naprosto přesně, k čemu slouží křesílko, biliárový stůl i rotoped. Vyzkoušel je všechny. Postel se vedle nich najednou zdála taknějak... banální.

Dívka mu poslala letmý slib, že se někdy znovu uvidí, a rozloučila se. Jo, byla to těžce vydobytá zkušenost, ale nakonec stála za to. Začal se cítit jako někdo opravdu důležitý.

Místnost opouštěl se světaznalým výrazem prvního chlapa na Měsíci, pocitu nadřazenosti si užíval i cestou přes teleport. Když se ocitl zpátky u tanečního parketu, vykračoval si jako ostřílená rocková star. Pýcha v něm narůstala každou vteřinou, zdálo se mu, jako by v téhle chvíli každý hleděl jen na něj, jako by celé osazenstvo nočního klubu už dávno vědělo o jeho hrdinském výkonu.

Vtrhl na parket s razancí Johna Travolty, začal se rozhlížet po všech těch lidech v tomhle fantastickém sále... Jenže když tvůj svět, dokonce i ten virtuální, je řízen rukou osudu, nelze na tom prakticky nic změnit.

Otáčel pohled širokých zelených očí dál a dál, sem a tam záplavou tančících...

Všiml si dvojice chlapíků s andělskými křídly a jejich nakrátko ostříhané brýlaté společnice. „Ted’ se dívej pozorně, Jozi,“ jako by mu cosi napovídalo. Tak se díval. Pozorně. Přímo za pravým křídlem muže po levé straně se náhle odrazil záblesk dvou velkých kulatých náušnic v cikánském stylu - to byla první věc, již na ní dokázal zcela bezpečně rozeznat. A hned vzápětí do sebe všechno zapadlo jako správně usazené dílky ve skládačce.

Její vlasy, dlouhá úzká šíje, zlatavá pleť, tělo ladně se pohybující do rytmu hudby, její oči. Bylo tu úplně všechno. Sen se složil, žádný dílek už nescházel.

Opatrně, téměř po špičkách, se k ní připlížil.

„Ahoj. Vzpomínáš si na mě?“

„Ovšem. Tam na pláži, v baru...“ Perfektní. Správná odpověď. Je opravdu pozorná.

„Jak se máš?“

„Fajn, a ty?“

Obyčejné zdvořilostní otázky, obyčejné zdvořilostní odpovědi.

„Taky fajn. Co děláš?“ Tak tohle je otázka úplně nanic.

„Nevidíš? Tančím tu za peníze.“ Trošku dráždivá odpověď. Ale velmi praktická.

Tahle první výměna frází určitě nebude patřit k těm, na které se nezapomíná. Jozeph nevěděl, co říkat, jen stál a pozoroval ji, její rytmické kreace, a stále jasněji si uvědomoval, že je opravdu nejkrásnější ze všech. Prohlédl si další dívky na parketu. Všechny byly hezké, žádná však neměla její grácii – jako by s hudbou doslova srostla. Jako by svým tancem ovládala písečná zrnka toho zvláštního času mimo čas, udávala jim vlastní tempo, když propadávaly, chvílemi zvolna, chvílemi zas rychle přesýpacími hodinami jejich virtuálního světa.

„Víš... no, jsi tady ze všech nejkrásnější...“ Jedna z blízkých tanečnic po něm vrhla pohled plný nepřátelství, toho si však Jozeph vůbec nevšiml.

„Díky. Ale jestli mě shledáváš krásnou, je to jen díky tvé vlastní citlivosti a vnímavosti.“

Zarazila ho tak nezvyklá slova. Skládal-li dívkám komplimenty, byl zvyklý jednoduše na spokojené výkřiky jako jedinou možnou odpověď – tahle bytost tedy reaguje opravdu zvláštním způsobem. Projev uznání mu trochu scházel, ale co na tom, i tak už do ní byl zamilovaný až po uši.

„Zatančíš si se mnou?“ Otázka postrádající nápad, ale v rámci situace omluvitelná.

„Samozřejmě. Co takhle salsu?“

Fantastické! Jozeph zaváhal, zda vůbec slyšel správně. Ta kráska opravdu přerušila svou placenou práci na parketu, aby se mohla věnovat pouze jemu.

A tak to rozjeli. Latinskoamerické rytmy jim dovolily dostat se k sobě blízko, blizoučko. Nedokázal z ní spustit oči – ale kam se vlastně dívat dřív? Hleděl do jejích planoucích očí

a unikala mu šíje, za niž by se nemusely stydět Feidiovy sochy, hleděl na provokativní dekolt a unikaly mu její dlouhé opálené nohy... Krátká růžová sukně pohybuje se podle hudby spíš odhalovala než zakrývala pevné, nádherně oblé hýždě... Jozeph byl unesen.

Ještě ani pořádně nevstřebal nové zkušenosti z pokoje rozkoší – a už se tu tiskne tělo na tělo s tou nejkrásnější dívkou v celém virtuálním světě. V jednom jediném dni, jediném proudu jihoamerického rytmu. Cítil své tělo nalepené na její, vnímal tu svůdnou vůni, vlasy, oči, ramena... Tak dost! Měl by se uklidnit, trochu vychladnout. Je velké dítě, ovšem, jenže příliš mnoho stresu škodí každému. I postavě ze snů.

Rozhodl se vrátit ke konverzaci, koneckonců, byl to nejspíš jediný způsob, jak znovu získat aspoň špetku kontroly, neroztát jako sněhová vločka. „Odkud jsi?“

„Z Čech.“

Bingo. Stvořitel miluje slovanský šarm. Aniž to do téhle chvíle tušil, sdílel s ním některé styčné body – a okamžitě také pocítil všechny následky s tím spojené. Ztratil poslední zbytek rozvahy, znovu jí začal lichotit, nejdřív jen těmi nejotřepanějšími frázemi jako „Jsi

opravdu krásná!“ a „Máš vážně úžasné tělo!“, potom, vyburcován zoufalou, stále rostoucí vášní, začal vymýšlet mnohem složitější a nápaditější slovní konstrukce:

„Tvoje oči jsou dvě planety plující nezměrným vesmírem tvého půvabu.“ Panečku, i Petrarca by zbledl závistí!

Jozeph byl na vrcholu blaha. Sarka poslouchala s úsměvem, trpělivě, zdvořile odpovídala na každý z té série narychlo ušitých komplimentů, a stejně zdvořile každý z nich odměňovala shovívavým pohledem.

Namísto vychladnutí její postoj Jozephovu vášeň jen více rozdmýchal. „Jsem sexy? Co myslíš?“ Při té otázce jako by mu mezi žaludkem a hrdlem prolétla raketa s atomovou náloží; velice rychle se virtuální mladík učil lidským reakcím... Naživu byl teprve jediný den a už procházel žhavým létem dospívání, časy rozkvětu, touhy a šimrání v útrobach, jaké si velice dobře pamatuje každý dospělý muž. Mnohem jasněji teď vnímal její svěží vůni, parfém, jenž mu připomínal jaro v plné síle – dokonce i když ještě nevěděl, jak takové jaro vlastně vypadá.

Přítáhl ji silnými pažemi o kousek blíž. Vnímal oblost jejích stehen, hladký, jemný povrch růžové blůzky halící jantarovou kůži, toužil po ní, strašně, šíleně po ní toužil. Hleděla na něj temnými očima zvýrazněnými stínováním, vábila ho lehkým úsměvem, pohazovala hlavou, až se jí dlouhé vlasy vlnily, ústa jí zářila jako čerstvě uzrálý plod, jen uhasit jeho hlad a žízeň... „Jsi zázrak, zázrak, princezno moje...“ Jozeph byl ochoten říct naprosto cokoli, udělat cokoli, tak silná byla jeho touha – mohl by ji ještě chvíli šeptat něžné lichotky a pak, pak už by se vidělo... Jenže namísto toho si zvolil obtížnější cestu. Všechno nebo nic.

Cestu, jež v některých situacích zkrátka nepřináší kýžené ovoce. „Chci tě. Chci tvoje tělo, kotě!“
Doprovodil těch několik slov krátkým výmluvným pousmáním.

Přeměřila si ho, nejdřív překvapeně, potom s rozpaky a nedůvěrou. Neřekla nic. V záplavě extáze si její mlčení chybně vyložil jako souhlas a sevřel ji ještě pevněji, začal ji hladit a laskat nejprve na šíji, potom na ramenou, zvolna mířil dlaněmi níž a níž, až k jejím drobným pevným ěadrům, pokračoval, přemožen silou virtuální horečky, k bokům, aby znovu probádal pozadí, jež ho uchvátilo už od prvního okamžiku. Dral se kupředu jako úchyl a její pohled pomalu nabýval na chladu, přísnosti, tmavé oči se stíny zablýskly uraženou hrdostí. Přestala tančit. Probodla ho vyčítavým pohledem, on však neviděl nic než její půvab, hněvem a zraněním ještě posílený, kochal se vlasy zkrocenými do poslušného ohonu, náušnicemi, stále ještě rozkývanými od tance, a nakonec i výrazem v jejích očích. Hleděla na něj dál, hlavu lehce nakloněnou ke straně, jako by hodnotila, co je ten člověk před ní vlastně zač, obočí svrašťelé, ústa náhle zcela bez úsměvu. Jozeph si uvědomil, že je z ní totálně pryč – a že si vybral totálně špatnou cestu, jak jí to dát najevo.

Pokusil se, nepřiliš přesvědčivě, o omluvu. „Promiň, vážně se mi líbíš, já... Tady, tohle, je to stejně jenom hra, ne? Jsme přece ve světě snů, nebo nejsme?“

„Jestli je tohle hra, ať si ji každý hraje, jak je libo. Ale moje hra není stejná jako ta tvá. Je mi líto.“

Jak to myslí, je mi líto? Řekla to jen aby její slova nezněla tak tvrdě? Kdepak, to těžko. Nebo to mělo

znamenat „promiň, ale mně jsou tvoje choutky ukradené“? Ne, ani to ne.

Daleko spíš to bude něco jako obchodní vizitka tohohle úžasného stvoření, neskutečné dobroty, kterou dokáže projevit dokonce i v takovémhle trapném okamžiku.

Zmocnila se ho prázdnota, veškerá kuráž byla tatam. Požádal stvořitele o pomoc – a stvořitel v myšlenkách promluvil k tomu, jehož přivedl na svět, tak jako v epických poémách, kde se podobné věci dějí mezi klíčovými postavami a jejich božstvy. Jakou radu však mohl v tomhle dialogu Jozefovi nabídnout? Bylo by možné vychrlit tisícero omluv a pokusit se tu skvostnou perlu vydobýt nazpět? Anebo by bylo lepší opustit scénu, snad s uraženou pýchou, ale se skutečnou hrdostí nedotčenou?

Když si Jozef nakonec správně uspořádal a vyložil stvořitelovy myšlenky, rozhodl se pro teatrální odchod. S košatou, matoucí záplavou slov.

„Dobrá tedy. Naše setkání bylo velmi krátké. Zdá se, že mou náklonnost a zájem odmítáš. Jsem připraven se podle toho zařídit. Nechť tedy náš krátký vztah na tomto místě skončí. Možná se jednoho dne znovu setkáme, snad zítra, snad za rok, snad nikdy. Sbohem, má princezno!“

Staromódní, nabubřelý proslov... Jozef zmizel v bílém obláčku, Sarka zůstala stát na místě s tichým, nevěřícím pohledem.

Někdy by se možná na božstva nemělo tolik dát...

4.

Marco nahněvaně vypnul počítač. Jako obvykle už vládla hluboká noc a třikrát už byl zavolán. I v divadle třetí zvonění znamená začátek hry a pro publikum poslední výzvu zaujmout místa na sedadlech. Dámy a pánové, toto je třetí upozornění... Elvira byla přesnější než vlakový jízdní řád; dlouhý hlasitý zvuk zvonku přišel přesně v okamžiku Jozephova okázalého odchodu.

„Zatraceně, zatraceně!“ Propadl panice, měl dojem, že provedl něco, nebo spíš prakticky všechno, úplně špatně. S největší chutí by teď svalil všechnu vinu na své virtuální stvoření, jenže sám nejlíp věděl, že je to on a pouze on, kdo mu dává duši i hlas. Dopadl jako Cyrano z Bergeracu, když ve snaze získat srdce krásné Rossany svěřil svá zamilovaná slova a své hluboké city do rukou mnohem mladšímu, hezčímu, ale také mnohem hloupějšímu muži. Oduševnělé svádění namísto tělesného, na které už byl příliš starý... Ano, jenže on není žádný Cyrano a jeho slova nepsal žádný Rostandt. A taky se to ukázalo, bože, zrovna takhle se to muselo ukázat. Ten odchod byl vážně ubohý, jako nakonec všechno, co Jozeph dnes večer prováděl.

Jako obvykle se Marco pokusil nahlédnout celou záležitost zdravým rozumem, zasadit ji do širších kontextů, avšak bez úspěchu. Znovu se ozvalo pošimrávání okolo žaludku – tentokrát to opravdu byla jen gastritida...

Nemilosrdně se vracela pokaždé, když se cítil provinile. Jo, provinilost, to je ono... Je to jenom hra, pokusil se ospravedlnit, jenom hra a nic víc, a krom toho... Nejdřív se okolo mě motáš, házíš po mně ty svoje půvaby, a pak budeš dělat, že se ti nechce – sám by byl první, kdo by takový přežilý šovinistický přístup odmítl.

Nedokázal si odpustit, jakým způsobem se z toho místa vytratil. Nedokázal se smířit s myšlenkou, že někdo tam v dálce ho bude mít za nezdvoračka, jeho, v reálném životě tak seriózního a slušného člověka. Znovu se mu vybavila Sarka, okouzující bytost z Čech, a poprvé se pokusil představit si osobu, která stvořila ji.

Bude to taky žena, samozřejmě, musí být... I když, docela dobře by to mohl být i muž, mladý kluk nebo nějaká stařena... Zachvěl se hrůzou při takové představě. Úspěšný, uznávaný architekt tady ztrácí čas s nějakým chlápkem, který se mu možná právě teď tisíce mil odtud směje z plných plic. Ne, tomu je těžké uvěřit. Nikdy víc by se na sebe nemohl podívat do zrcadla, nejspíš by všechna zrcadla v celém domě musel rozbít. Koneckonců, stejně už na svůj odraz nehledí až tak nadšeně, od chvíle, kdy na spáncích zahlédl prosvítat první šediny...

Tak tedy do postele. Políbil Elviru, natáhl se na svou stranu lůžka a tak jako pokaždé před usnutím, prolétl si v rychlosti všechno důležité z uplynulého dne. Projekt městské radnice. Fajn. Velmi prestižní, úžasné možnosti. Projekt centrálního náměstí v Boschieru, malém, ale významném městečku poblíž. Předveden, zařazen do dalších plánů. V pořádku. Telefon stavbyvedoucímu ohledně množství cementu na přestavbu mostu... Ale k čertu! Zapomněl zavolat! Pohlédl na digitální budík na nočním stolku – červené číslice ukazovaly jednu hodinu padesát minut. V tuhle dobu přece nemůže nikam telefonovat. Ztraceně! Ráno, až se rozední, firma se nebude moct pustit do práce, to je tedy malér... A to

všechno jen kvůli tomu, že si přes tři hodiny pobíhal v nějakém virtuálním světě!

Znovu ten nepříjemný pocit v útrokách, tentokrát směřující z úst dolů do břicha. Už mu ten Second Life začíná lézt do života trochu moc, možná je nejvyšší čas s ním skoncovat. Ovšem, skoncovat, a nadobro, pryč s ním! Od zítřka žádný Second Life.

Vstal na půl sedmou, neměl za sebou víc než čtyři a půl hodiny spánku. Vědom si svého předsevzetí, shlédl na počítač s nezájmem, tak, jak člověk s předepsanou dietou hledívá na mikrovlnnou troubu nebo topinkovač. Jen kus domácího vybavení, přinutil se v duchu odseknout, jako každý jiný přístroj, ke kterému si v bytě vytvořil nějaký ten vztah.

Došel k telefonu, vytočil číslo stavbyvedoucího. Ze sluchátka se ozvalo ospalé zamručení. „Dobrý den. Omlouvám se za tu hodinu...“ Nešťastník na druhém konci drátu, probuzený nečekaným ranním vyzváněním, stačil sotva rozlepit oči do nového dne a Marco už na něj valil lavinu čísel, dat, údajů a dalších nezbytností souvisejících s cementem a mostní rekonstrukcí – ovšem, podobné vyřizování by měli mít na starosti stavební inženýři, jenže Marco jako rozený perfekcionista chtěl mít zkrátka vždycky poslední slovo. Vychrlil na ubohého stavbyvedoucího vše, co potřeboval, položil sluchátko a znovu zaměřil pozornost na stříbrné těleso operační jednotky, na plazmovou obrazovku – sám si ji přál větší, než jsou obvyklé rozměry, aby tolik nenamáhala oči – na klávesnici, kde ještě před několika hodinami vyťukával nemá písmena proměňovaná virtuálními zákonitostmi v živá slova...

Sarka... Zase to jméno? Snad už toho bylo dost, po téhle trapné epizodě obzvlášť! Dost!

Rozhlédl se po místnosti, stále ještě zahalené v blednoucích stínech, rozhrnul závěs a zadíval se na slunce zvolna stoupající nad mořskou hladinu. **Tohle** je realita, prolétlo mu hlavou. A bylo mu z toho trochu smutno – koneckonců, i sny mají svoje kouzlo. Jenže on ho svojí hloupostí zničil. Otočil se ke schodům do království spánku tam nahoře, začal pomalu, váhavě stoupat do patra, uši nastražené, aby mu neunikl případný Elviřin pohyb. Nic, naprosté ticho. Elvira stále ještě odpočívala.

K počítači dorazil bez hlesu, nepozorovaně jako lovcí jaguár. Pohybem, jenž nebyl tak docela podřízen mozku, dopadl ukazovák pravé ruky na to kulaté tlačítko, jásavá zelená štěrbina se znovu vrátila. Oddělení rozumu a kontextů v mysli už mělo jasno - jen maily, prohlédnout maily a v rychlosti mrknout na stránku. Nic víc. Stránku s vlastním životopisem, výtvary a projekty nabízenými volně k nahlédnutí, s kolekcí snímků pořízených největšími architekty... Na svůj osobní web byl mimořádně hrdý.

Operační jednotka si odbývala pravidelný rituál úvodních textů, natahování programů uložených do paměti. To čekání v sobě mělo cosi až eroticky vzrušujícího, jako by omládl a znovu se pídil za potěšením ztraceným v běhu let... Nene. Jen maily.

Objevila se základní nabídka přeplněná ikonkami, tak jako vždy. Marco pohlédl na Outlook Express, když tu se z koutku, téměř na samém krajíčku zorného pole, vynořil zelený symbol Second Life. Ruka držící v dlani cosi, co připomíná stylizovaná smějící se ústa... Ovšem. I tomu

obrázku je pro legraci. Už nikdy, nikdy! Okamžik zaváhání, jen docela krátký moment...

Na ikonku klikl ještě trochu nerozhodně, ke spuštění to ovšem stačilo i tak. „A hrome...“ vydechl. Jeho mysl už ten prokletý pohyb dávno omluvila, jednoduše ho zařadila jako zkrat. Marco si dokázal zdůvodnit naprosto cokoli.

SECOND LIFE. Connect? zazářila veliká písmena.

A už to sviští po cvičišti! Uvědomil si, že jeho chování začíná ztrácet pevný řád a logiku, jenže, nakonec, neřekl už někdo moudrý, že největší ctností člověka je jeho nerozum? Nedokázal si vzpomenout, komu zmíněný výrok patří, nyní by však toho neznámého mudrce nejraději objal.

Objevil se finální záběr z předchozího večera. Spojení zahajované závěrečným obrázkem z minula, jeden z typických rysů Second Lifu, taková maličká pobídka – kdepak že jsme to posledně přestali? Leckdy to bývá milé, tentokrát to ovšem jen probudilo nepříjemné vzpomínky, s nimiž se Marco ještě nestačil vypořádat. Ten pohled představoval cosi jako porážku vtisknutou do sítnice virtuálního oka. Trapas navěky zmrazený v čase. Stojící kráska a vedle ní viditelně naštvaný Jozeph, zvěčněný s výrazem maniaka, i když byl jen neživou figurkou a tvorem ze snů atakdál. Marco se zastyděl ještě víc, když si všiml, že jeho ruka stále ještě spočívá na jejím zadku.

Pohlédl na hodiny. Buď jak buď, je sedm dvacet a v osm hodin by už měl být na cestě do studia. Musí se vrátit k Palazzo dei Giganti, připravit náčrtky jeho konečné podoby po obnovách, s jejichž návrhem přišel.

A pak tu najednou byl zase ten samý klub, tatáž scéna, jenže tentokrát jaksi vyprázdněná. Tančila tu hrstka amerických chlápků, ovšem, pro ně je touhle dobou nějakých pár minut po půlnoci nebo možná po jedné, to záleží na časovém pásmu... Pohlédl na Jozepaha procházejícího napůl opuštěným tanečním sálem – jako by to ani nebylo totéž místo. Snad proto, že po ní...po Sarce už tu nebylo ani stopy.

Sladká příchut' toho jména se mu v žaludku opět přelila na kyselou. Co se to s ním vlastně děje? Jako by byl zamilovaný, jenže, probůh, zamilovaný do koho? **Do čeho?** Jak vůbec rozumem přebrat a zařadit do kontextu takovouhle absurditu?

Vzpomněl si, jak se jednou zamiloval do učitelky, když mu bylo osm. To samé bodání v břicho, ty samé pocity... Jeho učitelka taky měla moc hezké nohy, no jo, jenže ta aspoň byla opravdová!

Probíral se těmi zaprášenými řádky své paměti, jako stvořenými pro dnešní den, pro to, co právě prožíval, pro všechny tyhle sny. Když mu bylo osm... To bylo v šedesátém šestém, rok World cupu v Anglii, Korea – Itálie 1:0, jediný gól od dentisty Pak Doo Ika a naši měli po legraci... Už zase fotbalová mistrovství? K čertu s nimi – a k čertu se Second Lifem! Tak ještě poslední pohled na parket a klik na červené políčko s křížkem. Na shledanou, Second Life. Nebo spíš sbohem. Sbohem na věky věků.

Právě v tom okamžiku se vpravo dole vysunul bleděmodrý obdélník s krátkým černým nápisem.

Sarka is online.

Na okamžik zůstal Marco jako opařený. Zíral na těch několik písmen, když tu zcela jasně zaslechl kroky své

ženy na zelené terakotové dlažbě schodiště. Tak co teď? Zapřísahal se, že skoncuje s tím virtuálním světem jednou provždycky, no a taky ho čeká studio, ovšem, měl by pomalu vyrazit do studia, je sedm třicet devět.

Elvira se došourala až k němu a odevzdaně si ho přeměřila rozespalyma očima. „To jsi ještě u toho pitomýho počítače?“

„Kdepak, jistěže ne, jen maily, ehm, jen jsem si otvíral pár mailů...“

„Fajn, tak si pospěš. Musíš do studia a já zase do města. Za deset minut jsem připravená. Tak běž, osprchuj se, oblékni, ať vyrazíme.“

„Ehm, myslím, že dnes nikam nepůjdu. Čekám důležitý telefon.“ Kdopak ví, co se v tu chvíli Marcovi honilo hlavou. Za celých jedenadvacet let manželství to bylo vůbec poprvé, co se uchýlil k tak křiklavé, nezastírané lži a vlastně ani pořádně nevěděl proč. Vlastně ano, věděl – kvůli Sarce. To jméno, křehké i vášnivé zároveň, mu kroužilo myslí jako padající listí ve větru podzimních dnů.

„Copak oni nemají tvoje číslo na mobil?“

Zatraceně, mobily! Píše se rok 2007, pryč jsou časy, kdy se člověku nedalo dovolat jinam než na domácí linku. „Právě že nemají. To číslo bylo v diáři, diář v kufříku, no a ten kufřík, věřila bys tomu, ten kufřík jim někdo ukradl!“

„Vážně? A jak o tom můžeš vědět?“

„No... Stavbyvedoucí mi to řekl.“ Hodně chabé vysvětlení, vždyť kdyby ho stavbyvedoucí o podobné krádeži skutečně informoval, mohl by mu své číslo ihned znovu nadiktovat. Elvira naštěstí nebyla expertem na

detektivky, takže to spolkla. „Dobře... Jo, když už budeš doma, udělej mi laskavost a zalej kytky.“

„Cože, jaké kytky?“

„No pelargónie přece. Co jsi myslel, záhony v parku?“ Elvira možná nebyla expertem přes detektivní příběhy, zato smysl pro humor měla mimořádně břitký. Marco nasucho polkl, pokýval hlavou, ano, ovšem, zaliju pelargónie. Mysl mu však už bloudila po barevné obrazovce, někde tam, kde stále ještě svítil nápis *Sarka is online*.

Sžírala ho netrpělivost; Elvira jako by dnešního rána byla mnohem pomalejší než obvykle. „Je osm hodin! Budeš už hotová... miláčku?“ Do miláčka vložil pořádnou porci falešné přeslazenosti a taky špetku rozhořčení.

„Jistě, jsem připravená.“ Tak, konečně je tu, dobře oblečená a upravená, i s aureolou levandulového parfému. Hleděl za ní, jak kráčí ke dveřím, klíčky od auta sevřené mezi prsty pravé ruky... Pořád vypadá dobře. Během celých jedenadvaceti let jí nebyl ani jednou nevěrný, jako pár si byli velice blízcí, spoustu zájmů měli společných... Tak co se to teď vlastně děje? Něco, s čím se dosud nesetkal u žádné jiné ženy – a že měl příležitost víc než dost – se najednou objevilo uprostřed snů? Spolu s nádechem erotiky, smyslnosti pohrávajícím si s jeho bezbrannou myslí?

Uvědomoval si, jaké bláznovství se ho zmocňuje, jakmile však automatické ovládání uzavřelo za vozem vrata a mohl si být jistý, že je v celém domě úplně sám, vyrazil ze sebe táhlý, odhodlaný výdech. K čertu s celým studiem i s náčrty Palazzo dei Giganti!

Sarka is online...

Klikl na ikonku Instant Messaging, zasílání zpráv. Objevilo se jméno Sarka spolu s prázdným řádkem čekajícím, až jej zaplní slovy. Tak, a dál? Měl by teď napsat omluvný dopis, pokusit se odlehčit situaci nějakým vtípkem, předstírat, že se nic nestalo, nebo spíš celou záležitost rovnou označit za nejspíš žert? S pečlivostí bádajícího vědce zvažoval ty čtyři možnosti – a nakonec se rozhodl.

Ahoj.

Stručné, jasné minimum, žádné dlouhé řeči. Ahoj, to může znamenat cokoli.

S dychtivostí šestnáctiletého výrostka čekal na odpověď; uplynuly dvě dlouhé minuty, než trojice kouzelných slůvek konečně potvrdila, že *Sarka is typing*.

„Píše! Joj, opravdu píše! Copak asi řekne? Možná už si všechno rozmyslela, možná už si na včerejší večer ani pořádně nevzpomíná. Musela si všimnout nabídky skryté v jeho...“

Ahoj.

Stejně stručná, stejně minimální odpověď. Ale něco už znamená. Znamená návrat do boje. Jedem! Žádné uhýbání, jedem, jedem! „*Kde jsi? Co děláš?*“ Dvojitá otázka, dvojitá otočka s výkopem...

Aniž si pořádně uvědomil, co se děje, Marco byl doslova pohlcen atmosférou toho mladického dobývání. Čelo pokryté potem, oči zabodnuté do obrazovky, prst, stále rozbolavělý, na tlačítku myši, levou nohu jako obvykle napůl zdřevěnělou. Na okamžik se zdvihl, aby ji uvolnil, ruku z myši však nespustil ani na okamžik, jako kdyby se to malé zařízení stalo spouští zbraně namířené na racionalitu ukrytou někde v koutě na číhané. Byl to sen, po čem pátral, a sen řídil každý jeho pohyb – tak

dokonale, že ani pořádně nevnímal telefon vyzvánějící v jedné ze sousedních místností.

I tentokrát chvíli trvalo, než se Sarka znovu ozvala. Dvě minuty čtyřiatřicet vteřin. Nový rekord v čekání s dokořán otevřenou pusou... Ale pak to tu konečně bylo:

Mám práci, popovídáme si jindy. Promiň.

Jasně, jednoznačné, nepředstírající...

Sakra, sakra! A ještě s takovouhle prázdnou výmluvou – co se děje? To už se na mě vážně vykašlala jednou provždycky?

Telefon odvedle se ozval už potřetí – jako Elviřino trojité noční volání, jako výzva publiku v divadle. Marca ani v nejmenším nezajímal. Znovu a znovu četl tu kratičkou zprávu, definitivní tečku za krásným sněním. „No dobrá. Možná je to takhle nejlepší,“ sebral odvalu procedit skrz zařaté zuby, moc dobře však věděl, že obelhává sám sebe, svůj bolavý prst, svou dřevěnější nohu i všech devětačtyřicet jar, jež si nesl na hřbetě.

Byl připraven, jako už tolikrát, na ten ohraný teatrální pohyb – jenže tentokrát by vypnutí počítače stejně ničemu nepomohlo. Existenční krize ho dokonale přemohla, najednou mu bylo do pláče a když si vzpomněl na blížící se narozeniny, toho nezvaného hosta, co se k němu nakvartýruje už za čtyři dny, málem se rozvzlykal jako malé děcko. Měl by něco podniknout, aby přišel na jiné myšlenky – třeba by si mohl trochu pohrát s teleportem.

Pustil se do cestování – koneckonců, když se rozejdou dva mladí, může být lepší způsob, jak se z toho vyhrabat? Rodina, častěji tedy chlapcova, obvykle radí vyrazit si někam pročistit hlavu, někam daleko od všech míst připomínajících jakýkoli okamžik ztraceného vztahu,

rodiče dívek zase doporučují schůzku s bohatým, váženým, vlivným rodinným přítelem, to že nejlépe pomůže zapomenout. A pokud jde o něj, jeho truchlení se přece týká virtuálního světa, není to nic než virtuální stesk nad ztrátou virtuální bytosti... Po celou dobu vlastně jednal pod vlivem virtuálního vědomí... A pak – jaká vůbec ztráta? S tou dívkou přece ani nezačal chodit. Prostě si s ním zatančila, snad ho trochu dráždila svým svůdným tělem...

„Šílenství. Stává se ze mě šílenec.“

Tanec, rozchod, úžasná krasavice – probůh, nic z toho nebylo reálné! Pokud vůbec někdo, pak to je Jozeph, kdo se stal obětí všech těch lichotek!

Pozor, pozor! Důležitý okamžik! Okamžik, kdy se Marco rozhodl, že provinilosti už bylo opravdu dost. Od téhle chvíle už nikdy, nikdy až do skonání světa! Žádný další plamínek pochybností už nezazáří jako poslední žhavý uhlík po pálení čarodějnic, když všichni dávno vyrazili k domovům a jen dým a popel zůstaly z celé vykřičené slavnosti...

A tak cestoval a cestoval. Z tropických pláží na taneční parkety, z brazilských náměstí do vrchů v Toskánsku, Jozeph, postava bombardovaná závistí svého stvořitele, si to brousil nad oceány i nad pevninami poháněný slepou vůlí mozku, jemuž podle všeho začínal docházet kyslík. Právě ho nutil tlouct na bubny do rytmu samby někde v Salvador de Bahía, když zaslechl za zády známý hlas: „Co tady šílíš, stalo se něco?“

Elvira... Dostala strach, že se mu mohlo něco přihodit, když se jí nepodařilo dovolat domů, a bez váhání se vrátila...

„Ne, kdepak, proč?“ odpověděl s dobře nacvičenou nenuceností.

„Jak to, proč? Třikrát ti volám, nejdřív jsem myslela, že zaléváš, potom si říkám, žes ještě neskončil nebo že jsi zrovna ve vaně, ale nevzít to ani napotřetí...“

„Co, napotřetí?“ Cítil, jak mu vysychá v hrdle.

„Ty mě vůbec neposloucháš! A co ten tvůj důležitý telefon?“

„To už je vyřízeno, všechno v pořádku...“

„A co pořád děláš u počítače?“

„Maily, jen maily...“

„Ty pelargónie jsi zalil?“

„Co je s pelargóniemi?“

„No jo, samozřejmě...“

Hned jak manželka odešla, Marco zavřel Outlook – nač se teď starat o nějakou poštu? Znovu se vynořil Jozeph se svými prokletými brazilskými bubny. Nápis na modrém pozadí stále hlásal *Sarka is online*.

Tak znovu do útoku. A tentokrát rovnýma nohama.

5.

Kdyby byl Jozeph skutečný muž a ne pouze virtuální stvoření, jistě by ho po tom dlouhém chození pořádně bolely nohy. Ve světě snů našťěstí mléčná kyselina neoslabuje horlivé chodce, takže se i poté, co prochodil svět křížem krážem, stále cítil svěží jako rybička. Nic se ale nemá přehánět – cestování je skvělá věc, nyní je ale čas pustit se do druhého kola. Přece se nenechá porazit hned na té nejnižší obtížnosti! Změní od základu své způsoby, bude se jí dvořit jako středověký rytíř své vyvolené dámě, ani konečkem prstu se jí nedotkne... No

jo, ale co si s ní potom vlastně užije? To tedy bude pěkný novoromantismus, dost otravný... A ona, jak vůbec může taková skvělá holka odolat šarmu atraktivního chlapa, jako je on? Na tomhle celém je něco moc divného...

Pomalou, krůček po krůčku, se Jozeph stával dospělým, konečně začínal rozumět ženám. Musí zvolit jinou taktiku, ovšem, o tom není pochyb. Jako v šachové partii.

Když znovu procházel Havana Clubem, narazil na Daria, Itala oddávajícího se tanci v Adamově rouše, jen s jointem zastrčeným do úst, uprostřed taneční plochy. Upoután jeho exhibicí, vyrazil přímo k němu. Ahoj, já jsem Dario, ahoj, já jsem Jozeph, bla bla bla, odbyl si obvyklý seznamovací rozhovor a pak vyrukoval rovnou s jádrem pudla: „Ty, Dario, jak jsi na tom s ženami? Tedy, myslím, v tomhle světě... ehm, jsou snadno k mání anebo je s nimi práce?“

„Proč tě to zajímá, kámo? Nějaký problémy?“ Dario potáhl ze své podivné cigarety a Jozeph se najednou cítil odhalený až do morku kostí. Tenhle člověk musí být opravdový expert, už podle té jistoty, co z něj vyzařuje.

„No, potkal jsem jednu dívku z Čech, nejdřív se zdálo, že po mně docela jede, jenže když mělo dojít na věc, najednou se úplně uzavřela.“

Dario se rozesmál, až se za břicho popadal, zdálo se, že se až samým veselím popálí. „Ty jsi nováček, žejo? No to je vidět. Hele, takhle se tu chová skoro každá. Čím větší coura v reálu, tím víc si tady hraje na svatou... Nelam si s tím hlavu. A nech ji plavat, rozhlídni se po nějaký jiný. Tohle je země snů, tady si nemusíš nikoho hned brát... Užívej si to, kamaráde!“

Jasná slova, jako hieroglyfy vytesané do kamene Rosettské desky. Ten svérázný, nespoutaný chlapík to vystihl naprosto přesně. Jednoznačný rozbor faktů. Jozeph mu až záviděl jeho nadhled, dokonalou absenci všech nebezpečných pocitů.

Jenže co je mu to platné, on je zkrátka úplně jiný. Jeho přivedli na svět zranitelného, s takovou mírou citlivosti, jakou jen archetyp snového stvoření může mít, a za citlivost se platí, i ve virtuálním světě. Vybavil si Sarku, pokusil se obdařit ji alespoň jedinou negativní vlastností, představoval si ji falešnou, přehnaně kritickou, závislou na alkoholu a drogách, dokonce i ošklivou... Nedokázal to. Jakmile ho jen napadla jakákoli chyba, objevil se její úsměv, její pohyby, výraz jejích očí, to vše s grácií vstupovalo do jeho virtuální mysli a beze zbytku ji vyplňovalo. Kdepak. Nedá se nic dělat. Jediné řešení je znovu ji nalézt.

A což takhle na ni zapomenout? Hm, možná... Jenže potom by musel požádat stvořitele o svolení opustit svůj svět, navždy. Prolétl by závity a zákruty dimenzí, překonal protivenství gravitace, aby se k němu dostal, stanul mu tváří v tvář, no a potom by přednesl svou prosbu, vykřičel ji tak hlasitě, jak jen postavičky jako on dokáží, prosbu o euthanasii celého tohoto snu.

Rozloučil se s Dariem a znovu se rozhlédl kolem. Virtuální úvahy, jež mu právě vířily hlavou, ho uváděly do zmatku. Opravdu by se rád osobně setkal se stvořitelem, prozkoumal tu cizí mysl, jež mu zůstávala skryta – neuvědomoval si, že stvořitelovy myšlenky jsou i jeho vlastní. Že virtuální láska k té krásné neznámé je pouze ubohým odrazem citového uragánu, jenž právě rval stvořitelovu duševní rovnováhu na cáry, uragánu

s příchutí porážky a zkázy – pro toho, jemuž nebyla dopřána možnost navštívit snový svět osobně...

O tom všem však Jozeph nic nevěděl. A protože byl jen postavičkou, dál vzhlížel ke svému velkému nespátrnému tvůrci s úctou a nábožným obdivem.

„Jozephe! Tak ty jsi ještě tady...?“

Ten hlas ho okamžitě probral z úvah. „Naadirah!“

Roztomilou snovou prostitutku doprovázela vysoká tmavá dívka celá v černém a nalíčená jako temná dáma z levných hororů. „Tohle je Darken, přišla za mnou, že by se ráda naučila můj džob. No, když bude mít kliku...“

„Rád tě poznávám, Darken.“

„I já tebe,“ odpověděla neznámá a Jozeph podstoupil stranou, jen natolik, aby mu neuniklo nic z dalšího rozhovoru těch dvou.

„Myslíš to vážně, Darken? Tahle práce není jen tak, narazíš na všelijaký typy...“

„Jasně, Naadirah. Nepřišla jsem z kláštera, jsem připravená. A tohle je stejně jenom sen, ne?“

Jozeph si v rychlosti srovnával v hlavě každé slůvko, nasával jejich tón, tak odlišný od způsobu, jakým hovořila Sarka. Možná to opravdu všechno vnímal úplně špatně, možná jsou tím pravým pohledy a postoje těchhle dvou...

Měl by si dát pohov a trochu víc si užívat.

„Tak pojď, holka, ukážu ti, kde budeš pracovat.“

„Jasně, ovšem. Jdeme!“

Zdá se, že nastal čas k odchodu. To, co přijde dál, už bude jen a jen jejich záležitost...

Naadirah ho však zadržela, jemně, přátelsky, jak už si u ní zvykl. „Jozephe, nechtěl bys jít s námi?“

„A kampak vlastně jdete?“ Zbytečná otázka, ovšem, nemohl však dát najevo, že jejich předchozí konverzaci vyslechl.

„Do Chtíče.“

„Cože? Kam?“

„Jojo. Největší snový podnik pro obchod s láskou.“

Neváhal a kývl, polichocen takovou nabídkou.

Naadirah okamžitě zmizela, Darken ji následovala hned vzápětí. Obvyklá nabídka „Teleportovat?“ na sebe nenechala dlouho čekat.

Snesl se na zem a okamžitě se rozhlédl. Páni, to je tedy něco! Přímo před ním jiskřil bazén vytesaný do skály a obklopený košatými stromy, několik těžkých kamenů bylo upraveno tak, aby tvořily cosi jako stupně – grandiózní dožluta zbarvené schodiště dominující celé okolní krajině a směřující k podivným šestihranným dveřím vysoko nahoře.

Bok po boku s oběma dívkami vyrazil Jozeph vzhůru po té monumentální cestě. Po levé straně zářila v záplavě barevných neonových světél podobizna ženy jasně naznačující – bylo-li něco takového vůbec nutné – co je tohle místo zač, po pravici se z veliké bílé kostky valil dolů mohutný vodní proud, za jejich zády, kousek stranou od celé stavby, žil svým každodenním životem rozlehlý zábavní park. Pokud někde sny skutečně žily, muselo to být právě zde.

Hned jak vstoupili dovnitř, začala se Naadirah chovat jako opravdový průvodce – na první pohled bylo zřejmé, že se tu cítí jako doma, a jak už to bývá, když se člověk ocitne ve svém přirozeném prostředí, najednou si byla mnohem jistější v kramflecích. Jozeph nevycházel z údivu; ještě nikdy nespátřil skutečný

bordel, s výjimkou té místnosti v Havana Clubu, to, co jej nyní obklopilo, se však podobným slovem snad ani nazvat nedalo, natolik přepychově a elegantně to bylo zařízeno. Jako by mu Naadirah četla myšlenky, hned vzápětí zahalekala: „Hej, vy dva, tohle není žádněj obyčejnej hampejz, to je klub pro *společnice* – v tom je sakra rozdíl, jasný?!“ Nemohl než souhlasit.

Rudá barva tu vládla všemu, jasná, žhavá, vášnivá červeň. Taneční parket ohraničený obrubou s rudým kobercem. Rudé pohovky, ta největší z nich, kruhová, obklopující stejně rudý stůl se čtveřicí zapálených svíc. Na stěně vlevo visely fotografie všech místních pracovních sil.

To však měl být teprve začátek, skutečný pád do osidel hříchu ho měl teprve čekat. Svižnými, téměř kočičími pohyby ho Naadirah odvedla tam, kde už skutečně šlo do tuhého.

Otevřela se před nimi chodba, dlouhá, široká, s řadami dveří po obou stranách. Takřka obřadně vzala jeho průvodkyně za nejbližší kliku po levici a už první letmý pohled úzkou škvírou prozradil mnoho; obrázky erotických scén pokrývaly dveře vyrobené z čehosi, co připomínalo broušené sklo a prozrazovalo inspiraci orientem, odshora až dolů. Jozeph dal kavalírsky přednost oběma dámám, teprve potom se odvážil vstoupit sám – a to, co spatřil, mu vyrazilo dech. Zařízení v japonském stylu, přísliby erotických masáží ve žhavém objetí zkušených gejš, ušlechtilý výběr toho nejlepšího, co může nabídnout Dálný východ, i nábytek tu byl stylový a drahé závěsy splývaly až k zemi, dlouhé vlny složitých propletenců z toho nejvybranějšího materiálu.

Darken se co chvíli vyptávala na to a ono, jednou na funkci jakéhosi nástroje, hned zase na přístupnost menších místnůstek kolem, a Naadirah jí všechno se zasvěceností zkušené profesionálky objasňovala. Prošli spoustu pokojů, všechny prostorné, vkusně zařízené, vybavené tak, aby uspokojily i nejnáročnější zákazníky – ne, tomuhle se opravdu nedalo říkat bordel. Tohle bylo umělecké dílo.

Okouzlen tou nádherou, položil Naadirah stejnou otázku jako toho dne, kdy se setkali poprvé: „Vážně se tady, ve světě snů, sex tolik vyplácí?“

„Kolikrát ti to mám ještě opakovat ? Sex je motor tohoto světa stejně jako každého jiného. Jsou lidi, co přicházejí o rozum v těchhle virtuálních zdech, sama jsem jich tu zažila fůry, viděla jsem chlapy, jak zahazují kompas, bez kterých se tam v té druhé zemi, v kraji tvůrců, nedokáží ani zorientovat...“

„Dokonce i stvořitelé? Ale jestli tohle celé tady patří jen snovým postavám a nikomu jinému, jak se vůbec může stát, že tu stvořitelé uvíznou?“

„Oni nejsou dokonalí, Jozi. Mají úplně jiné problémy než my, mnohem vážnější. A jedním z nich je osamělost.“

„Může taková osamělost potkat i nás?“

„Kdepak, Jozephe. Naše těla nepodléhají zákonům přírody. Netrápí nás nemoci, ani smrti se nemusíme bát, nicota je pro nás jen černá díra, do které se prostě jednoho dne propadneme, tiše, bez utrpení...“

Okázale temná Darken opodál viditelně pobledla, její nalíčení se najednou zdálo zoufale nedostatečné, aby překrylo nepřírozenou mrtvolnost té strašidelné tváře. „Já

bych se tedy ráda setkala s osobou, která mě zrodila, moc ráda. Ale nemyslím, že bych jí záviděla.“

Naadirah přelétla pohledem z jednoho na druhého a pokračovala: „Radši doufejte, že se vaši tvůrci nikdy nezamilují. Věřte mi, dobře jsem tu poznala všechny ty trable, co taková věc přináší, a víte, co vám řeknu? Sex a jenom sex, žádnou lásku. Nikdy, ani náhodou, žádnou lásku!“

Slova se valila jako proroctví z úst orákula, varování dávné Kasandry, jako by ta žena viděla až do nejhlubších zákoutí Jozefovy duše. Velké dítě dospívalo, až příliš rychle, první oblaka s nákladem deště už zakrývala jeho zářivě azurové adolescentní nebe. Rozloučil se s oběma děvčaty a v duchu ještě Naadirah poděkoval – nejenže se postarala o vylepšení jeho tělesné schránky, především jeho vědomí se jí podařilo přivést na docela jinou úroveň.

Hlavou mu vířily tisíce myšlenek – a mezi nimi jediná, jež ho navzdory všemu nepřestávala trýznit: Sarka.

A tu se jeho myšlenkám, jako když blesk udeří z čistého nebe, dostalo odpovědi. Nad hlavou mu vyskočila nabídka teleportu, docela obyčejná, nepřiliš ochotně k ní vzhlédl, snad nějaké nedorozumění nebo hloupý žert... Když však přečetl jméno odesílatele, nevěřicně si promnul virtuální oči – není to přelud, opravdu se mu to nezdá?

Sarka vám nabízí teleport. Souhlasíte?

Snad ještě nikdy žádná otázka nebyla více řečnická. Všichni kolem dokola, na míle a míle daleko, v té chvíli museli oslepnout, tak jasným plamenem se rozhořely Jozefovy city, když odpovídal: ANO.

Ta kratičká cesta se mu zdála delší než celý věk, sny nakonec mají svůj vlastní způsob plynutí času. A touha, ta jej prodlužuje, mění v široké, měkce ustlané lůžko, na druhou stranu utápí duše postaviček v netrpělivosti – a tím pádem i duše stvořitelů zahalené v mlhách jejich vlastní vzdálené dimenze.

Spatřil ji hned, jak dorazil do cíle, stála přímo před ním, krásná, zářící, tak, jak si ji pamatoval. Dnes poprvé kolem dokola nespatriil nikoho jiného, až dosud ji vídal vždy jen uprostřed davu lidí nebo na rušném parketu. Stála s pažemi založenými v bok, dlouhé opálené nohy překřížené, otevřené sandály zdobené třpytivými stříbrnými prýmkami zvýrazňovaly její štíhlé, oblé kotníky. Rozhlížel se do všech stran, snažil se zaměřit pozornost na cokoli jiného než na ni. Stáli na pláži poseté hromádkami pestrobarevných podušek, malé veselé pyramidy lákající k odpočinku unavená snová těla – taková, jako je to jeho. Povzdechl si a vrátil se pohledem k ní.

Byla oblečena v krátkých, výjimečně elegantních černých šatech odhalujících paže i ramena, zlatavá pokožka vypadala jako potřená drahocennými mastmi. Prozkoumal pozorněji kulaté cikánské náušnice, jež patrně neodkládala ani na okamžik, i vlasy lesknoucí se ve sluneční záři tohohle ztraceného ráje. „Ahoj.“

„Ahoj, Jozi.“

„Kde to jsme?“ zasípěl staženým hrdlem.

„Líbí se ti tu? Moje zamilované místo, Tango Argentino,“ pokývala hlavou a Jozeph se najednou cítil ve svém oblečení tak trochu nepatříčně. Stále měl na sobě džíný s tričkem – a tohle místo si potrpělo na vkus, to bylo zřejmé od prvního pohledu, koneckonců i ona... i

její oblečení vypadalo jako krásný sen... Nic naplat, musel se převléct.

Prolétl šatník, vytáhl večerní sáčko od Rasty a než bys mrkl, měl je na sobě.

„Och!“ Užasle si ho změřila, v tom jediném krátkém výkřiku jako by zaznělo cosi něžného. Působila naprosto nenuceně, upřímně, a Jozeph tál jako zmrzlina pod srpnovou oblohou.

„Moc ti to sluší.“ Sarka se zatvářila jako nevinátka a Jozeph měl pocit, jako by mu ve virtuálních útrobách rozjeli kobercové bombardování. Právě tohle ho na ní fascinovalo, ta naivní aureola, jež se okolo ní vznášela a tolik kontrastovala s jejím vzezřením modelky pózující bulvárním fotografům.

Rozhodl se od samého začátku zaujmout roli kajícího. „Poslyš... pokud jde o to, co se stalo posledně...“

Přiložila mu ukazovák na ústa, aby ho umlčela. „Už ani slůvko. Nechci mluvit o tom, co bylo.“

„Počkej,“ naléhal dál, „chtěl jsem říct, já... ať už jsem provedl cokoli, jsem v zásadě fajn chlápek, ehm, věříš mi?“

Sarka se rozesmála, jeho omluva pronášená s mladickou zaníceností na ni zjevně udělala dojem. „Já vím, já vím. Jinak bych tě nikdy znovu nevolala.“

Ta odpověď pro něj znamenala pobídku k dalším slovům, svým dětským způsobem si přál vychrlit všechny omluvy, na jaké dokázala jeho litující duše přijít, byla to však nakonec ona, kdo se o tom nepříjemném tématu rozhovořil: „Když jsi včera večer odešel, Jozi, když ses tak okázale vytratil, vážně jsi dost riskoval, že

už se ti víckrát neozvu. Pokud jsem se nakonec rozhodla jinak, bylo to právě proto, že máš dobrou duši.“

Probůh, co je vlastně zač, tohle stvoření krásné jako samo slunce a schopné takhle se vyjadřovat? Několika větami se jí podařilo vyjádřit, na co by jemu samotnému nestačil ani týden nepřerušovaného proslovu – měl by se snažit trošku míň mluvit a trošku víc jí naslouchat.

„Zatančíš si se mnou tango?“ přerušila konečně rozpačité ticho.

Vstoupili do sálu lemovaného růžovými závěsy a zařízeného nábytkem z dvacátých let – nepopsatelná atmosféra naplňovala tuhle místnost, umístěnou jen kousek od pláže, a byli tady úplně sami. Sami. Jozeph a Sarka. Jen oni dva a tango.

Začali tančit. Zvuk harmonik je doprovázel, smyslný a omamný, noty Caminita podbarvily atmosféru toho okouzlujícího místa, hned po nich přišla Jalousie a Vuelvo al Sur. Styl milonga, typický svými vášnivými pohyby a postoji těla na tělo, je k sobě táhl blíž a blíž, Jozeph už vnímal dotek jejích nohou na svých, smyslné setkání nejen těl, ale i duší; pohlédl do jejích očí, přitáhl si ji k sobě ještě těsněji, aby měl jistotu, že ji znovu neztratí, a s tichým virtuálním mrknutím vyslal své poděkování stvořiteli...

6.

Virtuální díky snových postaviček bohužel nenaleznou vždycky svůj cíl, a tak ani k Marcovi nedorazily Jozephovy vděčné myšlenky. Byl zcela pohlcen vzniklou situací, jakkoli si uvědomoval svou

neschopnost do ní bezprostředně zasahovat, beze zbytku ho vtáhla. Hleděl na svůj výtvar, na to přerostlé děcko, které ještě nedlouho předtím nutil vandrovat od čerta k ďáblu, jak tančí smyslné tango s tou úžasnou, kouzelnou bytostí. Na okamžik ho zabolet prst a měl dojem – ale možná se mu to vážně jen zdálo – že k němu už nějakou dobu doléhá zvuk nočního zvonku, který jeho mysl do téhle chvíle odmítala vnímat. Koutkem oka pohlédl na ukazatel času v pravém rohu obrazovky – 2:29. Ještě nikdy nebyl vzhůru tak dlouho, dokonce ani v časech, kdy mu duševní potíže působily nespavost.

Proseděl u počítače celý den a ani teď, uprostřed noci, se nedokázal odtrhnout od zářícího obrazu, od virtuální dvojice, tančící, vyměňující si něžné polibky. Oči měl v jednom ohni, hlava mu třestila bolestí, nyní se však už za nic nestyděl. Od rána odpovídal své ženě jen krátkými, jednoslabičnými slůvky, neměl chuť k jídlu a teď se nedokázal ani rozhodnout, zda jít do postele nebo ne. Elviřino obvyklé volání se změnilo v mlhavou vzpomínku na vzdálené minulé dny, vzpomínku, kterou jeho mysl vlastně už ani přesně nezařadila na místo.

Pomalou a tiše, po špičkách, sestupovala Elvira dolů po terakotovém schodišti, stupínek za stupínkem, tvář staženou neklidem – docela jistě se na jejím výrazu podepsal i nedostatek spánku, hlavním důvodem však musely být starosti a narůstající zlá předtucha.

Pohlédla na manžela krčícího se nad počítačem, na jeho rozčuchané vlasy, bledé líce, neudržované strniště... Nedokázala na něj vyjet, zvýšit hlas, jak mívala ve zvyku, její sebedůvěra jako by se kamsi vytratila. V téhle chvíli se zdálo těžké vůbec promluvit – nechápala, proč z toho má takový strach, ženská intuice jí však už

signalizovala nebezpečí a cosi jí napovídalo, že tentokrát to bude opravdu vážné. Když kráčela k Marcovi, cítila jakousi zvláštní úctu, po krátkém zaváhání mu položila dlaň na rameno, jeho reakce se už předem děsila.

Nezareagoval nijak, ani si jí nevšiml. Právě v tom okamžiku Jozeph něžně objímal Sarku, zdvíhal ji silnými pažemi do vzduchu a líbal a líbal a líbal a...

„Marco, co se děje?“ V hlase jí zazněla hašteřivá naléhavost, ale i strach. Strach z odpovědi.

„Nic, co by se mělo dít?“ odpověděl mechanicky, aniž by vzhlédl.

„Sleduješ, kolik je hodin? Ráno tě čeká studio...“

„Ovšem, ovšem. Do postele. Už jdu.“ Několik prostých slůvek, jasně prozrazujících nelibost z nečekaného vyrušení. Bylo to jen prázdné tělo choulící se před obrazovkou, co jí z něj zůstalo. Jeho duch byl tam, v tom pseudosvětě na druhé straně, na parketu obklopeném růžovými závěsy a rozechvělém tóny tahací harmoniky, v Jozephově urostlém těle. A především – byl tam s ní. Se Sarkou.

Zamrazilo ji v zádech, snad za to mohl jen chladný noční vzduch, možná i nevyspalost. Myslí jí prolétly všechny dlouhé roky společného života a v tu chvíli pochopila, že bitva, k níž se schyluje, nebude žádná procházka růžovým sadem. Na jedné straně ona s přibývajícimi léty a ubývající vášní, s tělem, na němž se už začíná projevovat čas, na druhé straně sen, krásný sen z časů dospívání, jaký on možná nikdy ani nezažil.

Bez jediného dalšího slova se vrátila do ložnice.

Stíny a zvuky nočního domu jako by v sobě nesly cosi téměř magického – hodiny zasvěcené spánku, tak už to chodí, bývají mnohem bohatší na představy a všemožná

mystéria. Marco z plných plic vdechoval tu atmosféru a naplno si užíval mystérium rozvášněných virtuálních polibků.

Nenáviděl Jozepha, ale nic naplat, potřeboval ho. Ten neživý mladík byl jeho paklíčem, jímž se dobýval do trezoru jiné, lepší reality, její těžké pancéřové dveře se před ním maličko pootevřely, jenže...

Jenže on chtěl daleko víc. Úloha režiséra tohohle představení mu nestačila, šíleně, zoufale si přál stát se hlavním protagonistou. Sám, osobně, ne přes nějakého hloupého prostředníka. On, Cyrano, je tím, kdo musí uplatnit nárok na srdce krásné Rossany, žádní pomocníci, jen on a nikdo jiný!

Znovu se vrátil k líbající se dvojici, na chvíli zdvihl ruku z myši, jako by se od toho výjevu chtěl odpojit. Tak si ji nech! blesklo mu hlavou. Užij si to, ty pitomej gigante, ale moje duše u toho nebude! A v tom jediném velkolepém okamžiku dlouho tušený plán konečně uzrál do jasné podoby.

Musí poznat osobu, jež stvořila Sarku, musí se setkat s jejím lidským protějškem, za temných nocí pokračujícím, tak jako on, v pěstování a rozvíjení snů.

Jak dlouho už jsi v SL? Nejlepší otázka k odvedení hovoru do osobní sféry. Oddělit se od postavy Jozepha, to je první krok na pouti za pravdou.

Asi šest měsíců, odpověděla neznámá mluvčí.

A co o tomhle světě soudíš? Pomalu, beze spěchu testoval její myšlenky.

Líbí se mi. Je to důležité, vědět, že pořád dokážeme snít. Tak, konečně první důležitá informace. To „pořád“, to nevypadá na někoho, kdo se teprve přehoupl přes dvacítku. A ta touha po snění a taky... Cožpak by

dvacetiletá dívka potřebovala k životu uměle vytvářené sny?

Proč trávíš tolik času v Second Life?

A pročpak ty?

Je-li odpovědí na otázku další otázka, znamená to, že v té původní byla nějaká chyba. Marco ji honem přeformuloval: *Cítíš se osamělá?*

Kdo se necítí? Znovu otázka místo odpovědi, tentokrát se v ní však už skrývalo určité doznání. Bytost na opačném konci cítí potřebu něco si ujasnit, možná i napravit.

Nakonec to byla ona, kdo pokračoval v konverzaci: *Pokud ti tenhle svět dokáže nabídnout pár šťastných chviliek, proč si jich neužít? Reálný život je tak obtížný...*

Marco zůstal jako omráčený. Potřeba spánku se už začínala hlásit, ale ta slova, jejich sladká hořkost, naplnila jeho srdce dávno zapomenutou něhou. Na monitoru virtuální pár pokračoval v líbání a on cítil, jak se mu oči zalévají slzami.

*Jak se jmenuješ? Myslím, jak se jmenuješ **doopravdy**?*

Sarka – to milé slovanské jméno jí nakonec skutečně patřilo. Marcovi se z nějakého nevysvětlitelného důvodu najednou začala zdát zase o něco blíž.

A pak se mu na mysl znovu vetřela pochybnost, dozajista víc než oprávněná – co když je to muž? Anebo stará paní někde v pečovatelském domě? Všechno bylo možné, tohle je schůzka naslepo... Na odvrácené straně měsíce, jak s oblibou říkával.

Jak můžu vědět, že jsi opravdu žena?

Nijak. Nevíš o mně vůbec nic.

Znám aspoň tvoje jméno.

Mohla bych ti klidně lhát – nebo mohl.

Nenapadalo ho, jak v hovoru pokračovat. Seděl s prsty připravenými na klávesnici, tahle chvíle však byla příliš ožehavá, než aby byl schopen cokoli dalšího napsat. Byla to opět ona, mysteriózní bytost, kdo prolomil ticho. Jakmile v okénku zahlédl *Sarka is typing*, vydal ze sebe dlouhý úlevný povzdech.

Mimochodem, jsem opravdu žena a jmenuji se Sarka. Věříš mi?

Ještě jednou vydechl a bez dlouhého rozmyšlení napsal: *Ano, věřím*. Ve skutečnosti si tím sdělením bez jediného důkazu ani zdaleka tak jistý nebyl, potřeboval však něco, čeho by se mohl zachytit, aspoň tenkou větvíčku, která by ho uchránila před pádem do propasti.

A větvíčka se objevila, když si přečetl další zprávu: *Díky za důvěru. Říkám ti čistou pravdu*.

Jako by ho s tou osobou začalo spojovat cosi dalšího, pouto, jež člověk může cítit k novorozeněti odrůstajícímu z plenek, tiše, nenápadně, bez cizí pomoci. *Pověz mi o sobě něco... o tom, jak vypadáš, o svém životě, cokoli, co chceš...*

Žádné osobní otázky. Nechme, reálný život raději stranou, prosím. Znělo v tom mnohem víc než jen obyčejná prosba. Vnímал zatvrzelost na její straně, málem škemrala, aby se jí nemíchala do soukromí, a došlo mu, jak těžký úděl stvořitelé mají. Dvě postavičky nerušeně pokračovaly v líbání – a dva tvůrci sedí uprostřed noční prázdnoty, vyměňují si pohledy na život, skutečný život, v němž tango a taneční sály s růžovými závěsy nejsou ničím víc než branami do snů...

Snad se Sarce zdálo, že odsekla příliš příkře, a tak se zdvořilostí sobě vlastní dodala: *Podívej se do očí mé avatarce a uvidíš ty moje*.

Přiblížil obraz myši a zaměřil se na oči; zdály se nyní ještě krásnější, hluboké a temné, zvýrazněné líčidly, oči, jež dokáží přivést do varu. Oči, v nichž se lze utopit. A přede vším, oči naprosto reálné.

Jozeph zdvihl Sarku, další z nekonečného řetězce polibků...

Jsi lehká jako pírkó, napsal Marco, na okamžik se znovu ztotožnil se svým výtvořem.

Ve skutečném životě vážím 53 kilo. Jsem přesně tak štíhlá jako ona... Co je vlastně zač, když si nejdřív vymění, aby se neptal na nic z jejího soukromí, jen aby kolem sebe vzápětí sama začala rozsévat semínka drobných náznaků? Zmatený, podvedený, pokoušel se zkrotit tisíce zcela protichůdných myšlenek.

Pohlédl na ukazatel času – čtyři a deset minut. Až na tu hodinu a silnou bolest v očích mu nic nepřipomínalo, že by se měl cítit unavený, měl chuť pokračovat v konverzaci třeba věčně.

Ve které části Čech žiješ?

Asi devadesát kilometrů od Prahy.

*Oh, znám Prahu, je fantastická. Byl jsem tam před třemi lety, stále si pamatuji ta místa, **Mala Strana, Stare Mesto,** a ten úžasný Karlův most... Po architektonické stránce je to něco neopakovatelného.*

To jsem ráda, že se ti tam líbilo. A co ženy, co si myslíš o českých ženách?

Ten dotaz zastihl Marca nepřipraveného – jako by něco tušila o jeho skryté vášni pro Slovanky... A proč ji to vlastně zajímá? Je za tím nějaký druh feministické pýchy anebo ho jen tak provokuje? Odpověděl, jak nejpříjemněji dokázal: *Obdivuji český šarm, váš hrdý*

půvab. Vždycky jsem žasl, jak vůbec mohou být Češky tak nádherné.

Povím ti, čím to je, přišla okamžitá reakce. Slovani jsou dobří ve své podstatě, přitažlivost slovanských žen je zkrátka odrazem jejich vnitřní krásy.

Jasná, nezpochybnitelná odpověď. Úžasné. Co je zač, že dokáže ve čtyři ráno, uprostřed noci bez konce tvořit myšlenky, jež nikdy nejsou banální, znovu a znovu na klávesách svého počítače dávat dohromady věty tolik naplněné nápady a vnitřním nábojem? Marcovi se nedostávalo slov. V záři reflektorů se pohybovala dvojice postav, virtuální pozadí téhle chvíle, muž a žena oddělení tisíci kilometry, spojení jen tenkým vláknem mysteriózního dialogu. Znovu pocítil silné rozrušení v žaludku – ani ho nenapadlo pomýšlet na gastritidu. Ani ho nenapadlo pomýšlet na blížící se narozeniny.

Léta se rozběhla nazpátek, vrátila ho do okamžiků, kdy mu nebylo víc než patnáct, do časů dospívání, prvních lásek. Ta vzdálená žena byla lékem na bolesti života, příliš silné bolesti, než aby si mohl dovolit lék odmítnout. A Marco neodmítl, začal ji milovat. Miloval ji, i když ji neznal. Zmocnilo se ho nutkání sdělit jí o sobě úplně všechno – rozhodl se však provést to na úrovni.

Víš, kdybys chtěla, mám toho taky hodně, co bych ti o sobě mohl říct. Jen hořel touhou ukázat jí své webové stránky, předvést svoje práce, fotografie, pozvat ji do svého života.

Och, vážně? Jak?

Zdálo se, že v ní vzbudil zájem. Zalichotilo mu to – ale přece jen, ať všechno ještě chvíli zůstane zahaleno rouškou tajemství. *Jsem architekt, mé pravé jméno je*

Marco. Jen tolik ti prozradím. Schválně, zahrajeme si takovou hru – hádej, kdo jsem.

Měl chuť nechat toho, bez okolků jí prozradit křestní jméno i příjmení, adresu, datum narození, snad i číslo pojistky – jakési tajemné přikázání vyslané a podporované stíny zvolna se krátící noci si na něm však vynutilo tuhle malou hádankářkou prodlevu.

Jen s těmihle informacemi? To přece nemůžu zvládnout.

Dobře věděl, že pokud zadá do vyhledávače „Marco“ a „architektura“, jeho stránka a další aktuální novinky o něm by měly být mezi výsledky. Nakonec jí však přece jen nabídl ještě další nezanedbatelný údaj: *Ještě ti povím, že mou poslední prací byla renovace Mantovaniho kostela.*

Tak, když přidá tohle, měla by to pro ni už být hračka. A přesně o to mu šlo – nevyzradit úplně všechno, vyhnout se ale riziku, že se jí jeho jméno nepodaří nalézt. Byl už takový, skrývání se mu nikdy příliš nezamlouvalo.

Těžký úkol. Uvidíme, ale nejsem si jistá, jestli se mi to podaří... Snaží se naléhat? Možná už o něm všechno zjistila. Anebo ho snad objeví během několika dalších minut. Nezáleželo mu na tom, takhle si to koneckonců přál. Chtěl, aby se o něm dozvěděla úplně všechno.

Jsem hodně zvědavá ženská...

Sebral všechnu kuráž. *Já jsem taky zvědavý, i když jsem chlap... Napiš mi o sobě ještě něco. Žiješ sama?*

Žádné osobní otázky, prosím!

Už zase ta věta... Lepší bude nechat to raději být.

Jsem z Liberce. Tohle ti říct můžu.

Liberec... Tak odtamtud přicházejí slova, která teď vidí před sebou. V Liberci jedna žena právě nyní nad

počítačem vzdoruje nočním hodinám, aby s ním mohla hovořit. Zasnul se, to bylo to nejmenší, co mohl v pět ráno po probdělé noci udělat.

Musím už jít. Zdálo se, že pro dnešek je Sarka definitivně rozhodnutá.

Marca potěšila myšlenka, že i ona, cizinka z Liberce, má podobné ponětí o čase, natolik podobné jeho vlastnímu, že si takřka ve stejné chvíli uvědomila, jak je pozdě... Ehm, pozdě? Lepší by snad bylo říct, že brzy. *OK, uvidím tě zítra?*

Nevím jistě. Doufám... To už znamenalo slib.

Tak zítra nashledanou, má princezno.

Dobrou noc, můj rytíři.

Virtuální milenci se vymanili ze smyslného objetí, kráska na obrazovce zmizela jako duch s prvními paprsky úsvitu. Neznámá žena se jediným mrknutím oka vrátila do svého Liberce.

Marco vypnul přístroj, opatrně vstal z rudého křesla, očekával vlnu všech těch známých bolestí po celém těle... Nic. Všechno jelo jako nový, čerstvě naolejovaný vůz. Žádná otláčenina na prstu. Žádné mravenčení v levé noze. Cítil se skvěle. Dokonale. Měl by si jít konečně lehnout, i když mu na spánek zbývá už jen pár hodin. Ale nejdřív...

Nejdřív zeměpisnou encyklopedii a atlas světa, ještě honem najít jeden důležitý údaj. Zapátral v seznamu jmen. Libano, Libenge, Liberal... Tady – Liberec! Strana semdesát jedna. Posledními zbytky sil klíčícího se zraku nalistoval určené místo, čtverec ohraničený písmeny H a malým d.

Zatraceně! Akorát na hranici mezi dvěma stránkami! Hledal a hledal, pozorně projížděl všechna ta cizí

jména, dokonce i na samém okraji mapy jich bylo víc než dost. Snad by to na počítači mohl najít snáz, jenže v tuhle hodinu, po tom všem, už se mu do toho dvakrát nechtělo – a pak, je mu přece sladkých patnáct a žádné počítače ještě nejsou. Když potřebuje něco najít, musí si vystačit jen se slovníkem a atlasem...

Jablonec, Bogatynia... No vida! Liberec. A hned vedle Giant Mountains, místním názvem **Krkonoše**... Zkusil si to pohoří představit, než zalistoval v Geografické encyklopedii. Liberec, Česká republika: větší město, kolem 100000 obyvatel, nalézá se v Sudetech, severní oblasti republiky, významné centrum textilního průmyslu. Až do konce 2. světové války bylo pod jménem Reichenberg součástí Německa.

Teď už ví docela dost, ale i tak bude zapotřebí vědomosti ještě rozšířit.

No nic, musí na kutě. Je pět dvacet čtyři, už za tři hodiny ho ve studiu čeká důležitá schůzka se zástupci firmy zajímaví se o přestavbu Palazzo dei Giganti. Palác obrů a Giant Mountains, Hory obrů u Liberce – zajímavá náhoda...

Zelené terakotové schody bral po dvou, jako zamlada. Natáhl se na postel, políbil Elviru, jak to dělal odjakživa, neuvažoval, zda je to polibek na dobrou noc nebo spíš na dobré ráno. Pak se usmál a pomalu zavřel oči.

Dobrodružství právě začíná...

7.

Jozeph překypoval štěstím. Hluboko uvnitř ho však sžíralo něco docela jiného – cítil se osamělý, tak trochu

opuštěný, jako by virtuální mysl už dál neřídila jeho cestu.

Držel v náručí bytost, po níž tak zoufale toužil, a přesto si připadal úplně prázdný. Ne, nemohla za to ona, ta dívka byla prostě úžasná, znamenala naplnění všech jeho snů podkreslené dokonalým hudebním doprovodem tanga. Co trápilo jeho umělou duši, byla spíš stále sílící odpoutanost od stvořitele. Jasně ho vnímal, chladného, netečného, ztraceného tam někde ve světě mnohem cizorodějším, než si on sám vůbec dokázal představit – a ani vysněná žena v náručí nemohla překrýt nepohodlí, nepříjemné pocity oddělení od kořenů, od přestřižené pupeční šňůry spojující ho až dosud s obrovskou placentou stvořitelovy fantazie.

Ona, ona ovšem byla i tak uchvacující, prožíval díky ní virtuální doteky čehosi, co sahalo až do věčnosti, navzdory všemu a všem.

Zvláštní, že zrovna v okamžiku naplnění, ve chvíli nejvyššího blaha, ho stvořitel ponechal téměř vlastnímu osudu. Měl chuť sdílet s ním svou radost, s dětskou náruživostí mu o ní vyprávět – a namísto toho se mu dostalo jen poznání, že i city postavičky ze snů může zasáhnout bolest z opuštěnosti. Další krůček na cestě uvědomění...

Uložil si do mysli nový důležitý poznatek – podobně jako moře a obloha, ani žádné štěstí není neomezené. Konečně poznal, co skutečně působí smutek i virtuálním stvořením ušetřeným myšlenek na nemoc a smrt: vědomí omezenosti. Stejně jako živým lidem, úplně stejně.

Objevil omezenou povahu štěstí uprostřed světa potenciálně neomezeného.

Objevil trýzeň opuštěnosti schopnou ukryt se i uprostřed setkání plného lásky.

Následujícího dne ho Sarka pozvala do míst, jež dosud nenavštívil; dobrá, proč ne, s ní by vandroval třeba na kraj světa, prochodil ho křížem krážem, jen aby jí mohl být nablízku. Dorazil, rozhlédl se... Jestli ráj nebyl tady, tak kde ještě? Rostliny všech myslitelných barev, kam až oko dohlédlo, potůčky vinoucí se mezi stromovím... Sarka stála přímo před ním, usmála se temnými očima, vzala ho za ruku, pomalu dovedla k majestátnímu stromu obklopenému keři a porostem rudých a žlutých květin, jemným, ale vášnivým pohybem si ho přitáhla blíž...

Tenhle polibek neměl nic společného s tím, jenž mu věnovala včera – byl dlouhý, smyslný, přetékáající vášní, a Jozeph pocítil, jak jeho vlastní touha začíná znovu narůstat. Objímal ji, dlaněmi znovu objevoval její skryté divy, tentokrát už bez odporu, utápěl se v jejích rtech, plných a měkkých jako dozrálé ovoce... a v tu chvíli ho znovu zasáhl záblesk stvořitelovy závisti. Těžko říct, zda vůbec dokázal pochopit, co závist obnáší, jisté však je, že právě nyní, uprostřed vzepětí smyslů, mu nový příval rušivých pocitů byl dvojnásob nepřijemný.

Cožpak stvořitel není ten moudrý otec, jak si jej od samého začátku představuje, laskavý tvůrce, z jehož neskonale milosti se zrodil? Až dosud byl Jozeph přesvědčen, že jeho velký tvůrce ho přijímá s láskyplným porozuměním a nijak jinak, že jej utěší jako rodného syna, když upadne a poraní se, že se s ním bude smát v okamžicích radosti – a zatím... Vzpomněl si na Naadirah, na její proslov o lidské osamělosti. Osamělost

musí být něco jako nakažlivá nemoc. Lidé ji už chytili a teď ji přenášejí i na postavičky ze snů...

Sarka jako by četla jeho nejnaternější myšlenky, jako by byla přeplněna sladkou ctností bezpodmínečného přijetí, životně důležitou a přesto tak vzácnou. Na každou s Jozefových myšlenek odpovídala pohlazením, na každou z jeho obav něžným polibkem. Zdálo se, že jeho potřebám rozumí lépe než on sám.

Vpředu na samém okraji zahrady stál malý růžový domek se skleněnými dveřmi. Znovu uchopila jeho dlaň do své, pokynula ke vchodu... Nemohl si pomoci, nedokázal odtrhnout oči od graciézních pohybů jejího těla krácejícího vzhůru po kamenných stupních, chvěl se touhou – ale pokud bude třeba, dokáže odolat, samozřejmě. Už nikdy neudělá nic, co si sama nebude přát, nic, co by se jí mohlo zdát příliš unáhlené...

Sarka však už byla dost pevně rozhodnutá; i ve světě snů jsou to ta útlá stvoření v sukních, kdo určuje pravidla šílenství zvaného láska. Virtuální dívka s pletí stvořenou ze samotného slunce doprovodila zvuk otevírajících se dveří smyslným gestem, otevřela mu cestu do nádherně zařízeného pokoje s pohovkami a barevnými křesílky, dřevěné obložení na stěnách dodávalo celému místu příjemně proteplený nádech. Ulehla na kůži potažené sofa, vybídla ho, aby se k ní přidal, dvě těla se stala trávou jarní louky a rosou, kouzelným deštěm halícím stébla ve snách nového úsvitu. Výmluvným pohybem, bez jediného slova, vyslala svou žádost, začala odkládat oděv a Jozef ji stejně mlčky následoval. Urostlá fyzická schránka velkého dítěte, jež přestalo být dítětem, dosedla na zlatavé tělo Sarky jako do hnízda, silné paže ji

sevřely, jako by jí chtěly nabídnout oporu. A zvon snů se rozezněl a jeho tóny zpívaly láskou...

Když se Jozeph probudil, ve stavení stále ještě prosyceném její vůní, Sarka už byla pryč. Možná vyrazila objevovat nějaká další zajímavá místa, anebo ji pryč odvelel příkaz její vlastní stvořitelky.

No ovšem, její stvořitelka.... Jestlipak Sarka prožívá stejné trápení jako on, jestlipak i ona trpí nezájmem své tvůrkyně, která z ní nejspíš taky chtěla mít vtělení nějakého snu?

Ne, tohle je příliš šťastná chvíle, než aby se nechal ovládat podobnými úvahami. Přelétl pohledem své tělo, rozehvělé vzpomínkami na dotek těch štíhlých paží, a začal se oblékat. Pod šaty, vetknutou do potahu křesla, našel drobnou žlutou květinu, pousmál se, potěšen tím milým projevem pozornosti.

Růžový domek opouštěl s pokojnou duší člověka, který ví, že je milován. Pohlédl na mapu darovanou všem snovým postavám – mohl by se pokusit najít někoho jiného ze svých přátel, někoho, kdo právě není zaměstnán svým osobním stvořitelem...

Zarazil se, když si všiml, že se Sarka vrátila na ostrov, kde stálo Tango Argentino. Tak o tomhle musí vědět víc. Okamžitě se teleportoval na pláž před parketem se závěsy; tóny tanga už se nesly svěžím, jiskřivým vzduchem... A pak ji spatřil.

Sarka líbala jiného muže. Úplně stejně vášnivě jako ještě před několika chvilkami jeho. Jozeph se podíval ještě jednou, pozorněji, stále doufal, že s ním jeho veliké zelené virtuální oči hrají nějakou špinavou hru... Kdepak, žádná hra. Sarka líbala postavu s krátce

střiženými šedými vlasy a přesně na míru střiženým večerním oblekem.

Snová stvoření neznají žárlivost, ta je výsadou jen a pouze lidí – ale copak on sám už dávno neobjevil styčné body poutající ho se stvořitelem? Jedním z nich je slabost pro slovanské ženy a další... další se vynořuje právě teď. Vyrazil k nim, sám neměl tušení, co říct, přesto si nedovolil zapochybovat, sebedůvěra z něj vyzařovala s každým krokem víc a víc – stejně jako v něm s každým krokem rostl pocit opuštěnosti a vyplňoval prázdný prostor po ztraceném štěstí.

Zlatavě opálená tvář se vynořovala stále jasněji, s něhou a zalíbením přitisknutá k obličejí té vyfintěné šedovlasé kreatury, rty vonící a chutnající ovocem od stánků, dost laciným pro každého, tělo kalné jako svěcená voda, v níž si omočilo prsty až příliš mnoho lidí. Pak si ho všimla. Pomalu odpoutala ústa od cizincových – ten se přitom trochu mrzutě otfásl – a volným krokem vykročila k Jozephovi. Ani stopa strachu či lítosti, dorazila až k němu tím svým hrdým, takřka královským způsobem, tmavé oči upřené přímo na něj. Nenacházel slov.

„Jozephe, to je můj kamarád José. José, to je Jozeph, však víš, vyprávěla jsem ti o něm. José je Španěl – jestlipak by tě napadlo, Jozephe, že jste vlastně jmenovci?“

Ne že by by byl Jozeph z podobných náhod kdovíjak nadšený, přesto se přinutil říct: „Těší mě, že tě poznávám.“

„I mě těší,“ odvětil Hispánc. „Sarka zbožňuje latinskou krev, nemyslíš?“

Sarka se usmála, široce, srdečně, Jozeph také, o poznání slaběji a strnuleji. Kolik takovýchhle kamarádů s latinskou krví už asi stačila po světě nasbírat? José, i když byl tak přikře vyrušen z líbání, se alespoň zdál mírný a vyrovnaný, přítomnost italského soka ho ani v nejmenším nevzrušovala.

O pár okamžiků později se sebral k odchodu, s klidem uhlazeného gentlemana se připravil pláž opustit. „Měj se, Jozephe, vážně rád jsem tě poznal. Jsi fajn chlap, a víš proč? Nejenže se jmenuješ stejně jako já, ale máš i stejný vkus na ženský!“ Hlasitý smích, jímž svá slova doprovodil, Jozepha zasáhl až do nejhlubších rovin virtuálního nitra.

Když se Španěl ztratil v obláčku dýmu, Sarka zůstala tiše stát, ruce položené na bocích, na těch samých šatech, jaké měla i na schůzce s ním. Nic neříkala, čekala, až začne on, s jistotou, že šach mat bude nakonec patřit jí, přenechávala první tah protihráči.

Uvědomil si, že žárlivou scénou by se nanejvýš zesměšnil. „Jen klid...“ podařilo se mu zadržet, dvě slůvka, jež se ani trochu nehodila do atmosféry naplněné exotickými melodiemi.

„Klid? Proč bych se měla bát o svůj klid?“ zareagovala okamžitě. „Tady, v tomhle světě jsem svobodná, mám ráda už spoustu lidí a těší mě poznávat nové... Miluji volnost, vznáším se jako vzduch tady nad tím místem, své lásky prožívám v rytmu tanga... Chceš mi snad něco vyčítat? Mám i přítele, jestli tě to zajímá, i když tu teď není. Odjel na dlouhou cestu.“

Takže i přítele. Z Jozepha se nestal paroháč, když už, tak zrádce – nebo spíš obojí současně. Kdopak ví, kolik dalších ještě dostalo příležitost vychutnat si tuhle

dvojedinou roli, v níž se právě koupal on. Sarka je jako motýl nad květinami, vybírá si jen ty nejvoňavější, motýl s proklatě krásnými barvami... Prozatím se rozhodl tvářit, jako by se vůbec nic nestalo, uvnitř mu však bylo do pláče.

„Chudáčku Jozephe, tvůj stvořitel se k tobě nezachoval moc hezky. Žárlivost je jedna z nejhorsích vlastností, jaké mohou být, proč ti zrovna tu musel dát do vínku? Tenhle svět, to je pohádka, nekaž ji takovými malichernostmi – nech je lidem, oni mají jiná pravidla než my. My vlastně nemáme vůbec žádná pravidla, sny se bez nich obejdou... Našel jsi tu žlutou květinu, co jsem ti nechala?“

Jozeph mlčky přikývl.

„Žlutá je barva žárlivosti... Pamatuji, nikdy na mě nesmíš žárlit. Taková prostě jsem. A ještě něco... Můžu ti svěřit malé tajemství? Ty jsi pro mě... výjimečný, záleží mi na tobě... Už musím jít. Měj se hezky, můj rytíři.“

„I ty, má princezno.“ Měl stěží čas ta slova vyřknout, šedý oblak už napovídal, že Sarka byla odvelena. Jozeph zůstal na pláži sám, jen s tím všudypřítomným světlem barvícím jeho tvář do stejného růžového odstínu jako taneční parket. Usedl, aby si mohl všechno lépe srovnat v hlavě.

Ne, ta úžasná bytost mu nikdy nebude patřit. Princip vlastnictví vložený stvořitelem do jeho virtuálního genetického kódu byl tím nejhorším darem, jakého se mu mohlo dostat. Lidská bolest přerostlého dítěte, jež dospělo až příliš rychle, pramálo zapadala do okázalé, zářivé nádhery snů – jenže on přece má být součástí snů, on sám je snem...

Znovu si vzpomněl na její obnažené tělo. Co je zač, že si činí nárok na takovéhle umělecké dílo? A jaký k tomu má vlastně důvod?

Uvědomil si, že ji miluje ještě víc než předtím, a ta myšlenka ho samotného překvapila...

8.

Marco dychtivě stiskl tlačítko spouštějící počítač. Dost dlouho už čekal, než jeho žena konečně odejde k televizi, čekal na ten okamžik s nadšením takřka mladickým, třebaže si dobře uvědomoval, jak dlouhý čas ho od mládí odděluje. Právě nyní víc než kdy jindy.

Bylo to tady. Zítřka ho čekají devětačtyřicáté narozeniny. Tentokrát byl ovšem pravidelný příval smutku předcházející tomu osudnému dni zmírněn vášní, jež rozpalovala jeho duši jako plamen.

Dnes v noci bude zase dlouho vzhůru, předem už mu to bylo jasné. Elvira ho může volat třeba stokrát, odezvy se nedočká.

A valného zájmu se od něj dnes ráno nedočkala ani práce, když po pouhých dvou hodinách spánku dorazil do studia v žalostné kondici, neholený a s pytlí pod očima, do nichž se dokázaly vměstnat snad všechny oddělené součásti jeho nového snu. Myšlenkami se toulal u ní, tajemné ženy z města ztraceného – tak si to alespoň představoval – v hlubokých hvozdech vzdálené Bohemie, a u svého vzrušujícího pátrání po její skryté totožnosti. Když se s ním lidé z firmy pokoušeli hovořit o Palazzo dei Giganti, o pracovním rozvrhu, o nových instrukcích, vynořovaly se před ním **Krkonoše**, monumentální Hory

obru, zdvíhající se nedaleko od Liberce. Nejasně cosi mumlal v odpověď, kam se však poděla jeho až nezdravá preciznost, jeho nepřekonatelné organizační schopnosti? Úsudek a vědomí pohltila bezčasá bublina citů, jež se navzdory mnoha letům potlačování nebo snad právě kvůli němu chystaly přerůst v opravdovou bouři. A on jednoduše dal citům přednost. Po dlouhé době musela neomezená vládkyně racionalita znovu začít počítat s vášní, s touhou ukotvenou ve snech, s tou silou nepřátelskou všem podobám zdravého rozumu.

Sen vytrhl Marcovi kormidlo z rukou, jeho loď nyní plula naslepo, hračka zmítaná větrem, bez možnosti svobodné volby směru. Jen jediný směr zbýval, jediný maják: Sarka. Ano, už mu to začínalo docházet – ta osoba dokonale ovládla jeho mozek.

Neminul okamžik, aby o ní nepřemýšlel, neuplynula vteřina, aby se nepokoušel představit si její reálnou tvář a v ní už známé temné oči virtuální postavičky. Firma po něm chtěla hladký průběh restauračních prací, jeho rozhodnutí, jeho instrukce však najednou nebyly kompetentní, precizní, dokonalé. Stavbyvedoucí, rovněž přítomný, si ho přeměřoval rozpačitými pohledy a on dobře věděl, co to znamená. Věděl – a bylo mu to dokonale ukradené.

Jen ať si o něm klidně myslí, že mu přeskočilo. Možná je na tom i něco pravdy, jenže tohle šílenství dokázalo zastavit i žal nad prchajícími léty, umožnilo mu vůbec poprvé strávit den narozenin jinak než vyčerpaně, zemdleně, bez nadšení. To, co právě prožíval, mu navracelo chuť do života a také cosi, co se snad nedalo nazvat přímo štěstím, ale každopádně to k němu mělo velmi blízko.

Jak strávil minulé výročí? Zavřený v ateliéru, ponořený do práce, ani vidět nikoho nechtěl, hotová tragédie. Den před narozeninami se stal tryznou, stejně jako den po nich, ani Elvira neměla tušení, co říct, co si s ním počít. Kreslil, plánoval, počítal, nedopřál si minutku odpočinku... Tak takový byl rok dva tisíce šest. Německo bylo poraženo na domácím hřišti Itálií, která se tak po čtyřadvaceti letech znovu vyšplhala na nejvyšší příčku. Bylo mu osmačtyřicet, předtím, ve dvaosmdesátém, to mu bylo čtyřadvacet – takže pokud si Itálie na další mistrovský titul počká znovu stejně dlouhou dobu, jemu už bude... dvaasedmdesát? Ne, ne, radši nepřemýšlet o takových věcech! A vůbec, k čertu s celým světovým pohárem!

Je opravdu možné, že ztratil schopnost myslet na cokoli jiného než na ni?

Nyní, o rok starší a moudřejší, se Marco považoval za mnohem více vyrovnaného, ochotného vzít nezadržitelný běh času na vědomí. Otřásla jím síla, s jakou prožíval intimní pouto k té virtuální postavice, i rozhořčení, s nímž nejprve přijal její značně uvolněnou morálku, jen aby se ho vzápětí zmocnilo okouzlení a fascinace ještě větší...

Pomalou dosedl do červeného křesla, stejně pomalu natáhl ruku k myši, netrpělivě vyčkával, až se na obrazovce zhmotní úvodní stránka Second Life. Fajn. Teď „Connect“... Ryska ukazující načítání dat se dnes zdála pomalejší, než by takhle navečer měla být, čekal a čekal, prsty levé ruky poklepával o světlou dřevěnou desku stolu, pravici stále přibitou na ovladači. Nápis vyskočil jen o chvíličku později a Marca zaplavila obvyklá vlna okolo žaludku. *Sarka is online*. Přineslo-li

odpoledne první opravdové setkání Jozepha a Sarky, dnešní noc bude plně zasvěcena jim, stvořitelům. Marco a ta druhá Sarka, ta skutečná, budou pokračovat ve stavbě vzdušného mostu mezi Čechami a Itálií.

Žádný jiný most na světě ho v téhle chvíli nezajímal víc.

Dobrý večer, princezno, napsal první zprávu.

Uplynulo několik sekund. *Tobě také, můj rytíři.*

Spojení bylo navázáno, i její nálada se zdála víc než slibná. Měl chuť bez otálení rozjet hovor na plné obrátky, vyptat se na tisíce věcí, vtělit do slov myšlenky nastřádané během dne, který, ať už se mu to líbilo nebo ne, plně věnoval jí. Jenže... kdopak ví, třeba už objevila jeho totožnost. Najednou téměř zalitoval všech těch stop, jež jí poskytl – jeho fotografie si určitě prohlédla, co když ji zklamaly?

Raději se prozatím neptat na nic. Aspoň dokud se sama o něčem nezmíní.

Jak se máš? Otázka, jíž se nedá zkazit nikdy nic.

Jako obvykle. Odpověď, která nikdy nic nenaznačuje.

Co znamená jako obvykle?

Štěstí, jaké hledáš celý život, nikdy nemůžeš najít během jediného dne.

Tohle už je mnohem jasnější. Dnešní večer bude okamžikem, kdy ji konečně pozná trochu lépe.

A tobě je zrovna smutno?

Jaké to je nebýt smutný?

Ubohá princezno!

Cítím, že mi něco schází, jen nedokážu říct co. Měla bych být klidná, spokojená, a zatím v jednom kuse pátrám po něčem, co možná nikdy ani nenaleznu. To je důvod, proč hledám útočiště uprostřed snů.

Copak tě vlastně trápí? Povídej, řekni mi, nač myslíš, řekni mi všechno. Chtěl bych, abys byla šťastná, udělám pro to, co bude v mých silách.

Nelam si s tím hlavu, zlatíčko, to přejde. Vždycky to přešlo.

Marco zůstal jako opařený tváří v tvář takovým sdělením. Ta žena, třebaže tak vzdálená, dokonale rozumí jeho emocím – a jak se zdá, souběžně s ním sama prožívá jejich kopii, dokonalý duplikát, jako ofocený na nějakém kancelářském přístroji.

Připadá mi, že si povídáme jako dvě postavy ze starobyklých legend, Sarko. Neznámý rytíř a šíleně smutná princezna... Anebo šíleně smutná královna, něco jako Guinevera...

Jistě, ty můj Lancelote... Všiml sis ale, že podobné příběhy vlastně nikdy nemají šťastný konec?

Rychle si v hlavě prolistoval své vědomosti; skutečně, pokud v literatuře existoval nějaký příběh velké lásky s dobrým koncem, nedokázal si na něj vzpomenout. Po artušovských příbězích mu do mysli vplouvaly další, Paolo a Francesca, Romeo a Julie, Tristan a Isolda, Antonio a Kleopatra – zatraceně, to se opravdu nenajde aspoň jedna podobná historka, co by nakonec dopadla dobře?

Ne, v tomhle by nebylo moudré jí odporovat. Diskusi o literatuře by mohli rozvíjet ještě dlouho a dlouho a pokud by všechny ty příklady měli připodobňovat k vlastnímu životu... Raději honem vybruslit z tohoto tématu. A stejně, jak by asi obstál v roli Lancelota, se vší tou zbrojí na sobě? To by z něj vážně byla celá pryč, zvláště jestli už si na webu prohlédla jeho fotku... Otrásl se.

Já... vlastně už o tobě vím všechno. Jako obyčejně mu četla myšlenky.

Opravdu? Marco nasucho polkl. Všecko... všecko už jsi viděla?

Jasně, jasně, úplně všechno. I tvoje fotografie.

Fotografie... Proč jen ji musel navést až tak daleko, proč? To tedy byla hloupost. K čertu s tím neustálým nutkáním být středem pozornosti! Stejně dávno nedělá nic jiného, než že se dnem i nocí pere s nejistotou, jak jdou léta, víc a víc se snaží být oceňován pro své zkušenosti – a rozhodně ne kvůli fotkám! Copak se může měřit s tím manekýnem, vysokým a robustním jako hora, kterého si zvolil za avatara?

Opatrně začal oťukávat její pohled na věc. Třeba obrázek s Niemayerem, tím velkolepým architektem, co navrhoval Brazílii?

Tohohle snímku se opravdu děsil; i když mu připomínal jedno z nejvýznamnějších setkání jeho profesního života, po estetické stránce mu, šetrně řečeno, dvakrát nepřidával.

No samozřejmě! Vážně povedený!

Cože? Co může být tak zajímavého na fotce dvou architektů, i když je jeden významnější než druhý, na pozadí Moskvy konce osmdesátých let? Nejspíš je to jeho fyzický zjev, co jí přišlo „vážně povedené“ – je čas podniknout protiopatření, dokud je čas.

Chtěl jsem jen říct, že tam nevypadám nic moc, byl jsem tlustší než teď a taky jsem ještě nosil brýle... Dnes je to trochu lepší.

Ne, vážně, je to... povedené!

Zopakovala stejný výraz a to ho jen utvrdilo v jeho názoru. No jistě, jeho vzhled je jí k smíchu. Brýle na

krátkozrakost už jednou pořádně zamíchaly jeho životem a nyní, po dlouhých patnácti letech, i když je dávno vyměnil za kontaktní čočky, mu ty mizerné hranaté oční protézy znovu způsobí příkoří.

A jiné fotky jsi viděla? Ty z novější doby? Raději odvést její pozornost někam, kde je v dobré kondici, hezky opálený a bez té hrůzy na obličej.

Viděla jsem úplně všechny.

Dobrý bože, blesklo mu hlavou, musela na mém webu promarnit spoustu času. S napětím očekával další komentář, něco o estetických záležitostech... Nepřišlo nic. Tentokrát už nebyl ani „vázně povedený“.

Krása není všechno, řekl kdysi kdosi, pravého muže dělá spousta důležitějších věcí. Proklatě nebezpečná věta! Pokud jde o lásku, raději na ni hned zapomenout...

Já jsem se zas trochu díval na tvoje město. Je vážně úžasně! Tohle zavánělo prázdnou frází, rozhodně to však neříkal jen tak zbůhdarma. Jakmile si minulé noci osvojl něco zeměpisných znalostí, prohlédl si Liberec na internetu a musel žasnout nad jeho architektonickou velkolepostí. Viděl radnici, podobnou té ve Vídni, viděl paláce z německého období i pohoří zdvíhající se nad městem se špičkou toho olbřímího televizního vysílače na jednom z vrchů...

Líbí se ti?. Jako liberecká rodačka jsem na to opravdu hrdá, i když se musím přiznat, že daleko víc mi k srdci přirostlo jedno menší městečko, asi dvacet kilometrů vzdálené, kde jsem strávila mládí. Taková oáza uprostřed přírody, všude samá zeleň...

Kde strávila mládí? Podezření, jež v Marcovi vyklíčilo během předchozích dní, se znovu vrátilo.

Promiň, vím, že bych se dámy neměl na něco takového ptát, ale – kolik ti vlastně je?

Tentokrát si Sarka dala s odpovědí na čas. Dostal strach, že ji urazil, a když se objevila větička *Sarka is typing*, raději se připravoval na podrážděnou, dotčenou odpověď, místo toho však přišlo jen stručné *Třicet pět, ani o rok víc, ani o rok míň. Proč se ptáš?*

Občas hovoříš jako zralá, zkušená žena a jindy mi zase přijdeš jako mladá dívka...

Ty sám žiješ citově pestrý život, proto máš takový dojem, můj rytíři... Začínáš poznávat mou duši a zjišťuješ, jak moc se podobá té tvé. I po tolika letech stále hledám lásku, jako zamlada – jenže tentokrát bude třeba platit...

Pořád ten samý smutek... Cítil, jako by část svého nitra měl společnou s ní, jako by ho zplodilo stejné lůno, v němž se zrodilo i jeho dvojče, Sarka. Až na to, že nejspíš nebyli obyčejná dvojčata, ale siamská – a to, co měli společné, byla duše.

Jsme jedna duše, má princezno. Dvě vzdálená těla spojená jednou duší.

A je tvá duše taky tak naplněná smutkem?

Tvoje slova přímo vycházejí z mých myšlenek.

Já ale vím, jak být šťastná, aspoň někdy...

O tom vůbec nepochybují, má princezno. Nicméně, dnes večer tu vládne smutek.

Pročpak?

Protože dnes je noc mých narozenin.

Ale ne! Tohle Sarku přece jen trochu překvapilo. Kolik?

Citlivé místo... Napadlo ho, že by si z toho mohl tak trochu vystřelit. 84, napsal, jen tak od boku, střelit nějaké číslo a naschvál úplně špatné.

Ach! Zareagovala s lehkým úžasem. Teď by mohl chybu napravit, prostě přehodit čísla, no jo, jenže to by vzniklo jen 48 a ne 49. A proč si nakonec nějaká léta neubrat? Aspoň ten jeden jediný rok. Co na tom, maličká úprava pravdy přece neuškodí, pokud nad ní neztratí kontrolu. Jediný rok – to se vždycky může hodit...

Hrome, omlouvám se... Chtěl jsem říct 48.

Sarka na minutku ztichla a Marco se spokojeně usmál. Dobře to zařídil – dokonce se teď cítil o ten rok mladší. Tak vida, troška toho lhaní nakonec může i prodloužit život! Jen ať ho nenechá čekat příliš dlouho...

Ehm, nerozuměla jsem přesně... Říkal jsi 48 nebo 49?

Tak, a je to. Před touhle ženou vážně neutají vůbec nic. Jako by mu nahlížela rovnou do mozku a nacházela v něm odpovědi ještě dřív, než je on sám vůbec stačí dát dohromady. Dobrá. Koneckonců, na skutečnosti se tak jako tak nic nezmění... 49, *bejby*.

Nikdy nedokázal příliš dobře blufovat, jako pokerový hráč byl naprosto k ničemu, snad alespoň to oslovení překryje jeho vynucenou upřímnost špetkou životní protřelosti. *Připadám ti starý?* pospíšil si ještě s otázkou.

Ty a starý? Kdepak! A stejně, zkušenost je dar, který nám mohou dát jen plynoucí léta. Co s mladým tělem, když nemáš dostatek moudrosti, abys s ním správně naložil?

Zlatá slova. Jenže jak se smířit s vyhlídkou na ochablé svaly, vrásčitou kůži, pokleslou bradu, roztrášené nohy? Jediná představa, jež se mu pojila s ubíhajícími roky,

byla vidina chátrání, a ten blok měl příliš pevné základy, než aby se s nimi dokázal jen tak smířit.

Ty jsi ale pořád ve výtečné formě! A je to tu zas. Ona vážně umí přijít s pravými slovy v pravou chvíli a je úplně jedno, jestli je myslí upřímně nebo je říká jen tak ze soucitu. Marcova nálada se ve vteřině nadobro proměnila. Znovu a znovu nevěřicně četl ten nápis na obrazovce, jako by měl před sebou posudek od psychoterapeuta. No ano, občas přicházejí takovéhle nevysvětlitelné okamžiky. Lidská duše někdy přebývá v kratičkých, docela jednoduchých slovech – a pak se objeví vzdálená, tajemná žena, o níž nevíte nic víc než jak se jmenuje, jaké má oči, kolik váží a v jakém městě bydlí, prohodí pár slůvek, dost možná míněných jen jako prázdná lichotka, pár úplně banálních slůvek a najednou, čert ví jak, se vám den znovu rozzáří.

Jsmo spřízněné duše, i já už tomu věřím, ozvala se Sarka, naprosto v souladu s jeho vnitřní reflexí. Byli jako dvě poloviny jablka, o tom už nemohlo být pochyb – jenže jablka, které ještě ani nespátřil vcelku, a velmi, velmi vzdáleného.

Toto je tvá velká noc, můj rytíři. Uspořádáme oslavu společně?

Zdálo se to až příliš krásné, než aby to mohla být pravda. Nic už ho nedokázalo zastavit, dokonce ani první Elviřin signál z ložnice – to hlasité vyzvánění neznamenovalo víc než bezvýznamnou připomínku dávno minulých časů. Pohlédl na hodiny – 23:31. Tak brzo a ona už volá? Dnešní noci ho ovšem od počítače nedostane ani tisíc zvonů; jen půlhodinka zbývá do jeho narozenin a je tu pozvání na párty, jaké se zkrátka neodmítá.

Pojďme do toho italského klubu, co tu nedávno otevřeli. Trošku si zatančíme, co říkáš?

Co je to za klub?

Italský taneční klub, neznáš ho? Dialog ze samých dotazů. Přijde-li jako reakce na otázku další otázka, neznamená to nic jiného než formální chybu v té první, jak už si ujasnil. Tenhle rozhovor musí být formálními chybami přeplněný až po okraj.

Jak bych ho mohla neznat? Zase otazník. Už tam musela být s někým jiným, to je jasné, asi s nějakým dalším Italem. Tady je ta závada, ovšem. Problém je už dávno vyřešený. Na tohle stvoření máte zkrátka nárok až když přijдете na řadu, v tom to celé vězí. Jako na tržnici, když musíte vyhlížet to správné místo a dlouho čekat, abyste se konečně pokusili dostat tu mizernou láhev laciného šampusu, co stejně pochází odněkud ze supermarketu. Ale cožpak Sarka patří na taková místa? Prodávají snad ušmudlaní trhovci u stánků lahve Dom Pérignonu? Bud' jak bud', je to on, kdo je nyní na řadě – a bude si to užívat plnými doušky.

Ocitli se na parketu, ze všech stran obklopeni dalšími lidmi. Marco pohlédl na Jozepha pohybujícího se zcela nenuceně – sám se necítil právě nejlíp sevřený mezi dvěma Sarkami, tou skutečnou a tou druhou. Zvláštní, ale ta virtuální bytost, i když ji plně ovládala její tvůrkyně, jako by také byla obdařena vlastními myšlenkami doprovázenými plynulou vlnou zcela reálných emocí...

Z protahujícího se mlčení usoudil, že něco nebude v pořádku. Už se chtěl optat, když ho jako už tolikrát předtím předešla: *Podívej se na tu sešlost tady. Nehovoří o ničem jiném než o penězích a o tancování. My*

jsme jiní, jsme jako dva malé ostrůvky v obrovském oceánu.

Kdo vlastně teď hovoří? Virtuální Sarka, okouzující, prchavá bytost ze snů, anebo reálná Sarka, neznámá žena s temnými očima, která už stačila dobýt jeho srdce?

Pojďme někam, kde je to klidnější. Marco nakonec přijal ten návrh s povděkem.

Plný radostného očekávání ji následoval teleportem. Jako by byl znovu mladík, ani si neuvědomil, že pohybuje s pouhým obrazem. Právě díky tomu, že aktivní účast v dění toho druhého světa mu byla odeprána, opadla z něj veškerá tíha, změnila se v dětinsky prosté nadšení. Vracel se v čase, zpátky až do sedmdesátých let, do časů rocku, nešťastných lásek, modrého moře a široké náruče snů...

Jednomu z těch snů se podařilo zachytit v síti času. Z té podivné, dávno zapomenuté volnosti čišela poněkud zaprášená příchut' starých dob – ale krásná, tak krásná! Vůně oplatek, čerstvého chleba, koláčů od babičky, všech těch vjemů, jež se mu dávno ztratily a snad právě proto získaly v jeho mysli pečeť nenahraditelnosti. Sarka představovala ztělesnění toho všeho a co víc, stala se symbolem příchuti dobývání.

Jozeph znovu stál na ostrůvku nabízejícím Tango Argentino. Vzala ho za ruku, odvedla na pobřeží, obdařila ho něžnými polibky – a ta druhá, reálná Sarka, pokud to vůbec šlo, ta byla ještě sladší než její virtuální ztělesnění. Právě ona si jako první uvědomila, že půlnoc už je za dveřmi.

Vše nejlepší k narozeninám ti přeji z hloubi srdce, můj rytíři. Mohu ti zazpívat?

Marco hned neodpověděl – a vlastně už ani nebyl čas, hned vzápětí ta vzdálená, tajemná žena odeslala zvukový záznam uzavřený do smyčky a už to jelo. *Happy birthday to you, happy birthday to you, happy birthday, milý Marco, happy birthday to you...*

Jako by se ocítl na oslavě, jež vlastně ani nepotřebuje důvod, oslavě stvořené pouze z ryzích emocí a citů. Jak dlouho to vlastně je, co naposledy své narozeniny slavil? A co je zač ta, která se rozhodla věnovat noc prosycenou slovanským šarmem jemu a pouze jemu, cizinci kdovíodkud? Možná tu za ním přichází anděl, anděl útěchy, ovšem, právě tak to musí být, jiné vysvětlení prostě není.

Neidealizuj si mě příliš. Jsem prostě ženská, co ráda dělá lidem radost.

Snad to způsobila ta slova, snad za to mohl výjev dvojice avatarů častujících se právě obzvlášť sladkými polibky, anebo jejich melancholická přítelkyně harmonika – Marco se rozplakal. Rozplakal se tak, jak se mu nikdy během posledních deseti let nepodařilo. Vzlykal jako malý kluk, slzy mu smáčely klávesnici pod rukama, ale byl to osvobozující pláč, pláč radosti dávno zatlačené do pozadí strašákem plynoucího času. V tu chvíli pro něj žádný věk neexistoval, mohlo mu být pět let právě tak jako sto. Nic nemohlo narušit tuhle nezapomenutelnou noc s chutí oplatek a čerstvého chleba dávno ztracených dní, nic, dokonce ani strach ze smrti.

Otřel si slzy tím prvním, co se mu namanulo po ruce, teprve dodatečně mu došlo, že to byl kapesník, do něhož krátce předtím smrkal. Záleželo na tom? Skutečně podstatnou věcí, naprosto zásadní, bylo poznat tu osobu,

její pravou tvář, pravou šíji, pravé zuby, pravá ňadra,
pravá ramena, její pravé všecko!

*Znovu přešel do útoku. Sarko, znáš mě už dokonale,
víš, jak vypadám, znáš moji práci, můj život, a já o tobě
netuším vůbec nic!*

Já vím. A je to tolik zábavné...

Téměř slyšel, jak se někde tam za horami směje
z plných plic. Jeho žárem planoucímú mozku to však
bylo jedno, ty romantické, mysteriózní narozeniny
prorazily obrannou linii posledních neuronů, kterým se
ještě dařilo odolávat jejímu kouzlu.

Chci o tobě vědět všechno! Kdyby ta slova mohla
křičet, kdyby měla vlastní moc, jeho počítač by nejspíš
vzplál jako věchet, tolik zápalu do nich vložil na své
klávesnici olepené od slz.

Vždyť už o mně všechno podstatné víš. Znáš mou duši.

Po téhle větě se Marco přece jen trochu zklidnil. Čím
to je, že ho dokáže přesvědčit, ať napíše cokoli? Ale
koneckonců má pravdu – co může být na člověku
důležitějšího než jeho duše? Tenhle virtuální svět
umožňuje poznávat na lidech to, s čím se v tom reálném
setkáme až úplně nakonec...

Ale jde to vůbec, zamilovat se do duše? Není prostě
jen poblázněný aureolou tajuplnosti, již kolem sebe ta
žena plnými hrstmi šíří? Tahle love story je dokonale
absurdní, vždyť to, co právě prožívá, patří na vrchol
vztahu a ne do jeho počátků a jeho to ani v nejmenším
nezaráží. Totožnost té osoby už se stala klíčem k
samotnému jeho životu a stane se z ní ještě mnohem
víc. Až k tomu dojde, bude připraven opustit všechny a
všechno. Elviře řekne, ať si na něj klidně čeká na
smutném prahu stáří, jestli má chuť, kolegům v práci

oznámit, že architektura už ho dál nezajímá – a proč to všechno? Kvůli nějaké tmavooké chiméře z Čech? Kdepak. To jen kvůli posledním zbývajícím střípkům mladých let.

Nu, prozatím už toho víc udělat nemůže. A dnešní noc i tak byla z těch nejkrásnějších, raději netlačit na pilu. Ale jednu věc si přece jen odpustit nemůže, poslední žádost nezapomenutelné chvíle. *Tvé jméno, princezno. Odkud pochází?*

Má slovanský původ a je velmi starobylé. Povím ti o něm víc, můj rytíři, ale zas jindy. Už musím jít. Přeji ti krásné narozeniny, Marco, z hloubi srdce.

Obrazovka se rozzářila ohňostrojem, virtuální párty se uzavřela stejně honosně jako její reálné protějšky. Ještě nikdy neviděl o narozeninách rachejtle a ohnivě jiskry, ani na těch osmnáctých ne, dokonce ani svatba s Elvirou neměla tak velkolepý závěr. Netušil už vůbec, co si má o vzdálené neznámé myslet, byl zamilovaný do její duše a nic by na tom nezměnilo, ani kdyby měl co dělat se stařenou, s prostitutkou, s kdovíjakou poběhlicí... Představil si, jaké to asi bude, až se setkají; dlouhé, neskutečně dlouhé objetí, potlačované vzlyky, spousta něžných doteků a ještě víc sladkých slůvek...

...ehm, s nějakou věkovitou paní?

Co by ne? Ať je jí třeba devadesát, ať je úplně sešlá věkem. Bůh je mu svědkem, že to myslí upřímně – ale stejně, mohla by vypadat třeba i jako Fanny Ardant nebo Monica Bellucci, okouzlující kráska v těsných šatech, s tmavými vlasy a ještě temnějšími uhlíky očí... Všechny možnosti jsou otevřené, dokud se neukáže opak. Jako v loterii, každý je potenciálním vítězem, dokud se nevylosují čísla – a on byl zvyklý toulat se světem

potenciálních vítězů. Proč by nakonec Fortuna nemohla spojit sny o nádherném těle se stejně krásnou duší?

Kéž by jen takovou jistotu mohl mít, hned by hodil všecko za hlavu a uháněl k ní – jenže ji zkrátka nemá, takže musí přece jen zjistit ještě o maličko víc.

Monitor se znovu zaplnil květy imaginárního ohně. A také další výrok, jímž se Sarka pro dnešek rozloučila: *Nic se neděje náhodou. Pokud dnes musíš být o rok starší, pak jen proto, abys mohl poznat mě, abys objevil své duchovní dvojče. Nyní jsi tedy u cíle.*

Tahle ženská je prostě ochotná udělat cokoli, aby ho dostala do varu! Odpověděl nepřilíš originálním, ale přísliby naplněným *Dobrou noc, lásko*, hned vzápětí se objevil nápis *Sarka is offline*. Tak. Sen dnešní noci se rozplynul přesně ve 2:41. To ani není zas tak pozdě. Stále ještě omámený připravil se Marco k obvyklému rituálu vypínání počítače, když tu na ozářenou stolní desku ze světlého dřeva tiše dopadlo tmavé pole stínu. Bleskově se otočil, jako by se mu do ramene zaryl umrlčí pařát – ne, nebylo to žádné noční monstrum. Byla to Elvira, tichá, pobledlá, ušpiněná od slz, sledovala celou závěrečnou scénu dnešního setkání a aby toho nebylo málo, přečetla si i jeho poslední slova.

Jen žádný stud, jasné? Už nikdy! Vyskočil, překvapený a trochu i zděšený... Dobrý Bože! Celé tělo sevřené bolestí, nervy v páteři a nohou křičící odporem, levá noha dokonale zdřevěnělá, pravý ukazovák téměř nepoužitelný... S Elviřiným příchodem se proměnil zpátky v darebáka zasluhujícího trest. V darebáka, který je zase o rok starší.

Začal se chystat na pořádnou bitvu...

9.

Jozeph začínal propadat zoufalství, co jiného také mohl dělat? Poté, co Sarka odešla, odvolaná svou stvořitelkou, byl ponechán svému osudu, nehybný jako usušená ryba, stále vysílající do prázdnoty nové a nové polibky. Proč zůstal zatuhlý v takovéhle poloze? Ruce natažené vpřed, jako by stále objímal dívčino tělo, rty, nástroje vášně, zkroucené do hloupé grimasy... Láska je hra pro dva, jsme směšní, když jsme sami, dokonce i ve světě snů. Nerozuměl, ničemu nerozuměl.

Jak by si mohl, byť jen vzdáleně, představit strašlivou situaci, v níž se jeho tvůrce právě ocitl?

Polapen při zločinu snění, neopustil tentokrát svůj počítač tak úplně dobrovolně a o vlastní vůli. Tomu však Jozeph nemohl porozumět. Jediné, co chápal, bylo, že on tu zůstal uvězněný, bez možnosti pohybu, v jediném strnulém výpadu lásky zápasící s nicotou.

Takže ho stvořitel nadobro opustil. Ano, na to mu ještě představivost stačila. Nepříjemné předtuchy, jichž se nedokázal úplně zbavit ani během nejsilnějších a nejkrásnějších okamžiků, se staly skutečností – zůstal sám. Sám v neomezeném světě, který, i když nezná nemoc ani smrt, stále zůstává zatížen opuštěností. Zmocnila se ho hrůza, že se na parketu právě teď někdo objeví a najde ho tu takhle, urostlé tělo pokřivené v objetí, jež nikdo neopětuje, tvář laskající neviditelný přízrak zlatavé pleti...

Netušil, jak dlouho tam stál, když koutkem jednoho ze svých velikých zelených očí zahlédl objevující se zprávu.

Od koho může být? Kdo se mu ozývá v tuhle noční hodinu? Ostrov je opuštěný, nikdo z přátel tu není... Nikdo kromě jediné osoby – Naadirah, ta jediná je stále vzhůru, takže to ona. Stejně jí nemůže odpovědět, v tomhle je plně závislý na stvořiteli. Bytosti ze snů nedovedou psát, jediné, co umějí, je číst v myšlenkách svých stvořitelů, a ty v téhle chvíli nevěstily Jozephovi pranic dobrého. Alespoň intuice mu to napovídala, pravdu raději ani nechtěl znát.

Naadirah poslala další zprávu: Jozephe, proč neodpovídáš?

Neměl jak odpovědět. Mohl nanejvýš křičet, kdo ho však uslyší na tomhle ztraceném ostrůvku obývaném jen tóny harmoniky? Už je to jasné, stráví takhle celou noc, uvězněný mezi Tango Argentino, jeho hudbu a růžově ozářená zrnka písku na pláži. Snad až nový úsvit ho zachrání, úsvit, s nímž se znovu objeví i stvořitel.

Když spustil první slova modlitby, sám sebe až překvapil. Svá vlastní slova, čistou, upřímnou řeč vysněné postavy, modlil se za potření opuštěnosti, za nový příchod hřejivé otcovské dlaně, ať už je nyní jakkoli vzdálená. Bez odezvy. Začal znovu, ještě vroucněji, s vědomím, že jeho hlas stále nepronikl až ke stvořitelově srdci. Zase nic. Beznaděj rostla a s ní i hněv, pokusil se ho rozzuřit, výkřiky tvrdými a nemilosrdnými jako kameny, teď už se snad konečně musí ozvat... Nic. Nakonec už jen plakal, naříkal jako velké dítě, jímž stále byl, ronil slzy, jež se – aniž si to uvědomoval – navlas podobaly těm stvořitelovým. Krůpěj za krůpějí, dokud mu v očích nevyschla i poslední z nich.

Takhle vypadalo jeho skutečné spojení s otcem. Bolest. Jediné skutečné a nezničitelné pouto.

Přemýšlel nad tím vším, se zarudlýma očima, ještě víc podtrhujícíma jeho absurdní postoj. A tak tam stál, nehybná, netečná hora. Možná se s příchodem mrazivých zimních větrů pokryje i sněhem – a pod ledovým přikrovem se bude dál vyznávat z lásky k ženě, již dávno ztratil...

Zamrkáním se zbavil slz, otočil pohled k moři a všiml si éterické postavy směřující k němu. „Naadirah!“

„Jozephe, co se ti stalo?“

„Nemám tušení. Prostě jsem tu zamrznu.“

Naadirah nasadila velice zvláštní výraz, půvabná tvář se jí naplnila starostlivostí. „Jsi v pěkném maléru, kamaráde, dej na mě. Tvůj stvořitel se zamiloval. A jak to vypadá, tak ty v tom lítáš taky.“

„Dostaň mě odtud, proboha tě prosím!“

„Já? A jak bych to asi tak měla udělat? Jsem jenom postavička jako ty, i když o kapánek chytřejší.“

„Budu muset takhle zůstat dlouho?“

„Jen klid, však on si ráno vzpomene, že tě tu nechal, a zase tě zavolá. Něco ti povím. On sám je na tom právě teď tak, že dokonce i tobě závidí.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Takovýchhle případů jsem už viděla... Tvůj pán je ten, kdo je na tom opravdu zle, hochu, a ne ty. Tahleta hloupost s tebou, to není nic proti tomu, v čem je právě namočený on. Řekla bych, že je úplně směšná...“

To ho trochu rozzlobilo. „Možná. Mně tedy moc k smíchu nepřijde.“

„A to mně zase docela jo. Kdyby ses viděl, kolohnát, co líbá vzduch... Hrůza! No nic, chtěl jsi lásku, tak si ji užij.“

Namísto hněvu mu ta slova kupodivu přinesla spíš útěchu, podařilo se mu aspoň trochu uklidnit. Hleděl na ni, utopenou v měsíčním světle, vypadala úžasně v těch dlouhých šatech protkávaných metalickými vlákny. Určitě jde akorát z té své práce, musí jí mít až nad hlavu. „Hádám, že tě čekají další povinnosti, nemám pravdu?“ pohlédl jí zpříma do očí.

„Hele, nic si z toho nedělej, moje stvořitelka mě tu taky často nechává jen tak. Akorát že já nejsem tak hloupá, abych se nechala zatáhnout do... do takovéhle polohy!“ Rozesmála se. Jozeph si ji chvíli měřil zamračeným pohledem, nakonec se k ní přidal...

...a ona se přidala k němu. Během dalšího okamžiku se ocitla na místě, kde předtím stála Sarka.

Dotkl se dlaněmi jejího sametového těla, rty se sladkou chutí jahod se přisály na jeho. „Pojď, hlupáčku, ať nemusíš pořád jenom naříkat. Když už odtud nemůžeš, aspoň ti tu patálii trochu zpříjemním.“

Samota zmizela, jeho modlitby se dočkaly naplnění. Nebyl to však stvořitel, kdo je vyslyšel. Byla to prostitutka. Virtuální prodejná ženská mu nabídla projev opravdového přátelství a také novou důležitou lekci: nikdy člověka nesud' dřív, než doopravdy poznáš jeho duši.

Naadirah s ním zůstala až do úsvitu, trpělivě odpovídala na jeho polibky, opětovala mu všechny něžnosti.

S prvními paprsky nového dne byl volný. Radostně vyskočil na nohy, bez bolesti, bez jakýchkoli následků – joy, lidi ze snů, ti se mají! Naadirah ho naposledy pohládila po tváři. Nevěděl, jak odpovědět, nevěděl, co říct, a tak se omezil na docela prosté „děkuji.“

Jakmile se světlo dotklo růžového povrchu pláže a zahalilo ji jako záře padajících hvězd za noci svatého Vavřince, zmizela. Stál a jen se za ní tiše díval.

Zanedlouho poté se mu ohlásil stvořitel.

10.

V Elviřině pohledu se zračila jen prázdnota. Tvář měla dokonale bezkrevnou, celá se vůbec zdála pobledlá a bezvýrazná bez svého make-upu, jenž jí během dne dodával barvu. Ne, pohled na ni ho nijak neobtěžoval, dokonce i v téhle chvíli stále věřil, že ji miluje, jenže cožpak ji důrazně nežádal, ať ho ponechá s jeho problémy o samotě? A tím pádem i s řešením těch problémů... Proč jen nedokáže porozumět, v jakém rozpoložení se jeho mysl právě nachází? Proč se ho aspoň nesnaží pochopit, proč se nepokusí najít omluvu pro jeho činy, postojte, pro jeho posedlost? Místo toho tu jen stojí, umazaná od slz, uzavřená za barikádou ženských zbraní, skrytá za maskou bezdůvodného žalu a hloupé žárlivosti.

„Zešílel jsi, Marco?“ První slova, jež pronesla, tiše, bezvýrazně. Připadal si jako v nějaké televizní mýdlové opeře, celé to bylo tak hloupé, nereálné... Proč vlastně, proč?

„Marco, ty jsi zešílel.“ Ženy bývají opravdu rozhněvané, když opakují věty. Proč se jen nesnaží porozumět, odpustit, přijmout...?

„Marco, ty jsi naprosto zešílel.“ Naprosto, to je něco úplně jiného než snad, asi, nejspíš... Naprosto je slůvko, jež nepřipouští cestu k nápravě.

Prozatím se rozhodl držet se zpátky, využít práva neodpovídat na takové nařčení. Jenže rozumová zdůvodnění, řazení do kontextů odmítly pro tuhle chvíli posloužit. „Poslyš, nedělám vůbec nic špatného a ty nemáš právo mi...“

Po desátém slově ho přerušila. Až po desátém – dovolila mu dost, dovolila mu víc než dost, nyní se však hráze konečně protrhly. Nebylo by vhodné opakovat všechna slova, jimiž ho zpražila, slova, sousloví a věty naplněné tu větším, tu menším rozhořčením, když ale řekla: „I váš stavbyvedoucí poznal, že jsi blázen! Zavolal mi a povídá – co se to děje s vaším mužem? Není nějak ve své kůži... Chápeš to vůbec? Je ti jasné, co si o tobě lidi myslí? Rozbiju ti ten mizerný počítač na kusy!“, když vychrlila tohle, Marco vstal, jako by se chystal chránit magické zřídlo, zámeckou věž z ryzího stříbra, v níž se, tak jako za časů pohádkových princezen a rytířů, zjevuje bytost jeho snů. Co je mu do nějakého poskoka ze stavby? At' si o něm myslí, co chce!

„Marco, nech ten počítač být, nebo jdu od tebe pryč.“

Cože? Rozuměl správně? Poslechnout, to by znamenalo skoncovat se všemi sny, úplně přerušit omlazovací kúru – a když neposlechne, když bude pokračovat v té krásné terapii, jeho žena zase skoncuje s ním. Obtížnější volba, než když mu před lety v Egyptě nabízeli, aby ji vyměnil za dva velbloudy...

Ne, nemůže se zbavit svých virtuálních seancí, ani kdyby měl vážně ztratit ženu... Hrome, vždyť je to celé tak absurdní! Opustí ho, vzdá se dlouholetého rodinného zázemí jen proto, že žárlí na počítač?

Elvira se však zdála smrtelně vážná. Bylo to tak – buď ona nebo ta stříbrná věž s jasným smaragdovým okem na

vrcholku. Odpor zůstal jedinou možností, každé zaváhání bude vykládáno jako slabost.

Pro tuhle chvíli je čas na ozbrojené příměří. Otočil se a odešel do postele, aniž cokoli namítl, počítač zůstal zapnutý, obrazovka dál tiše zářila do tmy, po zbytek noci. A spolu s ní i nešťastný Jozeph, zamrzlý ve směšném postoji, uvězněný v milostném objetí bez protějšku.

Elvira si jeho chování pravděpodobně vysvětlila jako přijetí svého diktátu, potvrzení vlastní autority – nepochopila, že tohle je otázka dlouhodobější strategie. Na čas se stáhnout a pak vyrazit do drtivého útoku. Neměla ponětí o jeho plánech, jež spřádal s jistotou zkušeného vojevůdce, věřila, že dnešní noci nad ním definitivně zvítězila. Nad ním i nad tím zatraceným strojem.

Ulehl s pocitem dokonalé netečnosti, jako by se ho celý incident ani v nejmenším nedotkl, jediné, čemu patřila jeho mysl, byly dvě tmavé oči a jedno slovanské jméno. Věděl, že pro zbytek dnešní noci už má připraveny ty nejúžasnější, nejfantastičtější sny, jaké si jen mohl přát. Na nic jiného nemyslel, když usínal – ani na Elviřin výstup, ani na zaměstnání. Sarka už si v jeho snovém světě vydobyla to nejvýsadnější postavení.

V posledním záblesku bdění ještě sám sobě popřál všechno nejlepší k narozeninám.

Následujícího rána přesně v půl sedmé a osm minut Marca cosi náhle probudilo. Cítil puls až v krku, zběsilý tep na heavymetalové frekvenci. Tachykardie. Bylo to jako poslouchat skladbu od AC/DC, ale bez hudby, jen zvuk bicích. Trávicí trakt se změnil v cosi, co žhnulo

jako pec na pizzu, na jazyku pachuť, jako by se celou noc cpal potkaním masem. Vstal, opatrně, aby nevzbudil Elviru, a vydal se po schodech dolů vzít si něco proti překyselení žaludku.

Aby se dostal do kuchyně, kde měl uložené léky, nezbyvalo mu než projít okolo pracovny. Možná by architekti měli, než si postaví vlastní dům, lépe znát všechny budoucí události, jež se odehrají v jeho zdech, snad měl jediný architekt, Marco Farnese, postavit kuchyni dál od své svatyně a možná by úplně stačilo, kdyby si zřídil domácí lékárníčku jinde – buď jak buď, to, k čemu došlo vzápětí, se nikdy nemělo stát. Měl prostě spolknout svůj antacid a vrátit se na lůžko, anebo třeba zůstat vzhůru, jen nikdy neměl spatřit stříbrnou věž ani smaragdové světlo linoucí se jako naschvál právě jeho směrem. Ani Jozepha spočívajícího právě v těsném objetí s Naadirah.

Jak se to stalo, hrome? Přece ji večer vůbec nevolal, jak to, že je tady a užívá si s jeho postavičkou? „Ten chlapík má ale z pekla štěstí...“ zamumlal si pod vousy a se špetkou sadistického potěšení jej z něžného virtuálního objetí vytrhl. Na okamžik ho ovládlo pokušení vzít myš a znovu se do toho všeho pustit, tentokrát však kupodivu našel sílu odolat. No, aspoň se může podívat na poštu, když už je jednou tady. Co tam nakonec může být krom spamů, nějaké té zprávy od přátel a otravné fůry pracovních záležitostí?

Se zívnutím otevřel Outlook, trpělivě vyčkával, než se načte stránka se seznamem emailů. Včera se do ní vlastně vůbec nepodíval... Reklama, práce, práce, reklama, žádost švagrové o pomoc s dopisem pro šéfa, reklama, Sarka...

Cože?

Znovu přečetl to jméno, ne, tohle sem přece absolutně nepatří, to je něco jako slon na severním pólu nebo lev na zahrádce za domkem. Sarka a Outlook? Polil ho pot, v břiše se ozvala bodavá bolest, žaludek zřejmě nechtěl zůstat pozadu a přidal se s gejzíry trávicích kyselin. Konečně zvítězila odvaha a prst, hnaný směsicí překvapení a zvědavosti, odklikl otevření zprávy:

Drahý Marco

Zasílám vřelé pozdravy ze srdce Evropy. Tohle je má soukromá emailová adresa, můj milý příteli. Ptal ses na původ mého jména, povím ti o něm, máš-li ještě zájem. Je to původní a pravděpodobně velmi staré slovanské jméno, zrodilo se v místech poblíž Prahy, našeho hlavního města, v místech velmi divokých, pokrytých skalisky a kopci. Objevuje se pod různými podobami i na jiných místech, například jako Sarra na Korsice nebo Sierra ve Španělsku.

Marco se v duchu přenesl do těch míst – představil si Sarku jako poloviční bohyni z nordických legend a její jméno... Sierra, to znamená pohoří, ne? Velmi poetické... Pro zamilované – a to už Marco dávno byl, ať už k tomu došlo cestou jakkoli nezvyklou – má každá věta, každé slůvko hodnotu hluboce posvěcené Pravdy s velkým P. Jen hrstka údajů o jednom jménu, nic víc tu nestálo, pro Marca však znamenaly cosi jako biblické proroctví. Tím spíš, že email nabízel ještě pokračování, další porci kouzel halících tajemné cizí jméno i jeho stejně tajemnou nositelku.

*Mnoho pověstí v mé domovině také má hlavní postavu s mým jménem. Jedna z nich hovoří o tak řečené dívčí válce. Ženy pod vedením hrdé Vlasty se vzbouřily proti mužům a jednoho dne dostaly zálusk na družinu, již vedl vladyka Ctirad. Nastražily past – vybraly nejkrásnější dívku ze vsi, **Sarku**, přivázaly ji ke stromu a samy se ukryly v blízkém lese. Ctirad a jeho spolčníci uslyšeli **Sarku** volat o pomoc, zachránili ji a Ctirad sám, uchvácen jejím půvabem, se do ní okamžitě zamiloval. Ona jim pak nabídla velmi omamný alkoholický nápoj, muži se brzy opili a když ženy vyrazily z lesa do útoku, neměli už sílu na sebemenší odpor.*

No vida – Sarka jako půvabná válečnice... Sarka jako horský hřeben jeho myšlenek... jeho snů... a podívejme, tady máme její adresu. Copak ta asi o ní dalšího řekne? sarka.ada@hotmail.com. Sarka je tedy její křestní jméno, to už ví, a Ada, to nejspíš bude začátek příjmení. Zní to jako celkem běžné italské jméno, jako pro nějakou sestřenicí nebo tetu odvedle. No, s tím nic nenadělá. Nyní tedy zná jméno své neznámé, přinejmenším jeho část, jenže takovýhle výsledek, to je v podstatě míň než nic.

Ta krátká elektronická adresa na něj zapůsobila jako pečeť na královské listině. Jeho šílenství v tom okamžiku, přesně v téhle jediné chvíli, učinilo rozhodující, dlouho obávaný krok kupředu. Teď už nemohl přerušit pátrání po pravé totožnosti té ženy, všechno ostatní muselo jít na druhou kolej. Dozví se o ní i to nejmenší, jakoukoli myslitelnou cestou, a nic už ho

nezastaví. Kostky jsou vrženy, půjde a poví Elviře, jak se rozhodl. Odešel sem dolů pro lék na kyselý žaludek – a nahoru se vrátí s plány na rozchod.

Zatímco čekal, až se žena vzbudí, uvažoval, jak se nejlépe zařídít v zaměstnání. Vezme si prostě volno anebo předá své místo některému z kolegů? Raději snad to volno, tak to bude lepší. Kolegové by nejspíš neváhali zničit jeho pozici, zmařit, na čem pracoval, předvádět, o co jsou lepší než on. A záležitosti, které má už rozpracované, Palazzo dei Giganti, přestavba mostu a ostatní? Hmm, vždyť jde jen o čtrnáct dní, víc mu ta cesta nezabere. Nestane se nic, když dodá projekt o pár týdnů později. A co se týče zbytku, tedy pana stavbyvedoucího – co je mu vůbec do toho? Je tam snad kvůli práci, ne?

Ať už byl sebevíc přemožen a pohlcen šílenstvím, jedno si Marco uvědomoval naprosto jasně: to, co dělá, bude znamenat přinejmenším pořádnou rýhu do zaběhaného života, pokud ne úplný rozvrat. Neviděl však jinou možnost. A nic jiného ho už ani nezajímalo.

Nervózně přecházel v pomačkaném pyžamu sem a tam, prohlížel fotografie svých četných prací visící po stěnách pracovny, promýšlel řeč, s níž vyrukuje – nejdřív samozřejmě na Elviru a k tomu potřebuje zatraceně dobré argumenty. Ani tak to ovšem jeho žena nepřijme snadno, přijdou urážky, ponižení, výsměch, na to všechno musí být připravený. Přestát útok osoby, která mu nerozumí, která není a nikdy nemůže být naladěná na stejnou vlnovou délku jako on.

Předmět jeho posedlosti se změnil – až do téhle chvíle, po několik dlouhých let, jím byl výhradně tok času. To byla myšlenka, jež ho ovládala, dnem i nocí

mučila, stále přítomná, ať už sledoval film v kině, připravoval oběd, miloval se, hovořil s lidmi ve firmě, stále živá, stále dýchající za krk. Veškerý čas, co měl, poznamenalo vědomí jeho plynutí, nekonečná chmura jen s občasnými záblesky světla... A teď, když na sebe hleděl, jak se plouží, stále ještě ospalý, v pyžamu a pantoflích – sám sobě se téměř líbil. Volná místa jeho mysli a duše vyplnila jiná obsese, taková, co odežene smutek až na úplně poslední místo. Podařilo se mu nemyslet dokonce ani na World Cup a jeho neúprosný čtyřlétý metronom. Času spadla hrozivá maska, změnil se v pohodlnou loďku připravenou odvést ho do snů...

A co když sny nebudou stačit? Co když se změní v něco docela jiného, vzdáleného obyčejnému snění?

Odpovědi, potřebuje odpovědi. Nic jiného mu nepomůže. Přijme jakýkoli verdikt, jenž z nich vyplyne, jenže k pravdě i k samotnému konečnému soudu se musí dopracovat sám. Všemi silami, co má, celou duší za nimi musí jít.

Elvira sestoupila dolů znepokojivě pomalu, její kroky, jindy svižné a rozhodné, prozrazovaly hluboký zármutek. Marco se zhluboka nadechl, cítil každý doušek vzduchu v plicích, tak, jak se mu už po léta nepodařilo, adrenalin se valil tepnami a jemu bylo skvěle – dobrá, teď je připraven na verbální střet. Dokráčel k počítači, pravici položil na stříbrnou věž, jako by ji chtěl chránit, zelené světlo se rozzářilo jako oko právě odhalené milenky. Jdeme na to – ale jak vlastně začít? Elviro, mám jinou ženu... Ne, to přece není tak úplně pravda. Elviro, mám v úmyslu strávit celý den u počítače, takže na tebe už nemám čas... Kdepak, to je směšné. Elviro, rád bych,

abys mě nechala na pár týdnů odejít... Jo, tohle je lepší. A jak asi zareaguje? Ale co, koho to zajímá?

„Elviro, potřebuju dva týdny, abych si něco srovnal.“ Osm slov, nic víc. Přimhouřil oči a čekal na její pobouřenou odpověď.

Nic. Žádný výbuch. Místo toho na něj pohlédla smutnými, ale pokojnými očima a řekla něco, čeho by se ani ve snu nenadál: „To je v pořádku, Marco. Stejně jsem se už rozhodla. Odcházím.“

Nedokázal si pomoci, když to slyšel, znovu mu před očima vyvstala všechna léta strávená s touhle ženou, příjemné okamžiky, které spolu prožili – jak jen se mohlo stát, že to končí takhle? No nic, prostě to končí, tečka. „Jen dva týdny, Elviro. Prosím...“

„Nevím, jestli se ještě uvidíme, Marco.“

„Kam vlastně půjdeš?“

„Prozatím k sestře do Bressanone...“

„Elviro...“

„To stačí, Marco. Rozumím ti dobře a vím, kdy je čas přiznat si porážku. Tak pokračuj, buduj si dál ten svůj sen, ale až skončí, nechod' žebrot o pomoc do reality.“

Zamrazilo ho v zádech. Teprve nyní naplno pocítil, jak se rozjíždí úplně nová etapa jeho života, v tuhle chvíli si ale ze všeho nejvíc připadal jako provazochodec bez záchranné sítě, vydaný jediným neopatrným pohybem na pospas hlubinám. Otupěle ji pozoroval, jak v klidu, beze slov balí zavazadla – dokázal si kdy vůbec představit, že uvidí podobnou scénu? Ne, asi ne. Především si nikdy nepřipouštěl možnost, že by Elviru mohl takhle zásadním způsobem zranit; ta odevzdanost, ta vůbec nepatřila k její osobě, zapůsobila na něj jako rána kyjem. Dobrá, výjev až do téhle chvíle stěží představitelný se stává

skutečností – ale jak to, že přistoupila na odluku, ať už dočasnou nebo trvalou, tak snadno, bez nářků, bez výčitek, bez křiku? Jindy byla schopná do poslední kapky krve hájit svá manželská práva proti všem dravým lvicím motajícím se okolo něj – a teď? Dost možná sama hledá změnu, i ona potřebuje zažít nové výzvy, odstříhnout se od jednotvárného života s mužem, jenž se každým dnem víc a víc utápí v sebelítosti... I když to často není patrné, nepohodlí je vždycky záležitostí obou, ne pouze jedné strany. Je to rutina, co ubíjí vztahy, a když zežloutne jako listy dávno zastaralého kalendáře, ubíjí je dvojnásob – tady je důvod, proč jeho žena musí na nějaký čas odejít, jakkoli ji jeho duševní rozpoložení trápí. Ne aby se měl líp a už vůbec ne aby mu dopřála utrhnout se ze řetězu. Sama touží po volnosti, tak je to. V ničem nedosahují ženy většího mistrovství než v umění chytit příležitost za pačesy. Jakmile muž jen na okamžik zakolísá, vyhoupnou se do sedla postpubertálního třeštění, začnou vdechovat svobodu plnými doušky – a co je vůbec největší ironie, ještě svalí všechnu vinu na chudáka manžela, zavaleného problémy a vycucaného jako citrón.

Elvira zdvihla zavazadlo a vyrazila ke dveřím. „Auto si vezmu, samozřejmě.“

„Ano, samozřejmě,“ zopakoval. Na chvíli si pohrával s myšlenkou vytáhnout z garáže svůj druhý vůz – ale copak může používat Porsche 550 RS Spyder z pětadesátého na jízdy do supermarketu? Miloval ho a opečovával jako vlastní dítě, ven s ním vyjížděl jen když nehrozil déšť ani příliš velká zima, takže v zásadě vůbec. Představil si, jak v něm sedí uprostřed bouře, po krk zasypaný kroupami velkými jako lískové ořechy, a z plna

hrdla proklíná den, kdy nechal manželku prásknout do bot...

Ne. Nezničí přece sen jenom kvůli autu.

Pokusil se nepřipouštět si podobné starosti, jakkoli oprávněné se zdály. S okázalou zdvořilostí pomohl Elviře uložit kufr a když nastal čas se rozloučit, sklonil tvář k její, aby ji políbil. Opovržlivě se odtáhla. Možná to tak bylo lepší.

Pohodlný Mercedes se pomalu vzdaloval. Marco za ním ještě naposledy zamával jako dítě za odplouvající lodí. Elvira se nenamáhalo odpovědět.

Možná to tak bylo lepší.

Vrata sklouzla svým obvyklým lenivým elektronickým pohybem zpátky na místo. Rozhlédl se kolem sebe, náhle jako by všechno viděl úplně jinými očima, stromy, trávník, ale i obloha, i moře v dálce dnes vypadaly jinak. Ne hůř ani lépe, prostě jinak. Po tolika letech se znovu dívá na svět očima svobodného muže – když něco takového naposledy zažil, bylo mu pouhých osmadvacet!

Ne, neměl radost, že právě přišel o ženu, přesto se však neubráníl příválu téměř dětského vzrušení. Rodiče jsou pryč a syn, konečně sám, se stává neomezeným pánem domu. Dobrá, takže teď je tedy sám. A má dva týdny na pátrání. Vrátil se dovnitř a znovu usedl před počítačem.

Nadšení ho neopouštělo ani když vstupoval do kouzelného světa Second Life. Svírala ho touha vykřičet to všem – je volný jako pták, už žádné noční vyzvánění, žádné nadávky, možná dokonce i ta neodbytná provinilost zmizí! Pak se znovu vrátila myšlenka ze všech nejnaléhavější a on otevřel Outlook, aby se vrátil

k emailové zprávě. S pečlivostí profesionálního detektiva dešifroval a interpretoval všechny stopy, jež mu ten krátký dopis mohl nabídnout. Musel být docela jistě odeslán z České republiky, je doručen přes MSN Messenger a popisky má v češtině. První jasný bod. Příjmení začínající na Ada, druhý bod. A dál...

Dál nic, to je všechno. Příliš málo na jasný závěr.

Klikl na vyhledávač, zadal *Sarka Ada Liberec* a plný naděje klikl znovu. Jediný nalezený výsledek však odkazoval na sport a na dostihy, Ada bylo jméno koně. Nejistil vůbec nic. Zkusil pátrat po telefonním adresáři, snad by tam mohl objevit někoho se jménem *Sarka* a příjmením od *Ada*... Nic. Ani samotný seznam pro *Liberec* se mu nepodařilo najít. Ani telefon není dobrý nápad... Ale ano! Právě telefon je to, co potřebuje!

Zdvihl sluchátko a zavolal na číslo 1240. „Dobrý den, jmenuji se *Giulia*, jak vám mohu pomoci?“ ozval se na druhé straně ospalý dívčí hlas.

„Dobrý den – kam bych si měl, prosím, zavolat, když potřebuji informace o číslech do ciziny?“

„Přejete si volat hned?“

Otázka namísto odpovědi. Formální chyba v dialogu. Přinutil se zachovat jasnou hlavu, jak jen to bylo možné. „Kdepak, nepotřebuji. Rád bych jen věděl, kam se obrátit s žádostí o informaci ohledně čísla do jednoho města v zahraničí.“

„To je jednoduché. Zeptejte se na lince 892400.“

Jednoduché. Plnou parou k cíli. Zavěsil a začal vytáčet nové číslo. Začátek příjmení, jméno *Sarka*, pokud obojí v seznamu bude, mělo by to rozlehlou oblast hledání aspoň trochu zúžit.

„Co pro vás mohu udělat pane?“ Tentokrát se ozval mužský hlas. Výborně, chlap s chlapem se určitě domluví lépe.

„Ehm, potřeboval bych najít jedno číslo z adresáře v Liberci.“

„Liberec... Liberec... Aha, vy myslíte Libérii, že ano?“

No výborně, ještě že si rozumíme. „Ale ne. Česká republika... Čechy... Bohemia...“

„Bohemia... Ovšem! Brousí tam nádherné křišťálové sklo!“

„Tak tak. To je ono.“

„Hmm, tady to máme. Liberec. Jaké jméno?“

A je to tu. Jsme u jádra pudla. „Mohl byste se, prosím, podívat po příjmeních, která začínají na Ada a je u nich jméno Sarka?“

„Jak že jste říkal to příjmení? Ada – s jedním A a jedním d?“

„Přesně tak. Jako to naše jméno...“

„Hmm, takže... Ada... Ada... Adamsky Manfred, Adapsi Karl, Adassonova Maria, Adazov Pavel... to je všechno.“

„Sarka tam není?“

„Bohužel... Kdo to vůbec má být? Je to žena, předpokládám?“

Chlapi jsou opravdu naladěni na společnou notu. „Ano, je.“

„Rozumím... A určitě hezká, nemám pravdu?“

Marco zaváhal, na okamžik zauvažoval nad otázkou toho neznámého muže; byly v ní obsaženy plody tisíciletého hledání, pátrání po zcela určitých znalostech, plody činů vzešlých ze zdravé erotické přitažlivosti,

živených hmatatelnými klady a zápory vytoužených žen. Jak má na něco takového odpovědět? Jak má vysvětlit nějakému operátorovi, co možná nikdy ani neslyšel o Second Life, že je zamilovaný do přízraku, do pouhého sladkého stínu obklopeného aureolou vábivého kouzla?

„Jistě. Je moc hezká,“ odvětil nakonec stroze.

Operátor se na okamžik odmlčel a když znovu promluvil, v jeho hlase zněla špatně tajená závist. „Jste šťastný člověk, pane.“

Marco zavěsil. Ne, tohle pátrání vůbec nebude nic snadného.

V podobném duchu uplynul celý den. Jeden telefonát za druhým – a jedno zklamání za druhým.

Nakonec se ponořil nazpět do virtuálního světa, do světa, jenž stále víc vytlačoval z jeho mysli ten reálný. První den nového svobodného života vlastně nestrávil ničím jiným než dumáním, voláním a brouzdáním po internetu za novinkami, jež se nechtěly nechat polapit. Elvira odešla ráno, nyní se chýlilo k večeru a on tu stále seděl v pyžamu, neoholený, hladový, s očima nalepenýma na tom magickém svítícím plátně. Třikrát nebo čtyřikrát zazvonil telefon, ani jednou ho však nezdvihl. Utápěl se ve stavu dokonalého odloučení od vnějšího světa, jako meditující poustevník hledající cestu do vlastního nitra – koneckonců, byla to přece část jeho samého, po čem pátral, část, kterou rozpoznal v temných očích a slovech té neskutečně vzdálené ženy.

Když spouštěl Second Life, cítil se jako expert dokonale obeznámený s tím, co dělá, ve skutečnosti se ho však zmocňoval zmatek. Tajemná neznámá zůstala jeho

jediným poutem s realitou, poutem, jež ho může velice snadno nasměrovat k pádu a nenabízí záchrannou síť. Jeho vnímání reality na sebe vzalo podobu přízraku vonícího exotickým slovanským parfémem, přízraku bez tváře, bez totožnosti.

Od chvíle, kdy poznal Elviru, vlastně ještě nikdy neztratil hlavu pro jinou ženu – pár se mu jich líbilo, ovšem, trochu si s nimi i zaflirtoval, to však bylo daleko spíš jen takové bezvýznamné svůdnické praktikování než přehra ke skutečné nevěře. Tentokrát to ovšem bylo něco úplně jiného. Můžete se zakoukat do krásných nohou, klenutých nader a úžasného pozadí, je to však duše, do čeho se skutečně zamilujete. Navzdory veřejnému mínění je to právě duše, co vás vzruší, a ne kozy ani zadek – tedy přinejmenším pokud o tom ostatním nic nevíte. Lákavá tajuplnost duše žije a roste jen dokud ji nemůžete konfrontovat se syrovou pravdou hmotného světa. Abyste mohli duši milovat, nesmíte poznat tělo, alespoň ne ihned, to je velmi důležité pravidlo. Později se pak pravděpodobně zamilujete i do něj, a ani nemusí být zas tak přitažlivé. Málokdy to ale funguje naopak!

V tomhle nedávno objeveném elektronickém světě se mu nevědomky podařilo obejít bariéru fyzického zjevu, jež tak často přivádí mezilidské vztahy do slepé uličky. Co víc, sám jeho úsudek se díky nepřítomnosti tisíců proměnných fyzického světa dostal na úplně jinou rovinu – možná je z něj teď šílenec, milovat duši se však naučil. V celé téhle záležitosti bylo cosi hluboce spirituálního, právě proto absolutně nechápal reakci své ženy. Může být vůbec něco duchovnějšiho a spirituálnějšiho než zamilovat se do duše?

Přemýšlel a přemýšlel, zamyšlený byl i ve chvíli, kdy se na rozzářené obrazovce objevil obvyklý nápis *Sarka is online*. Hovor zahájil tak jako vždy: *Bud' zdráva, má princezno*, a ona jako vždy odpověděla *I ty, můj rytíři*. V tomhle druhu kontaktů bylo cosi téměř rituálního a když se pak stvořitelé rozhodli převzít roli protagonistů, nemuseli se o své avatary dál starat, mohli je nechat dlouhé hodiny uprostřed tance nebo třeba polibků... Realita, vratká a plná výmolů, zaujímala místo nablýskané virtuální fikce.

I Marco se mnohokrát setkal s postavičkami sršícími humorem, vtípalčky, co vždycky mají po ruce nějakou tu legráčku, jakmile však zabrousil trochu víc do jejich osobní sféry, nacházel problémy, starosti, nemoci, žal... Second Life byl kouzelný pláštík schopný překrýt kdejaký problém jako vrstva sněhu na hnojišti – odhrňte z něj jen špetku a odporný zápach mrvy se okamžitě vrátí...

Lidé se často snaží znecitlivit svůj smysl pro zdravý rozum a pokud šlo o Marca, byl schopný se v případě potřeby podobným anestetikem bez potíží předávkovat. Unavovalo ho rozebírat věci, které zjevně přesahovaly jeho myšlenkovou kapacitu, ničilo ho břemeno nadměrně analyzující mysli a koneckonců ani pevnou, neměnnou strukturu lidského osudu nepřijímal. Co je vůbec zač, aby kladl otázky a dožadoval se odpovědí? Nenalezli je jiní, mnohem významnější myslitelé. Takže co s tím? Rovnýma nohama do absurdity, to bylo to, co si od života přál. Když si Jozeph může jen tak poletovat po té přebarvené obloze sem a tam, proč by se on nedokázal jen maličko, o pár centimetrů, povznést nad své zoufalství?

Decentní bílé číslice na modrém podkladě v pravé části obrazovky ukazovaly 22:08. Další dlouhá noc. První bez Elviry, po jedenadvaceti letech. Přistihl se, že na ni myslí téměř s nostalgií. Nevěděl ani, jestli v pořádku dorazila k sestře, jakou vůbec měla cestu, ještě jí ani nezavolał. No nic, však to napraví později, možná, teď na to není nejlepší okamžik. Je tu Sarka, je tu s ním. Někde v těch aseptických písmenech už se možná skrývá odpověď na jeho naléhavé otázky.

Jenže, jak se zdálo, stále si ještě nepřála odhalit svou totožnost ani nabídnout další stopy, jež by ho k ní mohly dovést. *Dnes jsem o tobě hodně přemýšlela, můj rytíři.*

Zamračil se; tohle nebyl její styl, nikdy nezačínala takhle zpříma, tak jednoznačným přiznáním. Zhluboka se nadechl, snažil se nedovolit emocím, aby nad ním zvítězily; pokušení jít s otázkami přímo na věc bylo silné, prozatím však odolal a rozhodl se raději ještě chvíli sondovat terén. *V emailu jsi zmínila něco o tom, jak se správně vyslovuje tvoje jméno. Povíš mi teď o tom víc?*

Nečekaná změna tématu Sarku pravděpodobně trochu zmátla; znala Marca už dost a jistě se připravovala spíš na něžná vyznání, prosby o další informace... Na její odpověď musel čekat celou minutu, nakonec se dočkal, její údiv však čísel z každého slova a on si s úsměvem poblahopřál. *Ve vaší řeči by se nejspíš mělo vyslovit nějak jako Sciaka. To S na začátku má nahoře háček, tady se to nedá napsat, a čte se asi jako vaše sc. Ale ne úplně stejně, je to takový jemný, měkký zvuk, jako kdyby se ta dvě písmenka velice zlehka objímala.*

Každé její slůvko jako by mu v břicho otvíralo další prostor vyplněný prázdnotou. Možná měl zkrátka jen hlad, vždyť od včerejšího večera vůbec nic nejedl – ale

pomohou mu snad takováhle vysvětlení naplnit jeho touhu? Přál si být jedním z těch dvou písmenek svírajících se navzájem v náručí a tím druhým by měla být ona, žena, jež dokáže i takovou maličkost, jako je lekce výslovnosti, změnit ve svádění. V těsném objetí by obkroužili celou abecedu a na konci cesty by bylo všechno jasné, „s“ by vědělo všechno o „c“ a naopak.

Proč jsi o mně vlastně přemýšlela? Odolává už dost dlouho, na svůj charakter. Je čas vrhnout se do toho.

Když jsem smutná, vždycky přemýšlím o lidech, kteří jsou mi drazí.

V té větě zazněla sklíčenost, jakou snad písmo ani není schopno vyjádřit. Taková slova a ten tón, jako by stála na pokraji rezignace, tichého konečného odevzdání. Jaký může mít žena tak mladá, s nádhernýma tmavýma očima, důvod předvádět cizímu muži někde v dálce takhle nápadné projevy opuštěnosti? *Dneska se zdáš ještě smutnější než jindy – co se děje?*

Nevede se mi teď zrovna nejlépe.

Okamžitá reakce, jen několik vteřin prodlevy, skoro jako by se potřebovala s něčím svěřit dobrému příteli; než skončí dnešní noc, měl by se dozvědět pravdu. *Vyprávěj mi o svém životě, princezno. Pověz mi o svých potížích.*

Mám spoustu potíží, Marco. Mnoho věcí, které prožívám, mi je může způsobit, dokonce i vztah k tobě může přinést potíže.

Zaplavily ho smíšené pocity. To, že je schopen být zdrojem problémů, také na druhou stranu znamená, že už v jejím srdci stačil zaujmout významné místo – ale není to celé trochu divné? Co když si s ním jen tak pohrává? Je kdovídkde, je cizinka, ví o něm všechno a sama

nevyjasní nic o sobě – jak vůbec může hovořit o vztahu, o náklonnosti, o tom, že jí nějaký tisíce mil vzdálený muž vnáší do života těžkosti? Rozhodl se chvíli blufovat, i když vlastně ani pořádně nevěděl, jak se to dělá: *To bych opravdu nerad. Jestli ti náš vztah působí potíže, jsem připravený ho okamžitě ukončit. Stačí říct a už o sobě nikdy neuslyšíme.*

Dobře věděl, že něco takového by dobrovolně nikdy neudělal, věděl, že kdyby si okolnosti vynutily ukončení tohohle absurdního vztahu, zasadilo by mu to pořádnou ránu, nedokázal si to však odpustit. Netrpělivě očekával odpověď – a odpověď přišla. *Nechci tě ztratit, Marco. Chci být dál tvou princeznou, tvou Guineverou, tvým přítelem.*

I tahle žena, jež vyrostla v úplně jiné kultuře, pod vlivem jiných tradic, nejspíš brala to, co mezi nimi vzniklo, jako vstupenku do říše snů, únik před nekončícím napětím osamělosti. Stále však zůstává stejná otázka – jak se vůbec může mladá žena k osamělosti dopracovat? Brání jí snad v kontaktu s druhými tělesné postižení? Navzdory zmatení myslí nepřestával zvažovat tuhle tíživou možnost, nenechával se však ubíjet pochybnostmi, namísto toho k ní cítil ještě větší náklonnost. Náklonnost k duši, k duši a k éterické nehmotné substanci, jež tvořila její obal a teprve v jeho očích tak či onak dostávala pevný tvar.

Povídal si s ní celou noc, o cestování, o dalekých místech, jež nemohla znát. O osmdesátém devátém, o roce, kdy pobýval v Moskvě na služební cestě a stal se svědkem úpadku sovětského regionu. O Sametové revoluci v tomtéž roce, jež otevřela její zemi cestu k demokracii. *Bylo mi osmnáct,* psala. *Právě jsem*

končila střední školu. Osmnáct let! Honem si to spočítal – teď je jí tedy opravdu pětatřicet, to by souhlasilo.

Bylo to vůbec poprvé, kdy si rok 1989 nespojil s nejbližším světovým pohárem, s Italskou devadesátkou. Così v jeho nitru se už nenávratně změnilo.

A vyprávěli si o Egyptě, o světě, jenž ji fascinoval, třebaže ho nikdy nespátřila. *Právě jsem si připnula malý egyptský křížek, četl. Budu ho nosit, pečlivě ukrytý.* Tak, je tu další stopa, nic moc, ale přece jen další dílek skládky. Egyptský kříž jako náhrdelník – ale proč ho chce skrývat, copak by podobná ozdoba už z principu neměla být viditelná? Čím déle s ní byl ve styku, tím víc ho máty tyhle znepokojivé drobnosti, řetězec mlhavých, jen zčásti srozumitelných přiznání následovaných větami zcela zvláštními, větami, jež znovu a znovu stavěly vše, co už o ní znal, do úplně odlišného světla.

Žiješ sama? Rozhodl se znovu začít trochu naléhat. Kdo ví, kam to povede, na otázky tohohle druhu se nemusí odpovídat příliš vážně, možná mu teď začne dávat přednášku o bezpečí a pohodlí rodinného krbu...

Zareagovala však tím jediným způsobem, jenž odpovídal její tajuplné přirozenosti: *Žádné otázky na mé soukromí, už jsem ti to jednou říkala, Marco. Je mi líto.*

Tahle sladká osoba schopná vrátit úplně neznámému muži úsměv na tvář, prozářit pochmurnou noc jeho narozenin, s geniální přesností odhadovat jeho myšlenky a zalévat ho vlnami lidského tepla, zůstávala stále stejně neoblomná, jakmile jen letmo zavadil o slupku její pečlivě strážené identity. Tvrdosti, jaká zazněla z posledního řádku, by se u ní jakživ nenadál.

Marná sláva, co se dá dělat. Zkusil už všechno možné, ta žena mu o sobě zkrátka nic neřekne. Na tom ale, upřímně řečeno, není nic až tak nepochopitelného. Prozradit na sebe ve světě, jako je Second Life, cokoli osobního znamená zkazit celou zábavu – kouzlo herecké role je totam, zůstane jen všednost a banalita. Jenže pro něj to zkrátka nebyla jen herecká role, alespoň teď už ne. A dost možná ani předtím. Od chvíle, kdy poznal Sarku – a to bylo jen pár okamžiků poté, co do hry vstoupil – změnil se pro něj virtuální odpočinek v hledání sebe sama, pátrání, v němž hlavní směr udával její počítačový obraz. Bylo to cosi jako iniciace nebo možná kouzlo, alchymistická transmutace, jež našla to podstatné v hlubinách jeho duše a dovolila mu proměnit obavy a úzkosti v ryzí, nezkalenou radost. To byl důvod, proč od začátku nepřistupoval na myšlenku maskování: nikdy se skutečně neztotožnil s Jozephem, nikdy po něm nechtěl, aby ho v té podivné realitě zastupoval. Jozeph pro něj koneckonců byl dost problematický zástupce. Nemohl mu být doopravdy k užitku, nemohl svému stvořiteli pomoci s jeho vlastní realitou, když do ní neustále míchal sny. Marco se neutíkal do snů, nebojoval proti skutečnosti – to, oč se snažil, bylo propojit dva konce kabelu zvaného realita, tím, že mezi ně cpal magickou truhlici snů, v níž se nacházel i jeho avatar.

Musím už jít. První otázka jen maličko na tělo a Sarka zmizela, i se svým mnohobarevným, jemně tkaným předivem vášní. Tak jako obvykle. A on jako obvykle nemohl udělat vůbec nic, jen se rozloučit a popřát jí dobrou noc.

Digitální číslice ukazovaly 3:31. První den pátrání byl u konce, další začínal. Marco tiše pohládl zelené

virtuální oko a pomalu se zdvihl z křesla. Obrazovka pohasla, noční dům se ponořil do nezvykle hlubokého ticha; žádné zvuky, žádné vrnění počítače, žádná Elviřina volání. No nic, i tak je čas jít do postele.

Každý krok vpřed se zdál těžší než centové závaží. Kéž by tak dokázal zapomenout, hodit to všechno za hlavu! Jenže zapomenout na Sarku, to by znamenalo ponořit se zpátky do mrazivé náruči všech strachů, jichž se právě zbavil. Bude to dlouhé pátrání, dlouhé a zoufalé – vyhnout se mu ale nemůže.

Ulehl, v páteři namožené dlouhým hrbením u stolu ho několikrát slabě píchlo. Zavřel unavené, rozbolavělé oči, natáhl se ke druhé polovině lůžka – a namísto Elviřiných chladných stehů nahmatl jen prázdnotu...

11.

Ráno ho našlo se zakaleným zrakem. Rozhlédl se kolem dokola po ložnici, po všech těch obyčejných předmětech, jež ho tolik let provázely manželským životem; zůstala tu spousta vzpomínek na dny strávené po Elviřině boku, s tím se zkrátka nedalo nic dělat. Přes závoj únavy a nedostatku spánku jako by se však ztrácely někde v dálce, součást minulých časů, časů, které nemohou být zapomenuty, přesto však zůstávají pouhým včerejškem. A dnešek? Jaký dnešek vlastně mohl své duši nabídnout, na prahu prvního dne, jenž stráví úplně celý sám? Včerejšek byl velkolepým počítačovým karnevalem, počítač zářil jako slavnostní svíce a jako

svíce také dohořel, byl stráven, obětován jednomu až příliš realistickému přeludu.

Dnešek bude z úplně jiného těsta. Nepromarní ho jen tak, teď po ránu se ke klávesnici ani neposadí. Místo toho se umyje, oholí, oblékne, něco sní, zajde do supermarketu na nákup, no a potom bude pokračovat v pátrání. Ale nejdřív ze všeho zavolá Elviře na mobil – už jen to bude obtížný úkol, bez brýlí na čtení nedokáže pomalu ani nalézt správná tlačítka...

Mobil zazvonil, Elvira ho však nevzala. Zkusil to znovu, tentokrát skryl vlastní číslo. Ozvala se po dvou pípnutích.

„Ahoj, Elviro – jak se vede? Dorazila jsi v pořádku k sestře?“

Neodpověděla a beze slova spojení ukončila. „Haló,“ zkusil to ještě, třeba je to jen porucha někde na lince... Ale kdepak, žádná porucha. Zamračil se, několik minut znovu uvažoval nad absurditou celé situace...

Možná to tak bylo lepší.

Ovšem – její postoj znamená jen pobídnutí k cestě, teď je teprve připraven přistoupit k dalším krokům beze strachu, bez viny. To, že se jeho žena rozhodla hrát tuhle hru natvrdo, mu daleko spíš pomůže, těžko by hledal lepší zbraň proti nejmocnějším nepřátelům každého skoku do neznáma – proti výčítkám a lítosti. Pohnout s vlastním osudem je vždycky snazší, když nelitujete toho, co necháváte za zády – zvlášť když vám samotný objekt výčitek a lítosti tak svědomitě pomáhá, abyste se s nimi co nejrychleji rozloučili.

Možná je to tak opravdu lepší.

Pečlivě se ustrojil a přichystal na cestu do garáže. Vyhlédl z okna, aby se pokusil odhadnout, jaké ho čeká

počasí – nic moc, tmavé mraky každým okamžikem hrozily pořádnou sprchou. S předstíranou lhostejností zdvihl klíčky od svého drahocenného vozu, cestou si hvízdal, snažil se vyzářovat klid a uvolnění, jež necítil; ještě před pár dny by v takovéhle slotě se svým mazlíčkem nevyjel, ani kdyby ho mučili.

Přeměřil si stříbrnou karosérii, sedadla potažená rudou kůží – zůstala už jen hrstka exemplářů Spydera z pětapadesátého a ten jeho byl zaručeně v nejlepším stavu. Nikde ani maličký škrábanec. Bez váhání otočil klíčkem, zvuk motoru odpověděl okamžitě, hřmotný, silný, břeskný. Marco zařadil zpátečku, vůz vklouzl do vyznačeného pruhu a krátký manévr ho nasměroval ven, k bráně otevřené do světa.

To byl okamžik, kdy se začal doopravdy bát. Teď se bude muset střetnout s prostředím tam venku, s lidskou společností, do níž byl ještě nedávno pevně zakořeněn, nyní se tu však cítil jako naprostý cizinec. Za těch několik dní už si stačil osvojit smýšlení poustevníka, jeho útočištěm se stala samota, dav venku ho začínal děsit. Scházela mu vnitřní energie potřebná pro udržování vztahů s ostatními, příliš mnoho jí už spotřeboval na cestě za svou neznámou, nebo spíš za její skrývanou totožností. Tenounké bystřiny, jež vysílal takovým či onakým způsobem vstříc lidem okolo sebe, tak jak to dělají všichni, se spojily do jediné mohutné řeky, proudu iniciace, jenž vysál veškeré rezervoáry a neponechal pro ostatní ani krůpěj. A byla tu ještě další, trochu méně duchovní otázka jeho auta. Mračna nad budovami se stále urputněji chystala na déšť a i když supermarket nebyl daleko, bouřka byla pravděpodobně ještě blíž.

Přidal plyn a během několika dalších minut dorazil na parkoviště před obchodem. Znovu vzhlédl a přímo uprostřed čela mu přistála kapka, studená a těžká jako centové závaží. Tak, teď tu jeho starožitný drobeček zůstane stát, bez jakékoli ochrany, jen s těmi krásnými koženými potahy, zatraceně, proč mu jen musí scházet střecha! Klid, bude to jen krátký nákup, proběhnout oddělení potravin, pobrat to nejnutnější a honem pryč!

Vstoupil do obřího nákupního centra, přímo doprostřed hučící směsice hlasů, hudby a zvuků pracujících pokladen. Oddělení těstovin, oddělení ovoce, nápojovka, nějaké ty domácí potřeby – bral to kvapem, oči stále nalepené na oknech a krajině za nimi. A pak, právě když procházel mezi plastikovými basami minerálek, zaslechl hluboký rachot, jako by na střechu budovy dopadala voda Marmorské kaskády. Zahleděl se pozorněji ven a spatřil hotové boží dopuštění; snad ani sám Noe po všech zkušenostech s průtržemi mračen by nedokázal zůstat klidný tváří v tvář takové potopě.

Útroby se mu sevřely. Honem vyrazil zaplatit, hnal vozík uličkami se zběsilostí řidiče prchajícího od nehody. Když se mu konečně podařilo dostat se ven, déšť už se trochu zmírnil, dílo zkázy však už bylo dokonáno – na obou sedadlech jeho šperku mezi automobily to vypadalo jako v Benátkách. Položil tašku s nákupem na místo spolujezdce – nebylo to právě nejvhodnější, dvoumístný Spyder však lepší úložiště nenabízěl – a znovu zaklel, tentokrát při vzpomínce na chvíli, kdy před lety tenhle zázrak pořizoval. Jenže jak ho tenkrát mohlo napadnout, že se kdy dostane do takovéhle situace? S přemáháním se nasoukal dovnitř, okamžitě pocítil, jak se mu boty noří na dno laguny, nebo spíš jak si

laguna proráží cestu do bot a k nohám. Klid, nic se neděje. S těžce udržovaným klidem zasunul klíček do zapalování, otočil – a polil ho studený pot.

Motor zůstal tichý. Už žádný hřmot, žádná síla, jen přidušený škytavý vzlyk, nic víc. To byl okamžik, kdy ho opustily poslední zbytky duševní rovnováhy a přesně jak se obával včera, když odcházela jeho žena, začal nadávat na celý svět. Nakonec zavolal mechanikovi, tomu, do jehož servisu obvykle svou slečinku posílal na technické kontroly. Tentokrát ovšem žádné preventivní vyšetření, žádný teploměr a špachtle do krku. Tentokrát milé autíčko riskuje pořádný zápal plic. Přinejmenším.

Mechanik dorazil s pomocníkem a odtahovým vozidlem během čtvrt hodinky. Trochu zbledl, když spatřil, jak se Marco pokouší vylévat vodu z kabiny odpadkovým košem sebraným opodál na chodníku. „Tedy, pane Farnese, snad mi prominete tu drzost, ale copak jste neslyšel předpověď počasí? Proč jste si vlastně dneska nevzal **ten** Mercedes, jako vždycky?“

Marco se nenamáhal s odpovědí; lidé, co se štítíli používat dokonce i v běžném hovoru o autech přivlastňovací zájmena, mu byli bytostně protivní. Zdvihl plný koš, vylil vodu přes rameno a natáhl ruku s klíčky. „Mohl byste mě hodit domů, prosím?“

Mechanik dobře znal jeho majetnický pud, dobře věděl, jak na svém staříčkém vozítku lpí, a i když neoplýval bystrostí, došlo mu, že něco není v pořádku. Marco se bez jediného slova usadil do kabiny vedle něj a jen odevzdaně sledoval, jak jeho chloubu pomalu odváží Panda, ta nejsprostší, nejpodřadnější odtahová kára.

Pomsta slabých, dalo by se říct.

Nemělo cenu se tím dál zabývat, koneckonců, každá válka si žádá oběti. I když to musí být zrovna jeho slečinka...

Domů dorazil s pocitem, že za touhu po svobodě už pro dnešek zaplatil víc než dost. Lepší bude důkladně se zabarikádovat tady uvnitř a pokračovat ve svém úkolu, v pátrání po tváři s tmavýma očima, stejně tmavýma jako tajemství, jež se za ní skrývá.

Bez váhání spustil Second Life. Jozeph byl od téhle chvíle odsunut na vedlejší kolej; v hlavní roli je teď on sám, jeho poslání získalo zcela reálné obrysy a nějaké virtuální sny už v něm nemají dál co dělat.

Sarka se mu přihlásila téměř okamžitě. Zdálo se, že potřebuje o něčem hovořit, svěřit se, obavy však prozatím převládaly nad sdílností. Už po úvodní výměně zdvořilostí na něj znovu dolehl její smutek, sladká melancholie, jež byla od začátku hlavní hybnou silou všech jeho snah. V jejích slovech, jakkoli sladkých a duchaplných, se vždycky skrývala jakási zvláštní rozhodnost, neoblomnost, za níž jasně vnímal smutek, obrovský a zároveň neostrý, neuchopitelný. Ten druh smutku, jenž vám zaplní oči slzami, aniž si je vůbec uvědomíte, smutku, jenž vás nějakým záhadným způsobem propojí s bolestí všech živých tvorů vědomých si vlastního konce.

Jsi šťastná? Řečnický dotaz, na nějž už předem očekával zápornou odpověď, protentokrát zapůsobil úplně jinak – jako holub, jenž tak dlouho přechází po zdech tajuplné budovy sem a tam, až se mu podaří

vyšlapat škvírku, kterou dovnitř konečně pronikne trocha světla.

Ale miláčku, proč mi musíš pokládat tak těžké otázky... Často ani sama sobě nerozumím. Mám všechno, co jsem si kdy přála, jenže procházím velice nepřijemným obdobím. Ano, jsem šťastná, občas, ale většinou spíš ne. Měla bych si vážit toho, že mi nic neschází, jenže uvnitř si přeju být někým úplně jiným, žít úplně jiný život. Možná právě proto jsem teď tady.

Dojala ho její upřímnost, nic naplat, už dávno měl k téhle osobě blíž než kdy ke komu jinému, každé z těch slůvek, jež namísto úst sázely konečky jejích prstů na klávesnici, mu znělo jako rajská hudba. *Po čem vlastně pátráš ve světě snů, princezno?*

Hledám pravdu, čistotu, opravdové vztahy... a lásku. Ne jenom sex, ale sympatie, skutečné zalíbení. Tohle je ta výsadní, nejspíš jediná věc, kterou bych tu ráda našla...

Kéž by jí tak mohl okamžitě věnovat své srdce, kéž by to jen bylo možné! K další otázce musel chvíli sbírat odvahu: *A co v reálném světě, po čem toužíš tam?*

No, tam přece toužím po tom samém, jenže... Podívej, Marco, mám toho dnes ještě spoustu na práci. Musím končit.

Jako obvykle. Kritický okamžik. Ale tohle se už dál trpět nebude. Ta ženská je jako rybář, co si hraje s čerstvě vytaženým úlovkem – a rybou v jejích dlaních je on. Hod'te rybce udičku, táhněte, dokud ji nedostanete na břeh, lapající po vzduchu, uložte ji do koše k dalším dodělávajícím mřenkám, a potom šup s ní na pánev. Láska téhle ženy, to je ta udička! Křivý, bolestivý hák, nechal se na něj chytit a už se z něj jakživ neosvobodí. Je připravený na smažení, jenže tentokrát to

bude on, kdo vypeče ji, sám skočí na pánev, odolá rozpálenému oleji! Tohle nesmí pokračovat, nemá právo se před ním dál skrývat, po tom všem, co mezi nimi vzniklo!

Znovu se vrátil k emailu a k adrese, jediné skutečně osobní informaci, kterou se mu z ní podařilo dostat. Ale je vůbec možné jen z něčeho takového zjistit něčí skutečné jméno?

Všiml si, že je právě připojena Naadirah, mohl by s ní promluvit, stejně si od začátku přál zjistit, kdo se skrývá za touhle kontroverzní a nesmírně štedrou postavičkou. Usmál se a poslal jí klidné, uvolněné *Ahoj, Naadirah.*

Ahoj, Jozi, ozvala se snová společnice se stejnou lehkostí. Tak, vše je připraveno – co vlastně může žádat od tvůrkyně téhle figurky? Coby, prostě se s ní poradí, do jaké míry je možné analyzovat elektronickou adresu.

Naadirah, potřeboval bych trochu pomoci.

Jsem jedno ucho, Jozi.

Neodsuzuj mě, prosím, za to, co po tobě teď chci...

Já a odsuzovat? Netahám kritiku do snů, neboj...

Víš, potkal jsem jednu ženu z Čech. Řekl jsem jí o sobě úplně všechno a ona mi pořád nechce vyjasnit, co je vlastně zač.

Ehm... Tak to buď sakra opatrný, Jozi. Znáám tyhle typy...

Ne, počkej – vlastně je za tím spíš jen zvědavost. Co bych měl dělat, abych se o ní dozvěděl víc?

Víš o ní něco? Její adresu, email...

Ano, email, ten mám.

Jak vypadá ta adresa?

No, taková ta klasická, jméno, tečka, něco a pak hotmail.com.

Výborně, takové se vyčmouchají raz dva.

Můžeš mi tedy pomoci? Jak to funguje?

Hele, Jozi, měli bysme si radši zavolat. Tohle bude trochu složitější a taky mám teď v SL práci.

Zavolat? Zamračil se; takovýmhle hrubým, bezprostředním způsobem míchat reálný a virtuální život, vůbec si to nedokázal představit. Možná to myslela jinak a on jenom něco špatně pochopil...

339-284 Číslo mobilu vyskočilo na obrazovce jako Jitřenka na ranním nebi. Ta holka je vážně fantastická!

Zavolej mi tak za půl hodinky. Hned jak to tady dokončím. Co se chystá dokončit, to naopak vůbec nic těžkého k představení nebylo.

OK, Naadirah. Díky.

Marco byl na vrcholu blaha. Teď tedy konečně získá, co potřebuje, aby se dostal k cíli, teď konečně bude snadné vystopovat tu ženskou, dopídit se její adresy, jejího reálného života...

Má tedy půlhodinu k dobru, měl by něco sníst. A taky se psychicky připravit na ten velký okamžik – skutečně ho čeká takhle zásadní zvrát v celé záležitosti? Cítil se naplněn optimismem, i když...

Těžko říct. Raději to s optimismem nepřehánět.

Připravil si veliký sýrový sendvič, důkladně ho postříkal kečupem, několika omáčkami a majonézou, navrch hodil tři kolečka milánského salámu – když už si má člověk na sebe plést bič, měl by to dělat s patřičnou odborností. Cholesterol v jeho těle, díky nevalné stravě už tak převyšující zdravé hodnoty, zařval nadšením a vyhoupl se na samý vrcholek svých možností – ale kdo

by se o něj staral? Mají snad patnáctiletí problémy s cholesterolem? To jediné, co teď podobným jídlem riskuje, jsou fleky na oblečení!

Pustil se do jídla, pohled těkající k hodinám na stolku před sebou. Jedno sousto, čas, kus salámu, čas, další sousto, dvacet sekund na každé, i s kousáním a polykáním. Jestli to dobře počítá, měl by do telefonátu stihnout kolem sto osmdesáti soust, nesmí ovšem zapomenout na pivo – hltal ho přímo z láhve po každém čtvrtém ukousnutí, pět sekund na lok. Kolik času to tedy bude... hrome, to je rébus, mohl by s ním hned jít do nějakého hádankářského časopisu, třeba do *Settimany*...

Analytickými schopnostmi své mysli se mohl chlubit, stejně jako kreativitou, obojí nakonec jako architekt hojně využíval, v téhle chvíli si však ani s tímhle jednoduchým matematickým úkolem pro základní školu nedokázal poradit. Dost, dost s tím! Až přijde čas, bude volat, klidně třeba i při jídle.

K telefonu se ustrašeně připlížil, skoro jako by se ho chystal použít poprvé v životě. Očistil si ústa od zbytků salámu a majonézy, pěkně do rukávu od svetru, jako zamlada, vytřukal číslo... Stejně je to absurdní, jako by sháněl postavičku z kreslené grotesky. Zrovna tak by mohl volat Mikymouse a žádat po něm informace o maskovaném bídákovi Phantom Blotovi - ať žije velký náčelník O'Hara! Zdi oddělující realitu a sen definitivně padly, telefonním sluchátkem si k němu proráželo cestu ryzí neskutečno...

„Haló?“ Hlas na druhé straně zněl měkce, smyslně, snadno si jej dokázal spojit s půvabnou postavičkou z obrazovky.

„Dobrý den, je tam Naadirah?“ Připadal si jako úplný blázen. Elvira měla nakonec pravdu, je šílený. Naprosto.

„No jasně... Á, ty budeš Jozeph, vid’?“

„Ano, já jsem Jozeph – i když, vzhledem k okolnostem... Zkrátka, raději bych, kdybys mi říkala Marco. Nevadí?“

„Ale vůbec ne, Marco. A když už jsme u toho, já jsem Lidia.“

„Hezké jméno. Ehm, je mi líto, že tě vyrušuju, ale potřeboval bych vědět, jak...“

„...jak vyčmuchtat tu ženskou z Čech, jistě.“

„Ale jen ze zvědavosti, nic víc.“

„No ovšem, ovšem. Však já chápu...“ V Lidiině hlase zazněla stopa pochyb. „Říkáš tedy, že ta adresa je na hotmail.com?“

„Přesně tak.“

„No tak to je jednoduché. Prostě napiš na Hotmail jejím jménem a řekni, žes zapomněl heslo.“

„Počkej, jak to myslíš?“

„No když zakládáš adresu, musíš přece poslat všechny možné údaje o sobě a tak, abys dostal heslo. Napiš, žes ho zapomněl, Hotmail ti pošle tajnou otázku, jednu z těch, co na ně odpovídala tvoje přítelkyně, a když uhádneš odpověď, můžeš heslo změnit a dostaneš se ke všem údajům, které hledáš.“

„A co ona potom?“

„Ona se do schránky nedostane, dokud bude mít jiné heslo. Mazané, co?“

„Jo, vážně mazané...“

„Musíš ale dát bacha, když tě chytnou, může to být na žalobu. Je to nelegální, pít se takhle po někom...“

„Kdepak, kdepak, samozřejmě! Já... jsem jenom trochu zvědavý...“

„Fakt opatrně, Marco. Sorry, že ti to říkám takhle na rovinu, ale poznala jsem už dost lidí jako ty, i když nejsem v Second Life dlouho. Ať tě ta ženská nedostane do trouby...“

Myšlenka na troubu okamžitě rozdmýchala Marcovu představitivost. Pokud se jeho vnitřní muka, jeho zoufalá úzkost vůbec daly k něčemu připodobnit, pak to byla právě trouba – přímo cítil, jak se ukazatel posouvá do maximálních hodnot a v žaludku se mu rozpaluje výheň... Ano, ta žena ho dostala do trouby – jenže jak má vysvětlit Naadirah, že pro něj je úplně jiná než ty, které zná ona, že její příběh, všechno okolo ní je úplně jiné? No, jasně, tohle asi říká každý, každý je přesvědčen, že právě on prožívá kdovíco a zatím – jako ryba na pekáči v troubě... Ale k čertu s pekáči a pánvemi, tam patří ti ostatní!

„Lidie, Naadirah, neboj se. Jsem racionální typ, vím, jak si udržet odstup od emocí.“ Prachsproště lhal, nechtěl však v očích toho přízraku, zpola skutečného, zpola smyšleného, ztratit i poslední zbytky vážnosti.

„Jen aby... Říkám ti to pro tvoje vlastní dobro, to si pamatuj.“

„Moc děkuju, jsi skvělá. Moc jsi mi pomohla, vážně – jako vždycky...“

„Rádo se stalo, Jozi.“

„Tak ahoj...“

„Ahoj, Jozi.“

Už mu zase říká Jozi – proč? Asi se jí nelíbí jeho pravá identita, jeho hlas, možná, takže si ho radši dál představuje jako Jozepha, virtuální postavičku. Jeho

hrdost utrpěla, proud myšlenek však byl příliš silný, než aby se u jakékoli z nich zdržoval déle než několik krátkých vteřin. Konečně ví, jak dál – zodpoví jednu tajnou otázku a pak... Pravdu, celou pravdu a nic než pravdu!

S vyschlým hrdlem se pustil do vyhledávání; ještě nikdy nedělal nic nezákonného, svědomí se mu otřásalo při každém pohybu, ale co naplat, tentokrát musí jít i jeho příslovečná poctivost na chvíli stranou. Domovská stránka Live Windows Hotmail před ním vyskočila s bezelstnou ochotou, malý nápis po straně ho upozornil na možnost vstoupit na účet jiného uživatele. Zvolil ji, vložil adresu Sarky a klikl na *forgotten password*. Objevilo se další okno, kam nejdřív musel adresu zadat podruhé – učinil tak bez zaváhání, třebaže vnitřní sklony k vině už začínaly varovně poblikávat. Po celý život ho tyhle dětinské výčitky týrají, snad je to následek příliš tvrdé výchovy, kdopak ví – v téhle chvíli, ve jménu poznání, se však bez mrknutí oka pošpiní jakýmkoli darebáctvím. I ten nejčestnější poctivec s dokonalým respektem k právu se někdy může pustit do věci, jaké by do sebe nikdy neřekl – tváří v tvář tajemstvím, mystériím je možné cokoliv. A situace, do níž se teď dostal, je přímo ukázkovým příkladem. Vloupává se do soukromého života úplně cizí osobě, hází za hlavu všechny předpisy a zákony, provádí něco, co by ho dřív ani ve snu nenapadlo...

Po zadání adresy ho stránka požádala o přepsání šesti znaků, jež se objevily v okénku dole načmárané poněkud zmatenými linkami. 8GHRYO - opatrně, pečlivě tiskl klávesu za klávesou, nakonec klikl na *continue*. Třetí okno mu nabídlo dvě volby: buď mohl

změnit heslo pomocí emailu, anebo odpovědět na tajný dotaz. Bez dlouhého rozvažování zvolil druhou možnost. Za pár okamžiků se objeví jedna z otázek, na něž by měla znát odpověď jen jeho neznámá. Den zúčtování nadešel.

Měl pocit, jako by jí už byl nablízku, pouhý nepatrný krůček od vstupu do jejího života. Ještě vteřinku – a je to tady! Dotaz otevírající všechny brány dokořán...

V češtině.

Nerozuměl ani slovo česky – trochu ovládal angličtinu, francouzštinu a španělštinu, ale češtinu...? Takže co teď? Počkat, kdysi před lety jednou překládal pracovní dopis z České republiky, od kolegy, a pro tuhle příležitost si pořídil malý česko-italský slovníček. Kam ho jen mohl dát? Kdyby si tak vzpomněl... Už tři roky uplynuly od té doby a během nich určitě ani jednou nepotřeboval ten nenápadný svazeček velký akorát do dlaně, nikdy víc mu nebyl k užitku, nikdy až do téhle chvíle.

Vstal od obrazovky, s nesrozumitelnou otázkou stále na očích, a pustil se do hledání drahocenné publikace. Pracovna doslova přetékala věcmi – knihami, disky, zápisníky, deskami, výkresy ze všemožných projektů, bylo to horší než s pověstnou jehlou v kupce sena. Jen letný pohled stačil ke zklamanému poznání, jaký by takováhle snaha měla smysl. Nezbývá než koupit nový slovník, i když tím promrhá další vzácný den, nebo zkusit počítačový překladač, o němž ani neví, jak s ním vlastně zacházet... A bude vůbec čeština v nabídce použitelných jazyků?

Odevzdaně rozhodil pažemi – a pak, v náhlém záblesku odhodlání, začal přehrabávat. Nejspíš bude muset pracovnu obrátit vzhůru nohama, byl však

připraven podstoupit cokoli. Bral to vrstvu po vrstvě, odkládal stranou všechno, čeho se dotkl, knížky, prázdná céděčka, manuály k programům, které už léta nepoužil, upomínky od nezaplacených pokut (že jich ale bylo – zaplatil je vůbec? Ale houby!), dokonce i toaletní papír. Jak se sem vlastně dostal? Co má toaletní papír co dělat mezi publikacemi a návrhy? Kdopak ví! Obtížná záležitost, zrekonstruovat něčí život z předmětů denní potřeby – jak to, hrome, asi dělají archeologové, když mají vzkřísit historii celého lidstva z nějakých starodávných zbytků? Jemu stačí při výzkumu vlastních osobních dějin pár kousíčků toaletního papíru a je v koncích!

Se stále rostoucí dychtivostí rozebral třetí vrstvu, pak čtvrtou – a nic. Žádný zatracený slovníček. Hora krámů už převyšovala snad i návrší za městem a během její tvorby se mu podařilo nalézt dokonce i občanský průkaz, který oplakal před dvěma lety a za nějž už dávno dostal náhradu... Fajn, teď je z něj tedy muž se dvěma občankami. Jeho mysl – jako obvykle – nezůstala jen u krátkého konstatování, okamžitě začal vymýšlet, jak by se nově nabyté dvojí identity dalo využít. Co kdyby tuhle starou průkazku trochu poupravil, kdyby si dejme tomu přepsal rok narození? No vida! Mohl by ji ukazovat, až bude někde chtít vypadat mladší. Usmál se a opatrně uložil svůj nález k ostatním dokumentům, hned vedle aktuálního občanského průkazu.

Vidina prastarého slovníku se však ztrácela v nedohlednu a to mu radost rychle pokazilo. Čím déle se po něm pídil, tím jasněji si uvědomoval, že řešení hádanky z Čech se zkrátka odkládá. Vrstevnice uvnitř místnosti už neobjímaly jen jedinou velehoru, ale celý

hřeben, pohoří předmětů a papírů všeho druhu, podařilo se mu od základů změnit tvář celého teritoria, jenom ta jediná mizerná knížečka se ne a ne objevit. Kdo ví, co se s ní mohlo stát, možná ji Elvira dávno vyhodila během některého ze svých řídkých, ale o to ničivějších uklízacích nájezdů na jeho nedotknutelné impérium... Tudy zkrátka cesta nevede.

Právě mířil, sklíčený a zklamaný, zpátky k počítači, když mu zrak zničehonic padl na malý zelený růžek vyčuhující zpod jedné obrovité knihy uměleckých reprodukcí – krčil se tam jako usychající list odpadlý ze stromu, jeho pozornosti však nemohl uniknout. Hrome, někdo tam nahoře mě má proklatě rád! Rychle odsunul rozměrný svazek stranou a málem vykřikl nadšením, když na té drobné zelené knížečce přečetl nápis Česko-italský, italsko-český slovník. Bylo to jako objevit poklad. V mžiku seděl před obrazovkou a vyzývavě se mračil na shluk cizích slov – jen počkejte, za chvíli budu vědět, co jste zač!

Překládal je jedno po druhém, naoko klidný, uvnitř hořící vzrušením, snažil se nevnímat protestující žaludek, běsnění, jež ho chvílemi nutilo výt bolestí. Jen chvílemi – stejně jako loupání v ohýbaných zádech a únava v očích týraných svitem monitoru, byl to pouhý zanedbatelný detail v bouři dvou světů, jejímž cílem se stal. Jeho mysl už bolest dávno nevníkala, neměl čas ji rozebírat, spojovat s jednotlivými tělesnými součástmi. Prostě si jen uvědomoval, že tu je, nic víc.

Myšlenkami byl u Sarky a teď se k ní svižným krokem blížil i mimo ně, dobýval se k ní násilným vniknutím do jejího osobního života. Hotový překlad přečetl jedním dechem:

„Jak nachází se ty druhý jméno?“

Hmm, gramatika asi nebude nejlepší, ale význam je víceméně jasný. Hledá se tedy druhé jméno Sarky. Nic snadného, jenže jaká otázka by pro něj vůbec mohla být snadná? Jaké máš oči? Jak se jmenuje město, kde žiješ? Jaký amulet nosíš na krku? To je jediné, nač by dokázal bez potíží odpovědět, jinak neví vůbec nic! No nic, hledáme jméno, české jméno. Má jen tři pokusy, potom se skulinka v obranném valu uzavře, dost možná navždy. Tři jména, tři útoky na pokoření centrály jednoho snu.

Zadal do vyhledavače *Czech names* a před jeho se otevřel dlouhatánský seznam českých jmen i s daty narození. Kdepak tedy je Sarka? Počkat, má přece nad prvním písmenem ten jejich divný háček... aha, tady, třicátého června. Jaké druhé jméno by se k ní tak mohlo hodit? Bylo to jako sázka do loterie, ne bylo to mnohem horší – loterie má jen devadesát čísel, tady jsou jmen víc než dvě stovky. Podle čeho má vůbec vybírat? Má hledat jednoduché, běžné jméno nebo spíš nějaké složitě, neobvyklé? Schází jakýkoli záchytný bod... Jak se zdá, nezbude než se zkrátka spolehnout na štěstí, jak už to tak v životě často bývá.

Zavřel oči, naslepo bodl do seznamu, znovu je otevřel a zvědavě pohlédl na místo, kam ukázal: Johana. Sarka Johana, to vypadá jako poměrně tradiční jméno, navíc to i hezky zní. Honem naťukal svůj objev na klávesnici, pečlivě, aby žádné písmenko nespletl, dotýkal se kláves jen špičkami prstů, s jemností a opatrností až chorobnou. Jméno pomalu vyrostlo na řádku před ním, zbýval už jen Enter – na okamžik měl pocit, jako by stál před hracím automatem, jen sázka byla vyšší, aspoň v jeho očích, mnohem vyšší. Zatřel zuby a klikl.

Nic dalšího se nestalo. Nebyla to správná odpověď. Zbývají dva pokusy.

Tentokrát už se rozhodl neponechat celou věc slepé náhodě, ale zapojit přísnou logiku. Začal tím, že vyloučil všechna jména, která svým přirozením zvukem neladila se Sarkou, pak se pokusil představit si, které z těch zbylých by se nejlépe hodilo k ženě s tak melancholickou osobností. Bylo to dokonale absurdní, jenže něčeho se zkrátka chytit musel. Nakonec zvolil Helenu. Krásné melancholické jméno. Sarka Helena... To by mohlo být ono.

Nic. Okno s otázkou v českém jazyce se znovu nemilosrdně objevilo na svém místě.

Ted' už si nemohl dovolit chybu. Tři jména, tři možnosti... Magická trojka, trojice hádanek princezny Turandot pro Neznámého prince... Jenže Neznámý princ všechny správně zodpověděl a s Turandot se šťastně oženil, zatímco on se zatím zmohl jen na dvě chyby a zbývá mu poslední šance. Až vyčerpá i tu, bude zase tam, kde předtím.

Napotřetí hledal mezi jmény složitějšími – zkrátka a dobře, pokud má prohrát, ať je to aspoň porážka ve velkém stylu. Dost bylo Johan a Helen, tohle jméno bude výjimečné, vyzývající, typicky české... Doubravka. Možná je v Čechách stejně běžné jako je tady Felicita nebo Addolorata, ale musí to zkrátka risknout. Zadal jméno, jež nikdy v životě neslyšel, do kolonky, i veškerý strach se před poslední sázkou do loterie, poslední ze všech, vyčerpal...

Obraz jako by se zachvěl, emailová adresa i tajná otázka se vytratily, Marco se však nedokázal vyprostit ze sevření té nekonečné chvíle; i když uplynulo jen

několik vteřin, v jeho vnímání už i zrnka přesýpacích hodin propadávala zcela podle nahodilého rozmaru, právě tak, jak byl zvyklý ze světa snů. Pak přišel konečný, nezvratný verdikt. Ani třetí volba nebyla správná a bezpečnostní mechanismus uzavřel cestu dalším útokům.

Takže tady skončil. Není zkrátka Neznámý princ, je to Sarka, kdo zůstává zahalen v neznámu. Pročísl si vlasy; spánky jako by mu za těch posledních pár dní zešedly, ztratily barvu od chvíle, kdy mu pátrání začalo vnášet do života zásadní změny, nutilo ho k rozhodnutím až příliš radikálním, než aby je mohl činit jen tak, s lehkostí. Možná se mu tak mstí čas té druhé, snové dimenze, možná odtamtud přicházejí tahle varování, stejně nepříjemná jako nepřehlédnutelná. Konec, nezbývá nic, co by mu mohlo pomoci hádanku rozluštit.

Ozval se telefon, ten protivný zvuk ještě umocnil atmosféru všudypřítomného neúspěchu. Marco zdvihl sluchátko, snad to nebude z práce, jestli mají nějaký problém, stejně je všechny pošle k čertu... Ale ne, volal jen mechanik – slečinka je uzdravena, jediné, co potřebovala, byla nová baterie. To Marca trochu potěšilo, i když věděl, že chmury se jen tak nerozptýlí. Uvědomil si, že doma nemá žádné další vozidlo, a tak požádal mechanika, jestli by k němu nemohl se Spyderem přijet.

„Jasně, pane Farnese, za deset minutek jsem tam.“
Hmm, deset minutek... Co bude dělat, aby si ukrátil čekání? Jen pro všechny případy by mohl nahlédnout do Second Life, jen na chvíli, jen se podívat, jestli Ona náhodou není připojena, jen...

Sarka is online.

Neměl ponětí, kde se právě nachází, k odeslání osobní zprávy toho našťestí nebylo zapotřebí: *Ahoj, princezno. Copak děláš?*

Zdravím, můj rytíři. Stejná slova jako posledně, jako vždy, přesto však – snad díky zostřené citlivosti, snad díky tomu, že psaným větám schází duše – dýchl na něj tentokrát podivný chlad, snad až hněv. Nemohl si dovolit plýtvat časem, mechanik tu bude cobydup, přece jen však nakonec otázku zopakoval: *Sarko, copak ted' děláš?*

Odpověď byla naprosto jednoznačná. *Hmmmmmm, no... a pak Červenám se!*

Víc nepotřeboval.

Sarka tam má jiného muže. Osoba šetřící všechnu svou melancholii, všechn ten sladký vnitřní smutek jen a jen pro něj, nechává svou avatarku pobíhat čert ví kde, milovat se s čert ví kolika dalšími virtuálními figurkami. Vlastně to pro něj dávno nebylo nic nového, jenže v téhle chvíli, po všech frustracích a nepříjemnostech, které mu jeho cesta už přinesla, bral takovéhle způsoby jako políček do tváře. Jestlipak si tahle ženská se stejnou lehkomyšlností, s jakou řídí avatarku, pohrává i s dalšími stvořiteli, jestlipak jim nabízí stejná vyznání, stejná pečlivě odměřovaná odhalení jako jemu? Kolik dalších chlapů se pro ni asi vzdalo svých životů a stejně jako on už nastoupili nejistou cestu do neznáma?

Myšlenky nabyly děsivě skutečných rozměrů, natolik přesvědčivých, až se pod jejich tíhou otrásl. Možná dal v sázku vše, co má, jen pro neexistující fluidum, pro ženu, jež vytvořila svou postavu aby si mohla pohrávat s mužskou hloupostí. Zaplavila ho vlna hořkosti, když vtom...

Vím, co si teď myslíš, můj rytíři. Už jsem ti to přece říkala, svému vtělení v Second Life dopřávám maximální volnost a štěstí... Já sama jsem ale jiná. Vždyť už mě znáš – má duše je otevřena jen tobě.

Jako už tolikrát, podařilo se jí bezchybně interpretovat jeho myšlenky. Nejspíš už dávno dokáže na dálku ovládat jeho myšlenky, neprůstřelným láskyplným pancířem si udržuje od těla jeho city, možná vůbec jakékoli reakce na svou osobu. A je úplně lhostejné, jestli si virtuální Sarka právě teď někde užívá s jiným, koneckonců není a nebyla ničím víc než odrazovým můstkem pro seznámení - byla to skutečná Sarka, kdo mu dokázal nabídnout ten příjemný pocit jedinečnosti, zájmu, pocit zcela výjimečného vztahu.

Znovu se ocítl polapen v jejích mysteriózních, zlatem protkávaných sítích. V duchu ještě ocenil její vnímavost a neomylnou intuici, rychle se rozloučil a ponechal jí klid na její přelétavé vášně.

Zazvonil signál u dveří. Marco, stále ještě pohroužený v úvahách, vyskočil na nohy a se směsicí nedočkavosti a mladické lhostejnosti vyrazil ke dveřím. Stříbrný krasavec se hrdě rozjel přímo před jeho očima a pomalu se vrátil na své místo pod střechou garáže. Mechanik vystoupil, doběhl k němu a podal mu ruku. „Aha, žena si vzala **ten** Mercedes, takže nebylo jak se dostat pro **to** Porsche, co?“

Odolal nutkání vysvětlit mu, co si myslí o užívání ukazovacích zájmen k určování vozů, dokonce ho i pozval dál. Touha po samotě na chvíli ustoupila potřebě kontaktu, konzultace, rady.

„Dělá to pět stovek, pane Farnese. Baterie plus práce.“

Marco vytáhl peníze, odevzdal je mechanikovi a ten se otočil k odchodu. „Počkejte, neměl byste čas na slovíčko?“ zarazil ho. „Jenom pár minut.“

Zdálo se, že jeho neobvyklá prosba mechanika poněkud vyvedla z míry. „Parták na mě venku čeká s tou Pandou, musíme zpátky na podnik.“

Ne! Dokonce i ta Panda! „Řekněte mu, ať chvílku počká, dáme jen jedno pívko... Co vlastně pijete?“

„Tak dobře, když jinak nedáte. Co bych pro pívko neudělal?“ Mechanik vyťukal na mobilu pomocníkově číslo a požádal ho o chvílku strpení. Marco zatím vytáhl z ledničky dvě láhve piva a ze skříně dvě velké sklenice. „Můj milý Gianni, známe se už takovou dobu...“

„Ovšem, ovšem, pane Farnese. Budou to asi tak čtyři roky, co ke mně vozíte svoje káry, řekl bych...“

„Čtyři roky? Bože, ten čas letí... A za celé ty čtyři roky jsme nikdy neměli čas promluvit si o něčem jiném než o autech.“

Mechanik začal blednout, bezradně usrkával ze sklenice a zoufale se snažil vyhnout Marcovu pohledu. Nejspíš v něm začalo klíčit určité podezření a teď netušil, jak couvnout, jak dát najevo, že on nebude tím správně zaměřeným jedincem – a že je navíc stejně ženatý. „Ehm, pane Farnese, jestli se vám to za tu práci zdá moc, řekněte. Baterie mě stála jen pětadevadesát eur...“

„Ale kdepak, můj milý Gianni. Vaše ceny jsou výjimečně velkorysé – proč bych se k vám jinak celou tu dobu vracel?“

„No jistě... Tak co mi tedy vlastně chcete? Pane Farnese, prosím vás...“

„Potřeboval bych radu pro jednoho přítele.“

„A chcete ji po mně?“

„Chci ji od někoho nestranného a důvěryhodného.“
„A to mám být já?“
„Podívejte, mám jednoho přítele, který je už opravdu v koncích. A já nevím, co bych pro něj mohl udělat. Proto se ptám vás, čestného a moudrého dělníka, co s tím.“
„Těší mě, že mi věříte, pane Farnese, ale vážně nevím, jestli...“
„Ten kamarád poznal jednu ženu. No, poznal... řekněme, že se s ní potkal na internetu. V Second Life. Víte, co je to Second Life?“
„Ne. Co je to?“
„Ehm, to nic, zapomeňte na to. No a tahle žena už o něm ví úplně všechno, ale on o ní pořád vůbec nic.“
„No tak proč se nepodívá po nějaké jiné, po nějaké, kterou by mohl poznat líp?“
„To není jen tak, Gianni. Je do té cizinky úplný blázen.“
„Počkat, ona není z Itálie?“
„Z Čech.“
„Šek? Co, jaký šek? Přece jste mi už zaplatil.“
„Ale ne, Gianni, poslouvejte pořádně. Ona je **z-Č-e-ch**. Bohemia, Česká republika. No tak tam žije.“
„Aha... Zkoušel ji vystopovat přes web?“
„To se nedalo.“
„Zkoušel zjistit její adresu?“
„Nikam se nedostal.“
„Chtěl po ní, aby mu řekla víc?“
„Nic z ní nevyrazil.“
„No tak to je váš kamarád v pořádný bryndě.“
„Jo, taky si myslím.“
„A ta ženská, je pěkná?“

„Řekl bych, že je. Každopádně má silné osobní kouzlo.“

„Pane Farnese... Vemte **to** Porsche a jed'te se za ní podívat.“

„Poradil byste tedy mému příteli, aby...?“

„Pane Farnese, teď zas poslouchejte pořádně vy: vezměte **to** Porsche a vyražte do Čechie.“

„Neříká se Čechie, říká se Če- ...“

„Pane Farnese, před dvěma roky jsem byl Praze, vezl jsem tam takové maličké Ferrari pro jednoho maníka. A co vám mám povídat, hodilo to asi tak...“

„Já ale... ehm, můj přítel asi nikam hodit nepotřebuje, řekl bych...“

„Hledáte tu nedobytnou ženskou, nebo ne?“

„No ano, kamarád...“

„A jak ji chcete najít, když dřepíte tady? Víte, kde bydlí? Myslím, v jakém městě.“

„Jo, to vím.“

„Tak jed'te do jejího města a podívejte se po ní. No a když to nevyjde, hezky si užijte aspoň s nějakou jinou místní krasavicí.“

„Díky, Gianni. Vyřídím kamarádovi, co jste mi poradil.“

„Není zač. My chlapi si musíme pomáhat, no ne? A vy jste v tom až po uši, zdá se... Jo, a díky za pivo, pane Farnese. Vždy k vašim službám.“

Mechanik vyběhl ven, nasedl k pomocníkovi do auta čekajícího s běžícím motorem u vrat, **ta** Panda se otřásla a s hrozivým vrčením se odporoučela. Marco osaměl; na samotu posledních dní si už stačil zvyknout, vlastně za ni vcelku byl i vděčný, přesto cítil, že mu návštěva toho chlapíka dodala kuráže.

Proč si vlastně přál radu zrovna od něj? Sám nevěděl – snad to byla ta jeho přímočarost, drsná upřímnost, co mu vracelo naději. I když Giannimu nejspíš došlo, že tahle svízele se týká jeho samotného a žádného smyšleného kamaráda, co na tom? Dostal od něj důležitou porci moudrosti, která rozhodně stojí za úvahu.

Vždyť je to pravda - dokud nevytáhne paty z domu, jakou má naději na úspěch? Brát si na cestu to Porsche asi není nejlepší nápad, ale vyrazit do Liberce, to by opravdu měl. Jen tam, v tomhle vzdáleném horském městě, může dýchat stejný vzduch jako Sarka, může se vyhřívat ve stejných slunečních paprscích, může ho zmáčet stejný déšť, jen tam může nasát její parfém, tam někde v těch cizích ulicích. Představil si ji, jak kráčí místy prosycenými slovanským šarmem, na pozadí hlubokých hvozdu a Obřích hor, sklonil se, aby na zemi zapátral po otiscích jejích stop...

A najednou ho napadlo zavolat Elviře. Jen Bůh ví, proč a jak si vzpomněl právě na ni v okamžiku, kdy se jeho šílenství už chystalo poskočit na nejvyšší a nejnebezpečnější stupeň, hořel však touhou oznámit jí, že odjíždí, že bude pár dní pryč, že kdyby chtěla, může se sem klidně vrátit, pod svou domovskou střechu. A pak, až přijede i on, mohli by konečně všechno dořešit a urovnat, jednou provždy.

Navolil její číslo, nedělal si kdovíjaké naděje a neskrýval ani své číslo – ať to zvedne jen když si bude opravdu přát.

Dvě zazvonění – a skutečně se ozval Elviřin jasný, příjemný hlas.

„Ahoj, Elviro! Jak se vede?“

„Dobře, a tobě?“

„Jde to. A co sestra, její manžel, co děti?“

„Marco, moje sestra ti byla vždycky ukradená, i její rodina...“

„To není pravda! Právě naopak, vždycky jsem je měl moc rád!“

„Vážně? Hmm, to je zajímavé, vždycky, když přijdou... když přišli na návštěvu, vytratil ses!“

„Poslouchej, Elviro, nechci se teď začít zase hádat. Hádali jsme se už dost, tedy, během těch posledních dnů ses chtěla hádat hlavně ty a...“

„O co ti vlastně jde?“

„Chci ti jen říct, že jedu pryč. Asi dva týdny tu nebudu, takže můžeš zpátky domů...“

„Zpátky domů? A co dál?“

„No, dál... dál se uvidí.“

„Takže bych se jako měla vrátit, abyste mě potom s tou tvojí milenkou z východu mohli vykopnout? Ani mě nenapadne, miláčku. Jen si ten barák nech, já zůstávám u sestry.“

„Není to žádná moje milenka! Nevíš o ní vůbec nic, Čechy jsou ve střední Evropě a na žádném východě, jasný?!“

Chtěl pokračovat, chtěl si vyříkat ještě spoustu věcí a když Elvira zavěsila, měl co dělat, aby nemrští sluchátkem o zeď. Jen klid, hryzl se do rtu, klid, to už snad stačilo. Tenhle vztah vydržel spoustu let, ale teď je zkrátka pokažený, s tím se nedá nic dělat.

A možná je to tak lepší.

Soustředil pozornost na chystanou cestu do Liberce, eldoráda snů a emocí, jimiž zahltil svou představivost. Takže nejdřív let Řím-Praha. Odlet z Fiumicina v jedenáct třicet, přilet na **Ruzyne** ve třináct nula pět.

Vynikající. Zamluvil si letenku hned na následující den, téměř se chvěl vzrušením, když zadával čísla své platební karty. A dál, z Prahy do Liberce? Nekonečný oceán informací na internetu mu i tentokrát bez otálení poskytl radu; měl hned tři možnosti, autobus, vlak nebo pronajatý vůz. Sto dvacet kilometrů k naplnění snu, tedy spíš k místu, kde sen přebývá, aby byl objeven a snad i nalezen – jak?

Nakonec se rozhodl pro autobus – bude to rychlé a pohodlné. S vozem by byla spousta potíží, hlavně s parkováním, a kromě toho, je přece krásné toulat se po ulicích jen tak, pěšky, dívat se do očí kolemjdoucím ženám, střetávat se s jejich zvědavými pohledy... A Sarka zná jeho podobu, jeho tvář – takže až se na něj někde zahledí žena s tmavými očima a egyptským amuletem na krku, všechno bude jasné.

Zkusil si představit, jak by místo jejich případného setkání mohlo vypadat. Letiště, hned po příletu? Pozemní stewardka, tmavé oči a postava antické sochy...? Příliš klikašské...

Prodavačka v knihkupectví v centru města? Tmavé oči a regál plný publikací o Egyptě...? Příliš prvoplánové...

Pokladní v supermarketu? Plastiková láhev na pultě, tmavé oči přepočítávající drobné? Příliš nedůstojné...

Česká spisovatelka pátrající po emocích a po inspiraci? Slovanský šarm, plodná, tvořivá mysl, tmavé oči s víčky utopenými pod dvojí vrstvou egyptského kohlu...? Příliš nepravděpodobné...

Fajn, takže žádná představa... Všechno vyjasní až tenhle výlet, nebo taky možná ne, každopádně je ale jasné, že pokud chce mít aspoň šanci proniknout k jádru

problému, musí se s tou ženou střetnout na jejím vlastním hřišti.

Začal se chystat na cestu. Vlastně by s tím nemuselo být zas až tolik práce, manželka mu kufry už zapakovala, jeho smysl pro praktičnost mu však velel vzít si s sebou jen to opravdu nejnnutnější. Po hodině usilovné práce byl konečně hotov; v jeho výbavě nechyběly teplé ponožky a pár zimních vlněných svetřů, Liberec musí být město s drsným podnebím, takovým, co nutí milence tisknout se k sobě tělo na tělo nad šálkem horké čokolády a doufat, že se aspoň trochu zahřejí. Jako jedna melancholická dívka, která by mohla milovat právě jeho a které by on mohl otevřít místo v srdci... Typicky adolescentní představy.

Tahle cesta pro něj bude něco jako svatá pouť – v Liberci, svém vlastním soukromém Santiagu de Compostela, završí iniciaci, buď jak buď, nalezne plamen spalující už tak dlouhou dobu jeho nitro. Pronikne do kaverny osvětlené pouze září toho ohně, a právě tam ji potká, s tmavýma očima a egyptským křížem na hrudi – v objetí pak budou čelit sevření ulic vonících čerstvě posečenou trávou, lesními dálkami a chladem hor...

Pak si náhle krátkém záblesku jasného rozumu uvědomil, co má vlastně doopravdy před sebou. Jaké informace má vlastně k dispozici? Může jít na policii nebo na matriku, jenže na co se tam bude vlastně ptát? Zná jméno Sarka - a co dál? Kolik Sarek asi žije v Liberci a okolí? Na okamžik ho ovládly pochyby, pocit dokonalé beznaděje a neschopnosti – našťěstí se mu nad myšlenkou, že by měl tuhle operu hodnou dona Quijota vzdát, podařilo rychle zvítězit. Znovu se přiměl myslet pozitivně, tak, jak už po léta nedokázal.

Otevřel Second Life, aby přišel na trochu jiné myšlenky. Chvilí pobíhal z místa na místo, zmateně se potuloval napříč plážemi, městy a uměleckými exhibicemi – už dlouho zanedbávaný Jozeph se znovu rozběhl jako o závod. Marco nechtěl nic než si užívat, přemožený nadšením – dost možná k němu neměl nejmenší důvod, jenže už samotné vědomí, že se pohybuje ve stejných dimenzích a scénériích jako Sarka, mu dokázalo vrátit dobrou náladu. Poprvé od doby, co jej objevil, se rozhodl brát nablýskaný svět Second Life jako pouhou počítačovou hru.

Zamířil do Blue Bay Beach, mimořádně populárního italského nočního klubu. Jozeph se pustil do tance, rozvlnil své mohutné tělo podle místních rytmů. Na okraji obrazu si Marco všiml půvabné postavičky s dlouhými ryšavými vlasy; okamžitě nasměroval Jozepha k ní, tak blízko, až se rudovlásky téměř dotýkal.

Ahoj, já jsem Gen.

Já jsem Jozeph, těší mě. Jak je možné, že jsem si tak nádherné dívky ještě nevšiml?

To je asi tím, že tu nejsem dlouho.

Co si myslíš o Second Life?

Úžasná věc!

Víš, jsi vážně moc hezká.

Ach, díííííííky! vyrazilo to okouzující stvoření. Výborně, tohle bude ta pravá persóna na špetku rozptýlení. V hlavě se mu začal rodit plán.

Jak moc se podobáš, myslím fyzicky, své avatarce?

No, vypadám skoro jako ona, až na barvu vlasů.

Bože můj, jestli je to pravda, musí to být proklatě krásná stvořitelka. Ale čert to vem. Sám nevěděl proč, ale teď nechtěl víc než se maličko pobavit.

No, podívej se na mého avatara. Hezký, urostlý, co říkáš?

Jasný, je to vážně fešák!

Tak já s ním nemám společného vůbec nic, jen číslo bot. 48.

Joj! Takže jsi taky takovej vazoun?

No, to je právě ten problém. Měřím metr čtyřicet osm a nohy mám osmačtyřicítky. Jsem taková chodící kostka, vážím 118 kilo.

Muselo ji to opravdu pořádně sebrat, podle toho, jak si dala na čas s další zprávou. *To nic, to neva. Vzhled není jediná věc v životě.*

Jistě, ale všechno má svoje meze. Když se na sebe podívám do zrcadla, zvracím.

Vážně? Nebud' na sebe tak tvrdý!

Zdá se, že to bude vážně slušná holka, ale nic naplat, potřebuje legraci, rozptýlení, a ona mu je poskytne. Tak jedem dál, dokud to baští!

Znáš Zvoníka od Matky Boží a Fantoma opery? Tak já jsem něco jako kříženec těchhle dvou...

Opravdu? Nevidíš všechno až moc černě?

Kdepak. Dnes mám ještě výjimečně dobrou náladu. Obvykle plivu sám sobě do tváře...

No, aspoň jsi mladý...

Mladý? Je mi pětadesát a vypadám tak na osmdesát a něco. Kdepak, opravdu už nejsem žádný mladík!

Bože můj, ty jsi teda vážně škarohlíd!

Vidíš tyhle avatary tady, co tu poskakují a chovají se jak plemenní hřebci? Jsou mezi nimi stejní starci jako já, s prostatou větší než míč na basket!

Tomu nevěřím!

Jen věř. Pár jich znám. Zahořklí staří chlapi...

No a co? Nebud' tak depresivní. Když nic jiného, jsi zdravý...

Vážně ideální partačka do dvojky komiků! Sám sebe překvapoval svým západem pro věc, od střední školy si nikdy z nikoho takovýmhle způsobem nestřílel. Tenhle improvizovaný rozhovor mu ovšem přinesl skutečnou výzvu pro jeho činnost, zkušenosti i schopnosti.

Zdravý? Jak to myslíš, zdravý? Mám vysoký tlak, ledvinové kameny, žlučník pryč, nějaké šelesty na srdci, cukrovku, cholesterol vysoký jak hora, kyselou moč a prostatu, že by se s ní dal hrát fotbal... A ty říkáš zdravý!

Chudáčku... A to jsi ještě naživu?

Pozor, nápad! Takhle víceméně řečnická otázka mu bezvadně nahrává na špičkové finále!

To je právě důvod, proč si s tebou chci popovídat. Dnes v noci pravděpodobně zemřu.

Výraz její tváře by dokázal spatřit na jakoukoli vzdálenost. Další chvilka prodlevy a konečně, *Gen is typing...*

Nech toho! Pěkně kecáš!

Teď už však bylo příliš pozdě to zastavit. Finále se rozjelo na plné obrátky, představení až příliš velkolepé, než aby je mohl nedotáhnout do konce. Nenapsal nic dalšího, nechal ji na pochybách, trpělivě vyčkával, až se znovu ozve.

A ona se ozvala. Hej, Jozi. Proč mlčíš?

Čekal dál. Uplynulo pět minut.

Jozi, no tak... Děje se něco?

Ještě chvíli natahoval dramatickou pauzu, než konečně se škodolibou radostí znovu zabušil do kláves. *Slečno, našly jsme tenhle počítač opuštěný...*

Dívka na druhé straně, zcela nepřipravená na něco podobného, se zmožila jen na zmatené: ??????????????

Právě jsme odvezly tělo. Jsme ošetřovatelky z Nemocnice svatého Rafaela.

Marco se mohl umlátit smíchy, svíjel se jako ještě nikdy za posledních deset let, od chvíle, kdy na něm nastartovala své nechutné psychologické experimenty čtyřicítka. Veselí dosáhlo vrcholu, když se na obrazovce objevil nápis: *Je opravdu mrtvý?*

Bohužel. Měli jsme velké potíže vůbec ho dostat dolů ze schodů. Je jako kostka. Kostka s nohama.

Smál se dál a dál, užíval si ten zlomyslný žertík, jak jen mohl. Kdyby v tuhle chvíli někdo vstoupil dovnitř, zaslechl by smích patnáctiletého výrostka; šílenství, jež ho zasáhlo, patřilo k těm nejkrásnějším, k těm, co mají moc přenést člověka nazpátek v čase. Kdo by netoužil po silách - třeba i silách bláznovství – schopných vrátit ty nejmučivější, ale i nejlepši chvíle pozemského života? Znovu byl uličníkem ze střední školy, prováděl klukoviny rodině a kamarádům, znovu byl mistrem imitátorství a hry na někoho jiného. A znovu tu byla lehkomyšlná radost mladíka stojícího na prahu života, života, jenž přímo kypěl touhou být objevován, zkoumán, vychutnáván do dna. Proč jen ubíhající léta tak často odnášejí schopnost se radovat? Přišel na to už vůbec někdo? Nemůže to být tak, že každý z nás si na svět přináší jen omezené množství radosti, předem geneticky dané stejně jako počet úderů srdce? Vysvětlovalo by to, proč všichni dokážeme být jako děti tolik veselí a jak jde čas, musíme být stále víc a víc opatrní na každý ždíbek energie. A proto stále silněji omezujeme okamžiky věnované veselí – možná ve snaze uchovat si poslední

absurdní výtrysk pozitivní energie až na samotný konec. Snad právě v tom spočívá největší sen celého lidstva, v touze být schopen čelit smrti se smíchem na rtech, poslední dávkou smíchu rezervovanou pro poslední okamžik.

Marco se pořádně nezasmál už celé desetiletí. Tvář mu posmutněla, ústa se stáhla do pesimistické grimasy, koutky klesaly níž a níž, stahované zemskou tíhou. A nyní si tu pohrává se zbylými zásobami, jaké mu jeho genetický kód předurčil, nezřízeně plýtvá, riskuje, že na nejkritičtější chvíli života mu nezbude vůbec nic.

Dost, musí si jít lehnout. Zítřek bude velice namáhavý den.

Když kráčel do ložnice, ještě pořád se smál, hrud' i břicho rozbolavělé. Natáhl se na postel, napříč svaly celého těla se rozlilo příjemné uvolnění. Konečně se uklidnil a znovu se vrátil k tomu nejdůležitějšímu, co ho čekalo; jak bylo poslední dobou pravidlem, myšlenky těsně před usnutím patřily výhradně Sarce. A tahle noc byla mimořádně výjimečná, byla předvečerem jeho velké alchymistické výpravy, svaté pouti s ranečkem na zádech, cesty, jež by ho měla zavést ke zlatému pokladu znovuobjeveného mládí.

Zavřel oči s úsměvem pevně vyrytým do tváře jako cejch...

12.

Marco vstal výjimečně brzy a ihned začal plánovat, co dál. Dojet autem na letiště, zaparkovat na nějakém

bezpečném, dobře skrytém místě, aby nenalezl, až se vrátí, na své slečince nežádoucí patinu, po příletu do Prahy se informovat na autobusy a zamluvit si hotelový pokoj. Fajn. Všecko naplánovat, sjet rozumem, zasadit do kontextu. I cestu za snem.

Vyhlédl z okna - ne, dnes pršet nebude, obloha je jako vymetená, vzduch voní jarem. Díky bohu, sen začíná báječně. Naposledy překontroloval zavazadlo, připravil laptop a pečlivě zajistil všechna okna i dveře po celém domě.

Jakmile vyšel ven, přesně v okamžiku, kdy vkládal klíč do zámku, zaplavil ho pocit, že jeho život právě v téhle chvíli dospívá do důležitého zlomového bodu. Nikdy dřív se takhle necítil, nikdy. Dokonce ani při svatbě ne. Když jste mladí, změny tak nějak přijímáte jako normální věc, snad za to může mladický elán, hlad po nových zkušenostech. Jenže s dalším během let, jak se váš život víc a víc podobá nákladnímu vagónu se zarezlými koly, pomalému a těžkopádnému, se každá změna stává epochálním okamžikem, zahlcuje vás emocemi, dokud se jimi úplně neudusíte. A Marco byl právě nyní zahlcen víc, než když mu bylo dvacet – až na to, že ve dvaceti se nikdy necítil jako literární hrdina opouštějící známý svět s vědomím, že po návratu jeho duše už nikdy nebude jako dřív.

Mručení motoru ho vrátilo zpátky na zem. Položil kufr a počítač na sedadlo vedle sebe, všiml si přitom drobné trhliny v kůži potahu - a nevěnoval jí nejmenší pozornost. Další důkaz, že je něco jinak, něco velmi důležitého.

Otevřel vrata na konci příjezdové cesty a zastavil, aby si naposledy prohlédl svůj dům, svou zahradu. Kdovíproč

se mu přitom vybavil Luciin monolog „Sbohem, hory“ z Manzoniho Snoubenců – zvláštní, když chodíval do školy, nemohl tenhle román ani vystát. Nyní to však viděl docela jinak, lépe než kdy jindy si uvědomoval, jak hluboce se opouštění známých lidí nebo i známých věcí pojí s myšlenkami na smrt...

Za pár dní bude zpátky, ovšem, jenže kdo vlastně ví, jakou proměnu mu tahle svatá pouť přinese? Čím se stane nitro muže blížícího se k padesátce a dychtícího po mládí? Jaké oči budou po návratu hledět na tenhle trávník, stromy, na tyhle zdi?

Dost s tím, člověku to neprospívá, nad vším tolik hloubat. Akorát je pak v jednom kuse nešťastný. Jednou už si přiznal, že pramen mládí nalézt dokáže – jenže znamená to, že bude schopen si svého zázračného objevu skutečně užít, anebo se jen ocitne zavalený pod lavinou problémů? Bože, tolik otázek! Nejen v dialozích, i v lidských myšlenkách znamená nadbytek otázek formální chyby.

Dům se pomaličku ztratil za zavírajícím se masivem šedivých vrat.

A čím víc se od budovy vzdaloval, tím silněji nad ním touha po dobrodružství přejímala vládu. Jako by právě jeho dům, pevnost, do níž uložil minulé dny, vzpomínky na spokojený manželský a profesní život, byl tou hlavní, nadlidsky silnou kotvou spojující ho s tím, co bylo. Teď už zůstal jen oceán nezodpovězených otázek, pouze ten skutečně zaměstnával jeho pozornost a nic jiného.

V otevřeném voze, s větrem ve vlasech, bylo snadné uvěřit, že sen je na dosah, že už vstupuje do jeho bran, bylo snadné nechat se zaplavit bezstarostností, lehkostí... Lehkostí? Ano, právě tou, již si neodmyslitelně spojoval

s mládím a které se mu už nikdy nepodařilo ani vzdáleně přiblížit. Pokoušel se o to, kdykoli se mu podařilo vrátit na místa mladých let, do univerzitního areálu, do domku prarodičů, kamkoli, snažil se znovu vnímat vůně a zvuky dávno ztracených dob – a pokaždé, když ve vzpomínkách utápěl břemeno plynoucích let, když se znovu stával dítětem či mladíkem, stáhla ho k zemi podivná tíha v břiše, jako by tam měl centový balvan. Nedokázal si to vysvětlit, ale jako by se mu veškerá minulost usazovala jako kal právě okolo žaludku. Postupně v něm tak dozrála utkvělá myšlenka, že podobná zátěž zkrátka neodvratně přichází s věkem, aby zadupala do země a pohřbila étericky křehkou radost ze vzpomínek.

Moc přemýšlí, to je jeho problém. To **byl** jeho problém. Teď je mu samou bezstarostností až do zpěvu, vlasy, na spáncích už prošedivělé, vlající v teplém větríku nového jara, které patřilo jen a pouze jemu.

Zastavil na placeném parkovišti, pod vyztuženou betonovou střechou. Vůz je tedy v bezpečí, věci šlapou, jak mají. Dobrotivý duch přebírá šíleného, sentimentálního Dona Quijota pod křídla, snímá z něj břemeno přízemních starostí, aby mu umožnil dosáhnout vzdálených met v plné síle. A proud láskyplné péče shůry ho neopustil ani v následujících minutách; let AZ 1458 do Prahy už byl nachystán, nástup začal v 10:45, i start jistě proběhne nachlup přesně. Marco se usadil u okna nad levým křídlem. Vždycky žádal o místa nad křídly; věřil, že právě tam je nejbezpečněji, sám netušil, co ho k tomu vedlo.

Letoun se rozjel po ranveji a pomalu se vznesl do vzduchu. Obloha se modře rozzářila, slunce se probíjelo

dovnitř mezi pasažéry, mnoho z nich si brzy nasadilo sluneční brýle.

Marcovi se podařilo úplně uvolnit. Během posledních několika let trpěl silnými obavami z létání – bylo zvláštní, jak náhle to na něj dolehlo, když předtím zcestoval na palubách letadel celý svět, možná to byl zkrátka další z jeho strachů rodících se s věkem. Buď jak buď, v téhle chvíli necítil žádné napětí v útrebách, pot na dlaních, nechytal se křečovitě opěrek. Necítil vůbec nic. Prostě si užíval uvolňující nádhery letu, magického plynutí vzduchem, se stejnou samozřejmostí jako Jozeph ve světě snů.

Brzy si všiml, že mezi cestujícími je mnoho českých žen, nejspíš se vracely z dovolené. Prohlížel si je jednu po druhé, na každé z nich nacházel něco, co mu připomínalo Sarku... Ale ne, nemohla mezi nimi být. Ta přece čeká v Liberci, ve městě obklopeném zelení, sevřené v náručí vysokých hor...

Letuška v elegantní modré uniformě mu nabídla drink. Vzal si ledový čaj s citrónovou příchutí - nic podobného se už dávno neodvažoval pozřít, za překyselení žaludku to nestálo - a s okázale nenasytným potěšením ho do sebe hodil. Žaludek protentokrát kupodivu spolupracoval bez námitek; dobrý duch stále stojí na hlídce, to je víc než dobré znamení.

Pak začali klesat, pomalu, zlehka ztráceli výšku, mraky, jež se na pár chvil proměnily v měkkou podlahu pod nohama, se znovu staly střechou nad lidskými osudy, vrátily na své místo odevzdaně, s respektem k tiché rovnováze pojící člověka s přírodou. Kola se dotkla přistávací dráhy bez nejmenšího škubnutí – výborný let s výbornou tečkou na závěr.

Jako každý sen se špetkou sebeúcty, představilo se objevované a dobývané území očím příchozího v tom nejlepší světlo. Ani stopa po nepříjemné zimě, jakou si představoval. Příjemná teplota spolu s počasím, jež navzdory hrstce oblaků stále zůstávalo slunečné, dodaly ovzduší jarní ráz a vrátily ho do okamžiků, kdy jeho vlastní život byl v rozpuku jara, plný neurčité touhy po lásce, jež nebyla ničím jiným než láskou k životu samému. A myšlenky se mu znovu vrátily k Sarce, hned, jak se dotkl nohama české půdy, hned, jak zaslechl první slova v české řeči a pak znovu, když si u okraje letiště všiml reklamní tabule se zmínkou o Liberci.

Rozhlédl se po **Ruzyne**, největším a nejoblíbenějším letišti v České republice, a na chvíli ho zaplavila hrdost na svůj národ, když mu pohled padl na překrásnou mramorovou podlahu a uvědomil si, že právě ta je dílem jedné italské firmy. Pak zapátral po přepážce, kde by mohl dostat informace o ubytování a spojení; jedné si všiml za úschovnou zavazadel, hned vedle parkoviště vozů odvázejících pasažéry. Zeptal se, jaké má možnosti v centru Liberce; po krátkém váhání si nakonec vybral hotel **Radnice, Mala Moskevskaja 11** - imponující, klasicky vyhlížející budovu stojící přímo v centru, jak mu žena za počítačem anglicky se silným slovanským přízvukem vysvětlila. Fajn. Ubytování je zamluveno.

Stanoviště mezinárodních linek na něj čekalo hned před letištní budovou, po chvíli čekání nastoupil do autobusu zastavujícího v Liberci. Snadné, nádherně snadné. Ani nejmenší zaškobrtnutí, to už se mu nepoštěstilo léta. Co víc, cílová zastávka se nachází jen pár kroků od jeho hotelu, na ulici **Pražská**, rovnoběžné

s tou, v níž měl nalézt objednaný nocleh. Snadné. Zatím jde všechno jako na drátkách.

Má snad být tahle dokonalá souhra šťastných okolností znamením, předehtou k úspěchu? Nabízí mu osud viatikum, svatou poutnickou krmi na cestě k triumfu, anebo jen útěchu před zničující porážkou? Už zase vodopády otázek. Ale však brzy pozná, která z těch dvou možností je pravým důvodem; skutečné pátrání právě začíná.

Liberec by měl mít kolem pětadevadesáti tisíc obyvatel a hotel v centru je ideálním místem, odkud jich může spatřit co nejvíc. Jenže jak velká je asi pravděpodobnost, že jeho neznámá bude procházet právě tudy a pokud ano, že ji vůbec dokáže poznat? No, nic moc... Ale zatraceně, Liberec přece není New York! Sarka tudy určitě chodí každý den do práce nebo na nákup nebo třeba za přáteli – a on bude stát tady, před hotelem **Radnice** na ulici **Moskevka** a bude hledět do očí všem ženám, co půjdou okolo, tak dlouho, jak bude zapotřebí, duchovní pouť zkrátka vyžaduje trpělivost. No a kdyby věci nakonec přece jen nedopadly podle jeho představ, vždycky se přece může do tohoto města vrátit, může s ní dál zůstat v kontaktu, možná se časem stane sdílnější, poskytne mu víc informací, a možná...

Těch „možná“ je až příliš. Kdyby Sarka chtěla, dávno by mu už řekla, co si přeje vědět. Jestliže to neudělala, tak zkrátka nechce. Tečka.

Ovšem kdyby se s ní měl možnost setkat a poznat ji takovýmhle způsobem, nenadále, nečekaně, dodalo by to celému okamžiku úplně jinou příchuť. Dokonce i někdo jako ona, někdo, kdo si tolik libuje v tajuplnosti, by musel roztát tvář v tvář tak neúnavné vášni – nebo

v to alespoň doufal. Jeho záminka je až příliš slabá pro takhle radikální rozhodnutí, pro celé tohle posedlé pátrání, od samého začátku byla – jenže copak to ze všech příčin nebývají právě ty nejubožejší, které dokáží rozbušit srdce nejsilněji?

Autobus se vydal na cestu, brzy za sebou nechal zácpy okolo letiště i metropoli samotnou. Když se před nimi poprvé objevil ukazatel s nápisem Liberec, Marcovi vyschlo v hrdle. V jeho představách si to město stále udržovalo podobu mýtického sídla skrytého mlhami, stálo bok po boku takovým místům, jako je Kamelot, Atlantida nebo podzemní říše Agharti - a najednou ho od něj nedělí víc než pár kilometrů...

Celá tahle výprava by mu musela přijít absurdní a směšná, kdyby se dokázal být jen na okamžik podvolit tlaku svého léta pěstovaného pesimismu a nihilismu. Jenže už nebyl jako včera a předevěřem, nenávratně se změnil. Je šílený? Snad. Pokud je ale hnacím motorem jeho dobrodružného ducha právě šílenství, co potom celé ty roky otáčelo soukolím pesimistických nálad? Snad jeho vynucená normalita?

V takovém případě by nejspíš měli pravdu všichni ti, kdo prohlašují pesimismus za jedinou filozofii hodnou racionálního člověka, poukazují na to, že život není od samého počátku ničím víc než prohranou válkou. A on, jakkoli si uvědomuje, že podobný konflikt může mít jen jediný výsledek, se pouští do bitvy, která docela jistě nezmění osud lidské rasy, pouze jemu samotnému přinese metál za čest a statečnost. Za chrabrost – tváří v tvář iluzím?

Takovou podobu má jeho šílenství: vyznamenání za sny a vyznamenání věnovaná snům.

Autobus uháněl krajinou, nechával za sebou malá městečka i nádherné louky lemované řadami stromů. Marco se zalíbením pozoroval ubíhající scénérii, držel se očima neochvějně směřující cesty s alejí po boku vydechující vůni jara, když si k němu přisedl postarší muž s bílými vlasy a stejně sněhobílou bradkou. Instinktivně poodtáhl zavazadlo a počítač stranou, navyklým a přesto nepochopitelným pohybem. Stařík mu pohlédl do tváře a tiše houkl dvě slůvka ve své mateřštině, nejspíš pozdrav; jakmile mu Marco gestem naznačil, že jeho řeči nerozumí, pokrčil rameny a pozdravil znovu, tentokrát anglicky. „Ital?“ zeptal se potom.

„Ano.“

„Jedete do Liberce?“

„Ano.“

„Jako turista nebo pracovně?“

„Ani tak, ani tak.“

„Jak tedy?“

„Hmm, řekněme... jako turista.“

Muž si ho zvědavě přeměřil a Marco měl dojem, že by měl ještě něco dodat na vysvětlenou.

„Vidím to jinak. Projdu si město.“

„Ach tak. Moudré rozhodnutí. Liberec je moc pěkné město.“

„Kam byste mi poradil zajít?“

„Určitě si prohlédněte radnici, taky Ještěd, kopec i vysílač nahore, ale... no, pokud vám můžu opravdu poradit...“

„Samozřejmě.“

„Město si projděte, prohlížejte budovy a monumenty, ale, dejte na mě, vychutnejte si hlavně ten vzduch. Až se

vrátíte, zůstane vám v paměti pár jmen a pár staveb, ovšem – ale ten vzduch a ty vůně...“

„Můj hotel leží v centru.“

„To jste si zvolil velmi dobře.“

„Jak to?“

„Víte, Liberec není velký a ať se vám to líbí nebo ne, všechno je tu vlastně v centru... Co je to za hotel?“

„Radnice.“

„Hmm, tak to je opravdu úplně v centru. A je to moc dobrý hotel, všechna čest, pane. Nejlepší ve městě.“

„Je to v nákupní zóně?“

„Ovšem. Pražská a Moskevská jsou nejvýznamnější ulice a hotel Radnice je přímo u nich.“

„No výborně!“

„Každý den tamtudy projde snad celé město. Do práce, z práce, nebo prostě jen tak, na procházku a po nákupech. Ideální místo, pokud se chcete s někým setkat. Ideální místo... pro někoho jako vy. Nemám pravdu?“

„Jak to myslíte? Nerozumím...“

„Ale no tak, jen nepovídejte.“

„Cože?“

„Je jasné, že někoho hledáte.“

Marco pozorně zhodnotil svůj zjev, hrome, někde musel něco přehlédnout, nějakou maličkost prozrazující jeho úmysly...

„Nějakou ženu, je to tak?“ hádal stařec.

„Co o tom, probůh, víte?“

„No tak, jen to přiznejte, nestyděte se... Opustil jste manželku kvůli nějaké ženě z Liberce.“

„Jak vás to napadlo?“ vyrazil ze sebe Marco, zcela omráčený.

„Jen klid, nevzrušujte se, nechci být dotěrný... Prostě jsem jen dobrý pozorovatel.“

„A co jste tedy vyzozoroval?“

„Tak například váš prsteníček. Máte tam světlejší skvrnu na místě, kde by měl být snubní prsten. Musíte mít za sebou léta manželství, teprve nedávno jste ho stáhl. Možná kvůli tomuhle výletu.“

„To přece neznamená, že...“ začal, ale muž mu skočil do řeči: „Malá hrstka stop stačí, aby velké pravdy vyšly na světlo. Pamatujte si to.“

Co má tohle znamenat? Jak vysoká je vlastně pravděpodobnost, že si k němu jen tak přisedne cizí chlap a začne chrlít takováhle slova? Jako by to celé bylo předem připravené, záběr pro kameru, scéna do filmu... Malá hrstka stop, velké pravdy – kde se to v tom člověku bere, vždyť se ani neznají!

„Ano, hledám jednu ženu.“

„Ženu z Liberce, předpokládám. Máte přesnou představu, kde žije?“

„Ne. Vlastně neznám ani její příjmení.“

„Tak jak ji vlastně chcete nalézt?“

„Malé stopy, velké pravdy – sám jste to řekl.“

„Jistě, ale všechno má své meze!“

„Znám jen její jméno. Sar- ehm, **Sciaka**.“

„Aha, myslíte asi Šárka. Velmi starobylé jméno...“

Ten starý muž se zdá dost hloubavý a s leccíms obeznámený – škoda toho nevyužít a trochu nezapátrat... „Tady je tohle jméno asi dost běžné, co?“

„To bych řekl. Starobylé, ušlechtilé... Připomíná události z velice dávných dob...“

„Vím, jaký příběh myslíte. Vyprávěla mi ho ta, kterou hledám.“

„Musí být velice zvláštní, když vám vypráví historii svého jména a nic jiného o sobě neřekne.“

„Vůbec nic. Znímám jen její oči. Temné a hluboké jako jícen vulkánu...“

„Chcete říct, že jste ji nikdy neviděl, ani na fotce, a jediné, co o ní víte, je, jaké má oči?“

„No, svým způsobem ano... Ale vím toho o ní dost.“

„Nevíte vůbec nic, můj milý. Rozumět ženám, to je zatraceně těžké, leckdy na to nestačí celý život...“

„Mluvíte docela zahořkle. Hádám, že vám už ženy v životě přichystaly nějaké to nemilé překvapení...“

„A znáte snad někoho, kdo by si od nich nějaké neslízl? Jak jste říkal to jméno, vybavila se mi úplně jiná Šárka...“

„Vy znáte...?“

„Liberec je plný žen s tímhle jménem. Ta Šárka, kterou hledáte vy, určitě není stejná osoba.“

„To přece nemůžete vědět!“

„Příteli, pokud jsem si něčím na světě naprosto a dokonale jistý, pak tím, že vaše Šárka není moje Šárka. Na to rovnou zapomeňte!“

„Není to náhodou vaše dcera?“

„Nechte toho. Radši si hled'te toho svého zoufaleckého plahočení.“

„Proč zoufaleckého?“

„Jakou šanci asi tak myslíte, že máte? Musí to být hodně velká vášeň, když vás donutila zvednout se a vyrazit do něčeho takhle pitomé!“

„To máte pravdu. Já jsem ale člověk, co nikdy nepřestává doufat. Ať se děje, co se děje.“

„Jak myslíte. Tak si tedy projděte město, milý pane. A projděte si ho důkladně, v celé jeho délce a šířce, určitě

se vám to bude hodit. Hledat někoho, koho vůbec neznám, k tomu je potřeba využít všech cest, i těch nejbližších...“

„To jistě ano... A kde by podle vás bylo nejlepší se do toho pustit?“

„Jděte prostě za hlasem srdce. Ten vám napoví všechno – pokud mu umíte správně naslouchat...“

„Kolik let má ta... vaše Sciaka?“

„Zase začínáte? Proč vás to tolik zajímá?“

„Zapřísahám vás, musím to vědět!“

„Dobrá. Je jí pětatřicet.“

„Přesně tak stará je i ta, kterou hledám já!“

„No a co? I kdybych vám řekl, že má úplně stejné tmavé oči jako ta vaše tajuplná krasavice, k čemu by vám to vlastně bylo? K ničemu, absolutně k ničemu!“

„Proč?“

„Protože moje Šárka není vaše Šárka. To je jediná jistota, jakou vám můžu dát.“

„Najednou jste si nějak jistý...“

„Drahý pane, jděte si po své stopě a zapomeňte, co jsem vám říkal...“

„Počkejte...“

„No, co ještě chcete?“

Stařík se zdál už opravdu hodně rozčilený, lepší bude dál nenaléhat. A změnit téma, převést diskusi na poněkud formálnější rovinu.

„Kde vlastně vystupujete?“

„Na konečné. Stejně jako vy.“

Jak vlastně může vědět, kde on vystupuje? Ale ovšem, vždyť mu přece říkal o hotelu Radnice! K čertu s tím, už začíná vidět mystiku a podivnost úplně za vším, jako kdyby snad nějaké neviditelné energetické proudy řídily

jeho pohyby, plánovaly jeho setkání – a zatím se všechno dá logicky vysvětlit, úplně všechno.

Stařík se k němu opatrně naklonil, jako by si přál vytrhnout ho ze zamyšlení. „Mohl bych vás doprovodit do hotelu, kdybyste měl zájem...“

Ta nabídka Marca trochu zaskočila, ale souhlasil. Koneckonců, stejně si přál toho muže trochu lépe poznat a něco víc se chtěl dozvědět i o ženě, kterou si jeho podivný spolucestující s takovou dávkou nostalgie a tíhy připomíná. Samozřejmě musí jít jen o náhodnou shodu, naděje, že by tomu bylo jinak, je opravdu mizivá. Stejný věk a stejné jméno je příliš málo, aby si mohl cokoli spojovat a domýšlet, a tak jako tak by to byl až příliš podivný souběh okolností. Náhodou potká cestou do Liberce nějakého chlápka a ten mu náhodou podstrčí klíč k řešení celé jeho hádanky na stříbrném podnose... Takové věci se nedějí ani v laciných seriálech z devatenáctého století, jak by je mohl očekávat ve světě moderní techniky, ve světě, kde si virtuální realita podává ruku s každodenním životem?

Znovu si připomněl, jak se staříkovi podařilo uhadnout pravý důvod jeho cesty. Bílá skvrna po prstenu, hm... V myslí se mu vybavil okamžik, kdy jako malý kluk vstoupil do městského kostela a všiml si, že přes noc neznámí zloději odnesli bohatě zdobený krucifix; otisk toho honosného předmětu stále zůstával na zdi zřetelně viditelný a jeho dětskou mysl zcela ohromil pohled na tu světlou pečeť času a vlastnického práva. I když zmizel, kříž zůstával na svém místě, stál tu dál jako duch, jako stín plynoucích let. A stěna, na níž visíval, se stala němým svědkem, stejně jako dnes jeho prst přinesl svědectví prastarého a pevného slibu.

Jenže každý cejch, každé svědectví po nějaké době, hodně dlouhé době, samo zmizí...

Začal studovat tvář svého společníka, důkladně si prohlížel jeho rysy; muselo mu být přes sedmdesát, oči mu však jiskřily životem a elánem, jako by právě dovršil dvacítku. Bílá bradka ostře kontrastovala s narůžovělým odstínem jeho pokožky, protkaná tenkými proužky hnědé – na dálku to téměř nebylo znát, ale teď, zblízka, to jeho vousu dodávalo velmi nezvyklé vzezření. Vlasy měl krátké, husté, zářivě bílé, lehce zaoblený nos budil takřka aristokratický dojem.

„Je to daleko od zastávky?“

„Kdepak, jen pár minut,“ zavrtěl muž hlavou. „Žádný strach. Ukážu vám cestu.“

„Nerad bych obtěžoval, plýtvat vaším časem...“

„To nic. Stejně mám cestu do centra.“

Autobus se ocitl na široké, stromy lemované třídě kypící jasnými barvami, a zvolna zastavil v úzkém makadamovém průjezdu navazujícím přímo na hlavní ulici. Tak tady je **Prazska**, samotné srdce města jeho snů.

Marco zdvihl laptop i kufr a všiml si přitom, že stařec nemá žádné větší zavazadlo, jen tmavý kabát, na jehož pozadí ještě víc vynikala světlost jeho vlasů. Teď, když ho viděl stát, uvědomil si, že je dost vysoký, i když mu tíha roků už trochu nahrabila hřbet. Z autobusu vystoupili bok po boku, jako staří známí...

Staří známí? Netuší o tom člověku vůbec nic... Ale, bůh ví proč, v jeho blízkosti cítil podivnou směsici neklidu a bezpečí, asi jako když se v dětství díval do očí dospělým, zachytával jejich pohledy podtrhující vážnost dospěláckých gest, důležitost dospěláckých slov, nebo prostě jen příchůť dospěláctví jako takovou. Nejspíš to

byl obdiv, co ho naplňovalo, ten a ještě obavy, že jednoho dne, až přijde čas, nedokáže být ani zpoloviny tak autoritativní.

Jeho sebeúcta nikdy nesahala příliš vysoko – a nyní se ztrácel v postavě tohohle věkovitého muže, viděl v něm něco jako světce, duchovního vůdce, a sám nedokázal pořádně vysvětlit, čím to vlastně je.

Snad tím, že se sám cítil tolik křehký. Křehký jako křišťálové sklo z Čech...

13.

Marco se rozhlédl. Na první pohled se město příliš nelišilo od představ, jaké si o něm už stačil utvořit – široké ulice, spousta zeleně, doprava plynula klidně, bez velkých zmatků. Zdvihl zrak nad střechy budov a spatřil kopec **Jested**. Vlastně by bylo dost obtížné jej z libereckého centra nespátřit; spíš hora než kopec, hora vztyčená nad městem, ochraňoval je svými 1012 metry výšky i náručí plnou chladného stínu.

S úžasem pozoroval mohutný vysílač na vrcholu, štíhlý kužel na něj zapůsobil dojmem novodobé pagody a na okamžik v něm probudil utlumenou lásku k troufalé moderní architektuře. Mohlo by být příjemné se na ten zázrak podívat, jenže on sem přece nepřišel na turistickou exkurzi. Jistě, důkladnější prohlídce města nakonec stejně neodolá, hlavním a prvořadým cílem pro něj však zůstává něco úplně jiného.

„Líbí se vám tu?“ zajímal se starý muž.

„Jistě. Moc pěkné.“

„To mě těší. Je to pro vás dobré znamení.“

„Proč myslíte?“

„Musíte navázat s tímhle městem hlubší kontakt, cítit jeho skrytý tep, bez toho se neobejdete. V téhle chvíli dýchá ta vaše žena stejný vzduch jako vy, pohybuje se ve stejných vibracích jako vy... To by vám mělo pomoci, ne?“

„Myslíte?“

„Otevřete srdce, pane. Jen otevřené srdce se může dočkat odpovědi.“

Od zastávky na **Pražska** došli do ulice **Mala Moskevskaja**, prošli menším průjezdem spojujícím dvě hlavní třídy centra do tvaru písmene H... Tak, tady to máme. Číslo 11. Dívat se na číslo vlastně bylo úplně zbytečné, hotel Radnice stál přímo na rohu, elegantní, majestátní, nepřehlédnutelný se svými klenutými oblouky, zešíkmenými střechami a řadami malých čtvercových oken prokládaných stejně hranatými konzolami balkónů.

„Tak jsme tady.“

„Děkuji vám, opravdu jste mi pomohl, pane... pane...“

„Adam. Pavel Adam.“

„Marco Farnese. Jsem rád, že jsem vás poznal.“

„Potěšení je na mé straně, pane Farnese.“

„Tak tedy ještě jednou díky za všechno, pane Adame. Za doprovod i za rady.“

„Nemáte vůbec zač. Doufám, že budete úspěšný, ale jestli vám mohu ještě jednou poradit, až ji najdete, chraň vás bůh, abyste se jí snad chtěl odevzdávat z celého srdce nebo tak. Ženy jsou občas až příliš abstraktní bytosti, zabydlují se jen v našich nejhlubších snech a nikde jinde.“

A jestli si přejete vzpouru proti realitě, přáteli, potom nečekejte, že právě realita vám dá odpovědi, které hledáte.“

Díval se za tou černo-bílou postavou, jak pomalu odchází, filmový hrdina jako vystřižený z nějakého kousku od Eisensteina nebo Langa, jak pomalými pohyby přechází na druhou stranu ulice – vypadal, jako by kráčil na pohyblivém chodníku, zařízení podobném těm na letištích, urychlujícím každý pohyb. Rychle, až příliš rychle se ztratil z dohledu...

Jak že se to vlastně jmenoval? Pavel... Adam...

Adam!

Marco polkl. Jak je to dlouho, co se mohl zbláznit, aby našel české příjmení začínající na Ada? Možná ten člověk opravdu držel v rukou klíč k cíli jeho cesty – a on ho nechá jen tak zmizet, bez otázek, bez prosby o skutečně důležité informace! Jistě, pořád to celé může být jen náhoda, jenže těch náhod už začíná být opravdu příliš.

Měl by se po něm ještě poohlédnout, jenže co má dělat, běžet za ním? Kdepak, bílé vlasy i černý kabát už dávno pohltily a vstřebaly zátočiny města, které on sám ještě ani pořádně nezná. Teď už to musí nechat být, ale to jméno, to docela jistě nesmí zapomenout. Ještě se bude hodit, docela určitě!

Vrátil se pohledem k hotelové budově, k bráně, do níž se právě chystal vstoupit. Nádherně klenutá, dokonale ladila s celkovým stylistickým pojetím. Vstoupil do vestibulu, bohatě vykládaného světlým dřevem, aby požádal o svůj pokoj. Repeční si zkontrolovala jeho rezervaci, požádala ho o doklady a nakonec, když

podepsal papír zaplněný českým textem, konečně dostal klíč. Číslo 19.

Jak už to při vstupu do hotelových pokojů nezřídka bývá, dveře otvíral se směsicí obezřetnosti a zvědavosti, jeho první dojem však byl veskrze pozitivní. Místnost byla dobře prosvětlená, se dvěma okny nabízejícími výhled do ulic a závěsy pokrytými jemným svislým proužkováním. Stůl z tmavého dřeva tvořil příjemnou protiváhu pohodlnému dvojlůžku... Ehm, proč si vlastně zamluvil dvojlůžkový pokoj, když je tu sám?

Možná čistě ze zvyku, možná kvůli touze po větším pohodlí – anebo snad z jiných, zcela nemyslitelných důvodů, spojených se snem, jenž je sám o sobě téměř nedosažitelný? Pohlédl na své nocoviště důkladněji a rozladěně se zamračil; no ovšem, povlékaná příkrývka, tak typická pro postele střední a severní Evropy. Daleko raději měl klasickou holou deku a prostěradlo; pokaždé, když ho okolnosti přinutily spát na lůžku s takovýmhle vybavením, probouzel se s prostydlýma nohama, s příkrývkou vytaženou z povlečení a z větší části sesunutou na podlaze. Ale tradice je zkrátka tradice a malichernosti teď musejí stranou. Je čas na důležitější věci, na souhrn všech dosavadních výsledků, na další pátrání – ale ze všeho nejdřív na poslední zoufalý pokus...

Položil laptop na stolní desku a s obavami jej zapnul. Bezdrátové připojení fungovalo naštěstí perfektně, Second Life se rozběhl bez větších problémů. A tak, zatímco kufr stále ještě ležel neotevřený a nevybalený na posteli, počítač už pracoval na plné obrátky. Marco nechtěl ztratit ani vteřinu. Chystal se na závěrečný

výstřel, chystal se ulovit ženu s auroou tajuplnosti v jejím vlastním teritoriu a nenechat se přitom odhalit.

Sarka is online, potvrdila mu obrazovka.

Ahoj, miláčku. Tak jak se daří?

Odpověď přišla okamžitě – podivné... *Chtěla bych se s tebou setkat, můj rytíři.*

Zíral na ta slova jako u vytržení. Ale ovšem, ona má přece na mysli avatary, jedinou součást jejich osobností, které nic nebrání v osobním kontaktu... S obvyklou spalující závistí ke své virtuální postavičce přijal od Sarky nabídku teleportu.

Dnes s tebou opravdu potřebuju hovořit...

Děje se něco, Sarko?

Je mi zkrátka ještě víc smutno než jindy, v takové chvíli potřebuji mít nablízku lidi, kteří o mě mají opravdový zájem...

Zase ten starý známý pocit v břiše, tentokrát už ho ale nemohl rozházet. Jeho žaludek se dávno změnil v otrlý lapač astronomických dávek chlorovodíkové kyseliny, ani náhodou už mu nemohla ublížit.

Co tě tak rozesmutnilo?

Několik dní jsme o sobě skoro nevěděli. Musím ti říct, co se mi stalo...

Všechny její emoce měl v tu chvíli jako na dlani, alespoň se mu to tak zdálo.

Víš, měla jsem moc hezký vztah s jedním mladým Němcem. Včera mě opustil...

Pokaždé, když začala mluvit takhle, zmocňovala se Marca směsice hněvu a porozumění. Znovu si uvědomil, že je pouze jedním z mnoha virtuálních milenců téhle ženy, a zacloumala jím žárlivost, zároveň však byl přesvědčen, že skutečným klíčem k tak obrovskému

hladu po lásce je samota hlubší, než si sám dokáže vůbec představit.

Jak mohl nechat být tak úžasnou dívku jako ty?

Bohužel, můj rytíři. Jeho přítelkyně v reálném životě otěhotněla, brzy se budou brát. Nebylo by podle něj vhodné stýkat se dál v Second Life se mnou.

Takhle se tedy mísí skutečnost se snem, blesklo mu hlavou. Snad i u něj už sny přepsaly pravidla skutečného světa, i on už upadl do sítě klamů a nedorozumění, jen si toho ještě nestačil pořádně všimnout. V tom to celé vězí – sny a realita mohou být vzdálené a jejich nepřekonatelná vzdálenost může být i jasně patrná, jenže jaký to má vůbec vliv na osobní prožitky? Mluvit o podobných tématech, to je jako pozorovat kosmickou loď někde ve vesmíru, ale osobní zkušenost se podobá přímému pobytu na té lodi. Do hry je zapojeno až příliš mnoho emocí, než aby zůstal prostor pro objektivitu.

Počkej, on si ji přece bere jen proto, že je těhotná, a ne ze skutečné lásky.

Přesně tak. Příliš mnoho emocí, člověk najednou zapomene, že reálný život se ubírá jinými cestami...

Ten mladík opustil Sarku, virtuální Sarku, protože jeho citová energie byla beze zbytku přesměrována do reality. Jako při nějakém vědeckém pokusu s komunikačními drahami... Sny nastupují tehdy, když skutečnosti něco chybí, když je chudá na očekávané prožitky – a Sarka, jak se zdá, už do nich do nich investovala vše, co měla.

Pochopil, že má další důvod cítit se jí ještě blíž...

Dost mě to zasáhlo, Marco. Ale nevykládej si to ve zlém, i na tobě mi moc záleží. Jsi můj nejlepší přítel...

*Jak to myslíš?
Miluji tě, Marco.
I já tebe, má princezno.
Proč jen život tak málo počítá s budoucností? Proč se
v našich rozhodnutích necháváme řídit těmi nejslabšími
okamžiky a ne chvílemi, kdy jsme silní?
Nerozumím ti. Kdybys mi o sobě řekla všechno...
Už o mně víš všechno.
Nevím o tobě vůbec nic!
Takhle nemluv, Marco. Ublížeš mi. Nabídla jsem ti
celou duši...
Řekni mi, kdo opravdu jsi.
Ne, teď ne. Jen mi prostě buď nablízku, prosím. A
žádné otázky.
Jsem ti nablízku víc, než si myslíš...
Já vím. Jsi skvělý, Marco.
Dvojice avatarů začala kroužit ve víru smyslných
tanců, virtuální těla spojená v jedno. Vášnivé polibky
nebraly konce, bylo by marné je počítat.
Představme si na chvíli, Marco, že ti dva, že to jsme
my. Budme na chvíli těmihle figurkami. Jejich polibky
jsou naše polibky, jejich objetí jsou naše objetí. Jako
bych už na šiji cítila tvůj horký dech. Užívej si sladkou
chuť mých úst...
Už toho smutku bylo dost, Sarko...
Máš pravdu. Smutku bylo až příliš. Teď si užijeme
chvilku radosti...
Marcovi se zatím nepodařilo brát tuhle virtuální
rozkoš vážně, o co doopravdy stál, byla ona, reálná
Sarka, ale v tuhle chvíli, uprostřed téhle atmosféry a
těchhle slov... skutečně měl dojem, že ji svírá v náručí.
Vlastně jí to dlužil, navzdory té zarputilé nechuti*

prozradit identitu i virtuální přelétavosti to byl on, kdo byl jejím dlužníkem, a měl toho ke splacení dost. Dlužil jí světlo života, dlužil jí pár jasných barev v nekonečném oceánu šedi... Jejich vášnivý flirt trval déle než půl hodiny a po celou tu dobu Marca zaplavovaly pocity, jaké by ještě nedávno zaplatil pořádnou dávkou hanby.

Díky, Marco. Už je mi líp, opravdu díky.

Jsi sladká, i když jsi smutná, princezno. Ale právě to je moc milé...

I mně se život takhle líbí.

Proč mi nechceš prozradit, kdo jsi? Rád bych spatřil tvoji tvář, slyšel tvůj hlas...

Musím už jít, Marco. Mám spoustu práce.

A je to tady. Neporušitelná zeď.

I poslední pokus ztroskotal, nic nového už se nedozví. Musí vytěžit, co se dá, z toho mála. Zavřel laptop, stále ještě omámený něhou, již mu ta žena nabídla, i její zatvrzelostí pevnější než diamantová skála. Nezakolísala ani v okamžiku, kdy sama potřebovala důvěru, ani osamění, ani zoufalství ji nedokázaly být jen na jedinou vteřinku zlomit... Nic, nic a stále nic.

Takže zbývá jediná možnost: vydat se po stopě toho starého muže, Pavla Adama, a doufat, že jeho příjmení skutečně má něco společného se Sarkou.

Nic moc, ale co se dá dělat, nic nového se na obzoru zatím nerýsuje. Vybalil věci ze zavazadla a jak jen nejlíp dokázal, poskládal je do skříně. V rychlosti se osprchoval, oblékl si čistou košili, pak pohlédl do zrcadla. Prohlížel svůj zjev s pozorností, jakou mu nevěnoval už léta, poprvé po dlouhé době nepočítal vrásky, jen zpříma a pečlivě hleděl do vlastních očí, jako by patřily někomu úplně jinému. Snad tam někde

hluboko uvnitř objeví ztracenou vnitřní rovnováhu, snad tam nalezne dostatek sil k rozhodnutí, před nímž stál.

Všechno vzdát, udělat si hezkou turistickou prohlídku cizího města a pak se poražený vrátit domů – anebo pokračovat v tom bláznivém hledání?

Oči v zrcadle mu jednoznačně radily pokračovat. V barevném lesku duhovek, v hloubce jejich výrazu, tam všude se zračila rozhodnost, kterou druhý Marco na vnější straně zrcadla nemohl brát na lehkou váhu. Trochu se to podobalo okamžikům, kdy hleděl na Jozepha, tomuhle odrazu jeho vlastního já však scházela všechna estetická vylepšení poskytovaná světem představ a fantazie. Jozeph ztělesňoval jeho vysněnou ideální formu, to tenhle dvojník mu nabízel skutečnou možnost vidět sebe sama, takového, jaký je, takového, jakého jej vidí ostatní. Neústupnost, kterou četl v těchhle očích, patřila jemu samému.

Sestoupil dolů do přízemí a na recepci se zeptal na adresu policejní stanice. Dozvěděl se, že nejbližší nalezne na čísle 232 v ulici **Dr.Horakove**. Zapamatoval si to a vyšel na ulici.

Vzduch byl příjemně hřejivý, jak už to na jaře bývá, na jeho nitro však přesto dolehl nezvyklý chlad. Od samého začátku, od chvíle, kdy se celý tenhle příběh rozběhl, sní jen o tom, procházet stejným městem jako jeho neznámá, teď ale šance, že z toho ještě dokáže mít radost, kvapem klesají. Jméno Adam může být záchytným bodem, zrovna tak ovšem může být jen slepou uličkou – a co dál?

Dál mu nezbude nic než hledět do očí všem ženám v ulicích tohoto města, jak měl v plánu původně.

Absurdní, hloupý způsob, jak někoho vypátrat, téměř s jistotou odsouzený k debaklu.

Pohlédl na hodinky – pět minut po šesté. Jde se na policii. Musí to zkrátka překousnout. Dost řečí a hurá na věc.

Kráčel a pozoroval ženy, jež se, rychleji či pomaleji, na své cestě mihly jeho zorným polem. Dvakrát nebo třikrát měl dojem, že právě tahle by mohla být ona, na jeho pohledy však nepřišla žádná reakce, ani náznak, lehký pohyb obočí... Sarka, ta by určitě jeho němou otázku nenechala bez odezvy, o tom nemohlo být nejmenších pochyb.

Navzdory všemu, co prožíval, si nedokázal pomoci, aby neobdivovat nádhernou libereckou architekturu. Majestátní radnice se skutečně velmi podobala té ve Vídni, stejné tvary, stejný sloh... Co na něj však zapůsobilo ze všeho nejvíc, byla zeleň, jíž jaro v Čechách doslova kypělo, barvy listů v rozpuku nového života, laskavý vánek dotýkající se jeho tváře jako starý přítel... A mezi tím vším povadlá naděje, chystající k ráně své poslední patrony.

Přesněji řečeno jen jedinou, tu úplně nejposlednější.

To setkání v autobuse nemohla být pouhá náhoda, musel za tím být nějaký vyšší záměr. Jakkoli se odjakživa považoval za osvícence a racionalistu, zastávce přístupu „uvěřím, až uvidím“, uvědomil si, jak urputně najednou hledá v každém záblesku všedního života dotek magie, v každé drobné příhodě, v banalitách, jaké by mu donedávna nestály za špetku pozornosti. A tak teď míří na policii, aby se zeptal na jedno křestní jméno a příjmení, v zásadě škemrat o naplnění snu. Dopídit se prvního jasně zdokumentovaného důkazu existence

ženy, kterou by už jinak dost dobře mohl považovat za anděla či démona.

K číslu 232, jak se zdálo, bude muset projít celou ulicí až na opačný konec. No, tím líp. Aspoň si může pořádně vychutnat těch pár kroků dělicích ho od vyřešení celé záhady.

Pozoroval silnici lemovanou stromy, vypadal jako docela obyčejný chodec kochající se barvami výkladních skříní, ve skutečnosti však jen počítal kroky. Jeho mozek se změnil v jeden veliký krokoměr, raz, dva, tři, čtyři, deset, dvacet, až na samý vrcholek, na vršek mayské pyramidy v Chichen Itzá...

Jakou tohle má, zatraceně, souvislost?

Ale ano, má. Vzpomněl si, co prožíval, když stupínek po stupínku stoupal na tu obří hromadu kamení, a došlo mu, že přesně totéž cítí v téhle chvíli. Občas už to tak bývá, že nám mysl předhodí obrazy podobné přítomnému okamžiku, tedy spíš evokující podobné nálady a emoce...

V kratičkém záblesku se mu znovu připomnělo vše, co tehdy prožíval, když se vyčerpaný a s bolavýma nohama konečně dopotácel až úplně nahoru a spatřil svět z té úchvatné výšky. V tom doteku mystických míst se skrývalo opravdové prozření, opravdová moudrost, ale tenkrát, až nyní k němu skutečně dospěly. Až nyní, kdy se jeho srdce i mysl uvolily vzít na milost magii ukrytou v nejprostším každodenním mumraji, se k němu mohly vrátit vzrušující pocity onoho dne, příchut' tajemna v celé své rozmanitosti.

A Sarka může být něco jako opeřený had Quetzalcoatl – zajímavá představa...

Vchod na policejní stanici byl šedivý a holý, svou neosobností kontrastoval s jasnými barvami zbytku ulice. Takovéhle místo jako vrcholek mayské pyramidy, to je tedy zase dost obtížné srovnávání...

Uvnitř našel dva policisty - tloušťka sršícího energií a štíhlého atleta. Probírali se nějakými listinami a k Marcovi zavanula úplně stejná vůně starého papíru, jakou znal z podobných služeben ve své zemi. Jak vidno, ani počítačová epocha nedokáže zbavit kanceláře nezaměnitelného úřednického oděru, pachu šanonů a věkem zažloutlých lejster...

Otočil se k tloušťkovi, promluvil na něj anglicky a policista se ho trochu nejistou řečí zeptal, jak mu může pomoci. Hledám přítele, vysvětloval Marco, přítele, s nímž jsme se hodně dlouho neviděli, a teď bych potřeboval jeho adresu. Policista si ho nedůvěřivě přeměřil, pokynul mu, aby chvíli počkal, a přivolal k sobě atleta. Ten naštěstí, jak se ukázalo, ovládal angličtinu výborně, a tak Marco okamžitě přednesl svou žádost i jemu.

„Takže vy byste rád věděl, jestli tenhle pán bydlí u nás v Liberci.“

„Ano. Už jsou to roky, co jsme na sebe ztratili kontakt. Myslím, že tu žije i jeho dcera.“

„Hmm... Takovýhle druh informací bych vám neměl dávat jen tak... Jedině snad na oficiální žádost...“

„Moc vás prosím... Jsem tu jen na pár dní, chtěl bych se s nimi aspoň pořádně pozdravit, než odjedu. Po tolika letech...“

„Rozmyslím si to. Vážně rád bych vám pomohl, ale opravdu nevím, nevím...“

„Nemůžete projednou udělat výjimku? Prosím...“

„S tímhle bych vás měl nejspíš poslat na radnici, ale tam už stejně budou mít zavřeno. Jedině že byste tam zašel zítra a...“

„Promiňte, že jsem tak dotěrný, ale mám hrozně málo času a tohle jsou lidé, na kterých mi opravdu záleží, chápejte. Opravdu byste pro mě nemohl nic udělat?“

Policista mu zjevně na očích postřehl, jak upřímná jeho prosba je, i když její pravá podstata mu samozřejmě zůstávala utajena. Chladný obličej změkkl, ústa se roztáhla do spikleneckého úsměvu. „No tak si chvilku sedněte.“

Marco se posadil na opačnou stranu velikánského stolu z tmavého a vážně dost pochmurně působícího dřeva, na jednu z těch starobylých příšerně skřípajících židlí s kulatým opěradlem – nejspíš ještě pozůstatek starých pořádků... Policista kamsi zatelefonoval, prohodil pár slov ve své nesrozumitelné mateřštině a když konečně poděkoval a zavěsil, jeho tvář vypadala mnohem uvolněněji – podle všeho mu nadřizený ten podivný nápad právě schválil.

„Takže, jak se váš přítel jmenuje?“

„Adam... Pavel Adam.“ Srdeční tep se rozběhl na nejvyšší obrátky, jeho frekvence rychle dosáhla úrovně hardrockové kapely, systolicko-diastolická bicí souprava začala drtit sluch bubny z příčně pruhovaného svalstva a paličkami z proudící krve... Trochu si odkašlal, aby vypustil páru, chlorovodíková kyselina znovu zaútočila na jícen a naplnila ho nepříjemnou pachutí, jako při bolestech v krku.

Policista se sklonil nad starým omšelým počítačem, otevřel seznam jmen a pustil se do hledání. Jen dvě minuty, déle to nemohlo trvat, Marcovi se to však zdálo delší než celý věk.

„Pavel Adam, říkáte? Nemohl jste se zmylit?“

„Určitě ne. Anebo jeho dcera, Sciaka

Adam...**Adamova**.“ Když vyslovoval ta dvě jména pohromadě, najednou pocítil, kdovíproč a kdovíjak, že mu z úst vychází pravé jméno té tajuplné ženy, a na okamžik zůstal jako opařený. Tak, teď je skutečně její totožnosti na dosah ruky, málem by se jí mohl dotknout – jenže...

„Tak bohužel. Váš přítel už asi v Liberci nebydlí. Posledních pět let tedy určitě ne, dál to nedokážu dohledat. Pokud jde o jeho dceru... ani o té tu nemám žádnou informaci.“

Naplno rozjetý puls v jediném okamžiku spadl, zhroutil se téměř na samu hranici přežití. Jedna jediná zpráva, kratičká a definitivní, a nezůstalo mu nic než chlad; když vstával z rozvrzané židle, pocítil, jak se s ním celý svět točí.

„Je mi to opravdu líto. Vidím na vás, že jste asi vážně dost stál o to, ty dva vidět. Mrzí mě to, ale dělal jsem, co se dalo...“ Policistům nemohla jeho reakce uniknout, dokonce i tloušťk si povšiml bledosti v jeho tváři a přišel blíž. Marco oběma poděkoval, rozloučil se a opustil místo, které už nebylo vrcholkem mayské pyramidy, ale spíš Aidinou hrobkou. I ten zazděný Radames na tom byl lépe, ten mohl přinejmenším strávit poslední dny v objetí svého snu...

Nyní už nemohlo být pochyb, Sarka pro něj navždy zůstane tajemstvím. „Tím“ tajemstvím, co ho bude provázet po zbytek života. Ulice, z níž byl předtím tolik nadšený, se najednou zdála užší a už zdaleka ne tak prosluněná, město ztratilo své kouzlo.

Co je ta žena vlastně doopravdy zač? V Liberci nežije – takže se možná ani nejmenuje Sarka a nemá krásné tmavé oči a nenosí kolem krku egyptský amulet... Sen se z bortil jako pískový hrad v dešti, v průtrži mračen horší než ty nejsilnější bouře. Sarka, nebo jak má té osobě vlastně říkat, si s ním od samého začátku jen hraje. Možná se za ní opravdu celou dobu skrývá nějaký chlap nebo kluk, výrostek hledající špetku legrace – a on, dospělý muž, opustí veškeré zázemí svého života pro pár smutných, líbezných slov od úplně neznámé bytosti. Celý ten dlouhý čas promrhal úplně zbytečně.

Jak se vůbec může zrodit tak kolosální faleš? Jistě, i on sám už zneužil Second Life k ne právě čestnému žertování, ale nikdy by ho ani ve snu nenapadlo zajít s tím až takhle daleko! Hanba, kterou se mu už málem podařilo vyhodit do smetí jako pár obnošených papučí, byla zpátky, pokryla mu tvář ruměncem hůř, než jak to znal z dětství. Jeho šílenství se tady střetlo s šílenstvím kohosi ještě mnohem cyničtějšího, kohosi, kdo ani na vteřinu nezaváhal využít všech jeho slabostí a strachů.

Vrátil se zpátky k noci svých narozenin, k okamžiku, kdy mu ta cizí ženská – no, říkejme raději ta neznámá cizí osoba – na pár minut nabídla skutečnou radost, odehnala veškeré jeho trápení pryč. Je vůbec možné, že se něco tak krásného zrodilo v hlavě téhle nelítostné bestie?

Dost, pryč s tím! Návrat k normálu bude i tak stát až příliš mnoho času a sil. Musí vyresetovat své city, začít od začátku s duší čistou a prázdnou jako nepopsaný list, znovu ji trpělivě pokrývat znaky a vzorci všech emocí patřících do jeho všedních dnů...

Jako počítač zbavený pevného disku se všemi programy a dokumenty, stál tu nyní Marco zcela vyprázdněný, beze stopy jakýchkoli emočních pout, vazeb a pohnutek. Ta démonická stvůra, co pravděpodobně ani neexistuje v podobě, jakou jí dosud přisuzoval, dokonale otupila křišťálově čistou sílu jeho srdce.

Je něco okolo třičtvrtě na sedm, cestovní agentura by ještě měla mít otevřeno. Koupit letenku a pryč odtud, hned! Proč by měl ještě zůstat v Liberci? Zbytečné prodlužování agónie...

Zítřka odpoledne v patnáct čtyřicet pět by mu to mělo odléhat z Prahy, takže na autobus sedne přesně v jednu po obědě. Už jen jedinou noc v tomhle hořkosladkém městě, to snad ještě vydrží.

Dokonale osamělý v síti libereckých ulic, opuštěný jako starý prašivý pes, kterého pánové vyhodili z auta u cesty. Všechny sny se roztrhaly na padrť, v jediném okamžiku, na jedné špinavé policejní stanici. Stále ještě vnímal ten pach zažloutlého papíru, najednou se mu z něj až udělalo špatně.

Všiml si, že právě prochází okolo restaurace, a zůstal stát. Celý den se ani nedotkl jídla, třeba za jeho nevolnost nemůže nic jiného než prázdný žaludek. Trochu váhavě zamířil dovnitř, hnán spíš vědomím nutnosti než chutí; vlastně ani neměl moc hlad, ale co naplat, bez jídla prostě dál být nemůže.

Číšník, vysoký urostlý muž v bílém plášti, mu nabídl jídelní lístek. Menu nabízelo jak místní speciality, tak mezinárodní kuchyni a díkybohu bylo psáno nejen česky, ale i v angličtině. Zaujal ho pokrm se záhadným názvem **Svíčková na smetaně**, v anglické

verzi pod názvem Pražský roastbeef představené jako směs telecího masa, omáčky ze zeleniny a smetany a drobných knedlíků z pšeničné mouky. Dokonalé jídlo, od všeho trošku. A pivko.

Lidé usedající k restauračním stolům osaměle mívají svůj charakteristický výraz, z každého, kdo čeká na obsloužení, aniž by měl s kým prohodit slůvko, jako by čísel zcela otevřený smutek. Někdo v takovém případě čte noviny, jiný vyřizuje telefonní hovory – Marco nemohl ani jedno, ani druhé. Mobil nechal raději doma, aby ho snad někdo neobtěžoval pracovními záležitostmi, a pokud šlo o česky psané noviny – škoda slov a škoda námahy...

Kdyby ho teď někdo pozoroval, schouleného na židli, těžko by věřil, že z těchhle očí naplněných hlubokým smutkem ještě před několika hodinami zářila rozhodnost a nezlomná energie.

Česká specialita byla vynikající; sám užasl, jak hltavě a nenasytně ji dokázal spolykat, smutek nesmutek. Jeho tělo se nepoddávalo, stále mu zůstaly zdravé reakce a právě to alespoň maličko pomohlo z víru zklamání i jeho mysli.

Co když to příjmení nebylo správné, co když pátral špatným směrem? Třeba ten starý muž nakonec přece jen neměl se Sarkou pranic společného, jakkoli pravděpodobné se to zdálo... Pochybnosti začaly narůstat, touha snít znovu žádala sílu, znovu si začala vynucovat podporu.

Dojedl, vyšel ven a najednou téměř zalitoval, že už si koupil letenku na zpáteční cestu. Přece by pořád mohl stát před hotelem a snažit se dívat do očí procházejícím ženám, copak sem původně nejel přesně s tímhle

úmyslem? Pohaslé oči ožily, do zemdleného těla se pomalu vracela jiskra, nezlomnost snů nalezla pevnou půdu pod nohama, zachytila se větvičky šílenství, jeho vlastní hýčkané bláznivosti.

Když se vrátil k hotelu, byla už tma. V přísvisitu lamp získávala ulice ještě víc slovanského kouzla, ten decentní žlutavý jas jako by umocňoval pokojnou atmosféru Čech. Vyrazil po **Mala Moskevskaja**, pozoroval tmavooké ženy, pěkně jednu po druhé – některé se tvářily zaskočeně, jiné jeho upřený pohled zjevně přiváděl k zuřivosti, nedbal však na nic a kráčel dál, dál se díval. Teprve když prošel ulicí podvacáté, došlo mu, jak je jeho strategie nesmyslná. Dokonale se zesměšnil.

Tohle vážně nemá smysl, lepší bude nechat toho a jít spát. Dokonale se zesměšnil a dokonale ztroskotat. Myslí si to už dávno uvědomila, jen srdce a duše stále odmítaly tak hloupý, prázdný, neslavný konec. Ale co se dá dělat? Epizoda zrozená se všemi vlastnostmi a náležitostmi vznešeného snu, se definitivně propadla do bahna té nejspinavější banality.

Vstoupil do svého pokoje, zavřel dveře. Byl dokonale vyčerpaný, celý den se na chvíli nezastavil. Zítra odjíždí, co by mělo za smysl tu dál zůstat? Pohledem zabloudil k počítači, myšlenky se mu i po tom všem, co měl za sebou, vracely k Sarce. Ta ženská, to neznámé stvoření, pro něj zkrátka znamená až příliš, ať už se za ním skrývá cokoli. Copak to jde, jen tak říct – konec legrace, užili jsme si, zítra zase do rachoty a všecko zpátky, jak to bylo? Strašně moc s ní potřeboval hovořit, jako by se vůbec nic nestalo, jako by jejich sen stále zůstal nedotčený. Rozběhl Second Life s úzkostí hraničící s totálním zoufalstvím...

Jenže dnes večer tam nebyla. Možná je mimo domov, možná si právě v téhle chvíli vykračuje tam dole po **Moskevsku**, šine si to kolem oblouků na fasádě hotelu, obklopená houfem kamarádů... Možná by se přece jenom měl ještě vrátit na ulici...

Tvrdý vnitřní souboj však protentokrát vyhrála únava; usnul napůl oblečený a propadl se do hlubokého spánku beze snů...

14.

Probudil se s ukrutnou bolestí hlavy a hořkou pachutí v ústech. Uvědomil si, že spí v košili – a přikrývka, již měl celou dobu víc pod sebou než na sobě, zůstala na svém místě, tentokrát neskončila na podlaze, neponechala jeho nohy napospas nočnímu chladu, tak jako jindy. Snad už to tak bývá, napadlo ho, že neobvyklá gesta, neobvyklé polohy, nekonvenční cesty občas přinášejí mnohem méně převratné výsledky než prachobyčejná všednost. Jenže on zkrátka nedokázal zůstat všední, stačilo málo, aby začal dumat nad tím a oním, propadal neklidu, to byl nakonec i důvod, proč je teď tady – jen a pouze ten vnitřní tlak za to může, to zničující nutkání halit všechno kolem sebe do pláště velkoleposti, věčnosti, té nejvyšší myslitelné hodnoty... Kdyby té cizí ženě přisoudil jen takovou cenu, jakou jí nejspíš dávají jiní obyvatelé Second Life, nic víc, nic máň, jakživ by se v takovéhle situaci neocítl.

Uplynulo několik dalších minut, teď už doopravdy musel vstát – a v tu chvíli se mu naplno připomněly všechny události předchozího dne. Hořká pachůť porážky

naplnila mysl, ta ji však nedokázala pustit dál, k srdci a k duši. Ne, s takovýmhle výsledkem se prostě smířit nemůže.

Pohlédl na hodinky – čtvrt na devět. Je čas obléknout se a vyrazit ven. Nutkavý pohled se mu v jednom kuse stácel k počítači, touha po neznámé se dál ozývala s neztenčenou silou, potřeboval ji, až už byla čímkoli a navzdory všemu, čím byla. Zmobilizoval všechny síly, podařilo se mu odolat, okamžitě se však přihlásila záplava nepříjemných pocitů, jako u narkomana, když se pokouší poslat drogy k čertu. Bolest hlavy se vyšplhala do zdrcujících obrátek, úplně nejvíc se uhnízdila ve spáncích, právě tam, kde se mu začaly objevovat první šediny. Čas si přišel pro svou pomstu, před tím se nedalo utéct, jenže... Dost! Dost s tím! Hlavně už nad ničím nedumat!

Osprchoval se, oblékl a sbalil zavazadlo, to, které vypakovával jen o jediný den dříve. Pokoušel se zachovat běžné, každodenní způsoby stůj co stůj, žár skrytý pod chladnoucím popelem vlasů však nepřestával doutnat ani na okamžik. Když opouštěl pokoj, ještě jednou pohlédl na laptop a téměř zalitoval, že nakonec našel odvahu se jeho služeb zříct.

Na recepci se dovolil, zda by mohl odejít až v půl jedné namísto jedenácté, jak určovala hotelová pravidla. Pak zpátky na **Prazska**, chytit autobus, dorazit na letiště atakdál – zrcadlový obraz včerejšího putování. Všechno úplně stejně, jen v cestovním vybavení zůstane velikánské prázdné místo. Jedno nádherně těžké a nádherně hřejivé zavazadlo už tu není a žádná úschovna ztratí a nálezů mu ho nevrátí. Ztracené sny, ty odcházejí daleko, vracejí se do svého vlastního

světa, na vzdálenou planetu, kde není nic než oceány kypící naděje...

Ještě si dopřeje poslední procházku po tomhle nádherném městě. Dnes ráno nestál o snídani, jediné, co si opravdu přál, bylo otupit smysly, zahltit se obrazy a zvuky, přesně tak, jak mu radil stařík v autobuse. Tmavooké ženy už si ovšem prohlížet nebude. Ne že by v něm hluboko uvnitř ještě nezůstaly osamocené střípky naděje, dávno už je však přebilo zahanbení, po dlouhém pobytu ve vyhnanství se přihnalo zpátky, aby nemilosrdně zatočilo s jeho pozemským rájem.

Liberec byl skutečně zajímavým městem; konstrukční řešení domů, zdobnost paláců i těch pár významných památek, to všechno mu připomínalo jeho vlastní práci. Za pozornost tu stála díla mnohých významných stavitelů, včetně vídeňského architekta Branga, jedné z největších osobností počátku dvacátého století - ten obohatil město o nádhernou budovu sloužící svého času jako veřejné lázně, dokud její funkci nepřevzal nedaleký plavecký bazén. A další, spousta dalších... Půvabný Zámeček na ulici **Jablonecka**, rozlehlá farma přestavěná na obytné sídlo se čtveřicí hranatých věží, práce architekta Theodora von Liebiga a dnes městský úřad. Stará synagoga, navržená vídeňským stavitelem Königem a v roce 1938, během takzvané Křišťálové noci, vypálená nacisty. Liberec, Reichenberg, koneckonců germánským pánům patřil až do konce druhé světové války...

Marco teď dělal přesně to, co turisté obvykle dělávají – prohlížel si město. Marco však byl prapodivný turista, aspoň pro tuhle chvíli; na všechnu tu nádheru, naplněnou vůní historií a pro člověka jeho profese

obzvlášť zajímavou, hleděl s netečností školáka přinuceného k výletu proti vlastní vůli, kráčel roztržitě, nezaopatř, s hlavou v oblacích.

Jeho nezáměr se však netýkal jarního vzduchu v ulicích, právě naopak. Laskavé ovzduší mu dodávalo síl, povzbuzovalo ho na duchu, najednou se mu dýchalo mnohem lépe, jako by mu zdejší atmosféra nějakým způsobem přeměnila a vylepšila plíce. Nepřítomnost jakýchkoli výraznějších událostí sestřelila jeho myšlenky do stavu zvláštního útlumu. Žádné nové zprávy o neznámé ženě, žádná možnost dalšího kroku vpřed. Ani peklo, ani ráj, jen věčný klid prostý trestajících plamenů i žehnajících hlasů. Vůbec nic.

A tak začal přemýšlet, přemýšlet, přemýšlet...

První myšlenky patřily Elviře. Co bude dál s jejich vztahem, rozloučí se jednou provždy? Anebo se klid tohohle okamžiku stane branou zpátky do očištěte dvacetiletého manželství, očištěte snad fádňního a nudného, ale přinášejícího aspoň občasně záblesky nebe či pekla?

A co zaměstnání? Co se asi v tuhle chvíli děje ve studiu, zatímco on tu dýchá společný vzduch s jednou nedostizitelnou kráskou? Možná už ho kolegové dávno nechali odstřelit kvůli „zjevným psychickým potížím“ a jiní kolegové dosedli na jeho židli, nahradili ho v práci na obnově Palazzo dei Giganti. Více než dvacetileté zkušenosti spálila na prach chvilka vášně, žáru virtuálního tanga a polibků na obrazovce počítače – zápach kouře a popela z toho ničivého požáru jako by ho už lechtal v nozdrách. Arogance reality mu vrhla do tváře záplavu nesplacených účtů za myšlenky znásilněné surovým, bezcitným snem, černokněžníkem oděným do

smyslných šatů ženy, jež nebyla k nalezení a jen díky tomu se zdála tak vzrušující.

Přemýšlel a přemýšlel, jeho kroky se stále víc podobaly těm Jozefovým, chůzi bez únavy a bez cíle. Krácel jako akrobat na provaze, jako každý, kdo se ocitne polapen na půl cesty mezi prázdnotou a věčností, mezi přáním a skutečností, mezi potřebou a poznáním. Celá jeho výprava v podstatě patřila k těm, jaké muži podnikají odpradáвна. Každý muž koneckonců věří, že jeho život, zkušenosti, emoce jsou něčím naprosto unikátním – proč by se zrovna on měl vzdávat práva na výjimečnost? Patří mu všechna mužská privilegia, i tohle.

Z myšlenek ho vytrhlo krátké zatahání za kalhoty na levé noze. Instinktivně sebou škubl, možná ho chce kousnout nějaký pes, teprve pak se ohlédl, co se děje.

Stála za ním malá dívenka, nemohlo jí být víc než čtyři, pět let, to ona se snažila upoutat jeho pozornost. Nedůvěřivě si ji přeměřil; pořád ještě si v kapse nesl pouzdro na doklady, co když je to zlodějka, sprostá mrňavá kapsářka? Poodstoupil o několik kroků a znovu si ji prohlédl, tentokrát mnohem pozorněji. A téměř se za svůj úsudek zastyděl.

Drobná tvářička, milá a podivně bledá, byla stažená úlekem a strachem. Rozhlédl se, někde tu určitě musí mít rodiče nebo někoho jiného, kdo ji má na starosti... Ne, nikoho nespatriil. Dívka zašeptala něco v češtině, to už dokázal bezpečně rozeznat, nerozuměl však ani slovo z toho, co se mu snažila říct.

Nebylo těžké uhodnout, že se nejspíš ztratila, vzdálila se bez dovolení a teď se ptá na nějaký orientační bod nebo přímo na místo, kam se potřebuje vrátit. Stočil pohled směrem, jímž ukazovala útlá paže a spatriil shluk

budov dole pod svahem – takže tam si tedy přeje odvést?
Dobrá.

Opatrně ji uchopil za ruku a vyrazil k domům, jejichž podrobnosti na tu dálku stále ještě nedokázal rozlišit. Stále cosi povídala, cosi, čemu nerozuměl. Přešli ulici, čtyři pruhy přečpané vozidly, a Marco si uvědomil, jak daleko od centra se ve svém zamyšlení nevědomky vzdálil – čtvrt' před ním už vlastně vypadala spíš jako předměstí.

Jakmile se ocitli na druhé straně široké třídy, dívka se viditelně uklidnila, stále však pokračovala stejným směrem, za stejným cílem, nyní už velice blízkým. Budovy byly celkem tři: dvě betonové, typický sloh starého režimu téhle země, třetí, moderní, zářila jasnými barvami, ostře kontrastovala s nejbližším okolím.

A opodál spatřil kostel, vlastně spíš klášter než kostel. Dvě ženy, osoba v rouchu jeptišky a hrstka dětí zmateně pobíhaly kolem, jako by někoho sháněly – nebylo těžké dát si dvě a dvě dohromady. A i kdyby, jeho malá průvodkyně, jakmile spatřila to hektické shromáždění, sama pustila jeho dlaň a vyrazila pátrajícím vstříc.

Muselo to být něco jako církevní škola provozovaná jeptiškami. Nejraději by se otočil a ztratil, v tomhle okamžiku by se raději vyhnul celému světu, zamířil k nim vlastně jen proto, že už si ho všimly; nebylo by příliš zdvořilé jen tak se vytrazit a nedat najevo, aspoň letným gestem, že jejich svěřenkyně ho požádala o pomoc.

Jedna z žen pátrajících po té zatoulané ovečce, nejspíš učitelka, se k němu trochu rozpačitě obrátila a už v té chvíli zalitoval, že raději hned nevzal do zaječích. Ted'

ho budou podezírat z bůhvíčeho, zaručeně, krk by na to vsadil. Ještě se dostane do nepříjemností...

Děvče se ocitlo v nadšeném sevření kamarádek, rychle se však vymanilo, doběhlo k učitelce a s několika slůvky ve svém dokonale nesrozumitelném jazyce ukázalo na Marca. Její vyprávění podle všeho podezřívavost řádových sester rozptýlilo; žena se dokonce usmála a podala mu ruku. „Děkuji!“ řekla česky. Stiskl nabízenou pravici a poslal dívence vzdušný polibek; ta ještě jednou vyběhla ze skupinky, doskákala k němu a políbila ho. „Šárko!“ zavolala na ni jeptiška. „Hej, Šárko, no tak!“

Zarazil se. To jméno, už zase to jméno... Nenechá ho na pokoji a nenechá!

Honem se rozloučil a vydal se dál po svých.

Jednu Sarku právě držel za ruku, dostal od ní láskyplný polibek – jenže tahle Sarka byla jen malá holka. Dost možná by mu to přišlo až legrační, kdyby to celé nebylo jak vystříženě z nějakého hloupého laciného divadla. Myšlenkami mu znovu prolétly všechny ty absurdní shody okolností provázející jeho pobyt v Liberci - i to prokleté jméno... Dobrá, v téhle zemi snad patří k nejběžnějším, ale stejně to vypadá, jako by všechny Sarky v České republice uzavřely komplot s jedním jediným cílem – zlikvidovat jednoho hloupoučkého snílka z daleké Itálie.

Pak jeho pozornost upoutal kostel přiléhající k budově církevní školy, nebo spíš tvořící její organickou součást. Přečetl si jeho jméno - kostel Nejsvětějšího srdce Páně – a začal podrobněji studovat jeho charakteristiku. Hezká novogotická stavba, dílo architekta Burgera z konce devatenáctého století, jedna loď... Na toulkách městem

už spatřil spoustu kostelů, ale do žádného se vlastně ještě nepodíval. Legenda na ceduli venku, našťestí psaná i anglicky, hovořila o velmi zajímavé a významné soše vyrobené v Berlíně – ta by určitě za vidění stála...

Než vstoupil, zkontroloval si ještě na hodinkách čas; nebylo by dobré zmeškat odjezd, přece jen, z hotelu odešel dost pozdě... Za osm minut jedenáct. Výborně, čas na návštěvu tedy ještě má. Budova samotná ho zajímala víc než dost, jak jinak, jenže skutečný Marco - třebaže by nikdy nenašel odvahu to komukoli přiznat – právě teď cítil potřebu se pomodlit.

Nemodlil se už léta, vlastně od okamžiku, kdy byl pokřtěn. Trochu plaše se rozhlédl kolem dokola, skoro jako by se bál, že ho někdo uvidí, a poklekl před oltářem.

V celé vnitřní prostora nebylo ani živáčka, řádové sestry z téhle sloučeniny kostela a kláštera zjevně ještě nevyrazily po své práci. Zkusil tradiční modlitby podle kánonu, uvědomil si však, že je dávno zapomněl – až příliš mnoho let uplynulo od chvíle, kdy podobná slova mohla tryskat z jeho úst s čistou upřímností a opravdovou vírou. A tak zkusil svá vlastní, narychlo stvořené prosby o slitování k Někomu nebo k Něčemu, k neznámým jménům, jež mu nemilosrdný běh času z hlavy dávno vymazal. Možná nad ním ten Někdo nebo Něco stále drží ochrannou ruku, navzdory jeho vlastní lhostejnosti, prostě jen tak. Bdí nad ním a nežádá nic na oplátku, dokonce ani nějaké patolízalské modlení...

Prosil o zapomnění. Prosil, aby dokázal pohřbít jedno neodbytné slovanské jméno, skrýt ho pod závojem času, navždy. Soustředěný, s dlaněmi sepjatými před povadlým obličejem, vědom si plného významu toho, oč žádá, zvažoval v duchu svou soukromou modlitbu, slůvko za

slůvkem, tvaroval je s pečlivostí sochařova dláta, ze všech sil se je snažil nabít magickými silami...

Náhle ho vyrušilo šustění dlouhých šatů a lehké klapání několika párů bot. Mechanicky se ohlédl a spatřil trojici sester, podle vybavení nejspíš přicházely kvůli údržbě oltáře. Jedna z nich, velmi stará, kráčela už jen s obtížemi, druhá, rovněž úctyhodného věku, na pohled však mnohem energičtější, ji za chůze podpírala. Poslední musela být mnohem mladší než její spolence, alespoň její chůze tomu nasvědčovala. Dorazila k cíli jako první a začala na desku rozmisťovat předměty nezbytné k bohoslužbám a chodu kostela... No nic, zdá se, že je čas k odchodu. Tenhle svatostánek, tohle místo naplněné mystikou, mu na pár minut nabídl alespoň střípek naděje, to je nejspíš všechno, co ještě může žádat...

Zdvihl se, nohy a záda ho z hrbení na dřevěném klekátku ještě trochu bolely. Oltář byl na dosah ruky, jen pár kroků od něj, i se sochou Nejsvětějšího srdce. Hnán profesní zvědavostí, Marco vyrazil přímo k ní – musí se přece podívat, z jakého materiálu je takováhle precizní práce vlastně vyrobena. Část výhledu mu zakrýval tmavý obrys pracující jeptišky, zůstal tedy stát a trpělivě vyčkával, až žena dokončí práci, aby se mohl dostat ještě blíž. Byla vysoká, pravděpodobně mladá, i z pohybů při urovnávání květin na desce čišela víra a horoucí zápal. Pak se otočila – a Marcovi se málem zastavilo srdce.

Nebesky krásná, s tmavými očima hlubokými a propalujícíma jako prázdnota, do níž měl najednou tisíc chutí se propadnout. Ne, tohle přece ne!

Všimla si jeho pohledu a zbledla. Z úst jí šeptem splynulo jedno jediné slůvko, jeden jediný přidušený výkřik: „Marco?“

Měl pocit, že sní, měl pocit, že ho bodli přímo do žaludku a bolest mu vystřeluje páteří vzhůru do zad. Ta tvář byla mnohem půvabnější, než si kdy uměl představit – ukrytá v oblečení mnohem hrůznějším, než se vůbec dokázal obávat. Sklonil pohled na její hrud', nebo spíš na to málo, co jí z hrudi povolili odhalit, a spatřil malý egyptský křížek, napůl skrytý, zadupaný jiným křížem, daleko větším, našitým na řádovém rouchu. Nevěděl, jak dlouho ten okamžik trval – minutu, hodinu, den, rok, celý život? Viděl jen, jak na něj hledí a její úžas se pomalu mění v rozhořčení.

„Sarko... princezno moje...“ Nic víc ze sebe nevypravil.

Staré jeptišky na ni zpovzdálí houkly, ať se vrátí k práci, Marca si měřily se zjevnou nelibostí. Předstírala, že je neslyší, a naklonila se k němu.

„Zbláznil ses? Jak ses dostal až sem?“

„Sarko, nikdy by mě nenapadlo, že... že jsi...“

„Zapomeň na mě,“ přerušila ho. „Nech mě v mojí samotě.“

„Proč? Jestli tohle není tvůj život, nezůstávej v něm...“

„Já nemám žádný život, můj Lancelote. Nikdy nemůžu být tvou Guineverou.“

„Přece mě jen tak neopustíš, teď, když jsem tě konečně našel...“

„Jsme ostrovy v obrovském oceánu – vzpomínáš? To ale platí jen ve snech. Můj oceán není tvým mořem, Marco.“

„Zapřísahám tě... Nesnesu pomýšlení, že nejsi šťastná...“

Odvrátila se, poklekla před oltářem, naposledy k němu stočila zrak, na okamžik až příliš krátký, její hlas zněl slabě a bezvýrazně. „Sbohem, můj rytíři.“

Vytratila se jako stín, těmi samými dveřmi, jimiž vstoupila. Marco zůstal u oltáře dokonale sám a dokonale zmatený. Dvě zbylé sestry na něj spustily česky, nebylo příliš těžké uhodnout, že si přejí, aby odešel. Podíval se přímo na ně – ale neviděl z nich vůbec nic. Oči měl stále plně jen a jen jejího obrazu.

Žena jeho snů se ukázala dokonale nedosažitelnou, právě ve chvíli, kdy se jí ocitl nablízku. Když opouštěl kostel, měl pocit, že se mu mozek škvíří v kotli vroucího oleje.

Bylo tu až příliš mnoho věcí, příliš mnoho postřehů ke zpracování – a jeho továrna na myšlenky, jindy běžící na plné obrátky, najednou nebyla schopna provozu. Topil se v oceánu emocí, ničeho jiného nebyl schopen. Teď už se zdálo jasné všechno, okouzující smutek těch psaných vět, náhlé změny chování a nálady, teď už se dalo pochopit i zatajování totožnosti, stejně důsledné jako neústupné...

Život té ženy byl jedinou nepřerušovanou hymnou zármutku, čím jiným vlastně mohl být? Její volba snad měla kořeny někde v hluboké minulosti, v ranách, jež nedokázala zacelit jinak než vysvěcením, odchodem do prostředí, kam tak docela nepatřila a sama to musela cítit. Zmítala se v poutech podivné transformace, jako larva, jež není schopna dokončit přeměnu v motýla, a tak, olepená zbytky zámutku, ze všech sil mává barevnými křídly v naději, že snad dokáže alespoň osvěžit sny

několika vzdálených, neznámých tvorů... Jenže s křídly zapletenými do kukly se zkrátka létat nedá.

Nevnímal, kudy a jak došel zpátky k hotelu, nepamatoval si cestu, jako by jeho návrat řídil automatický pilot. Vzal si klíč s číslem devatenáct, vyšel do pokoje a vyčerpaně se svalil na postel, zbývajícími silami se snažil utřídit si v hlavě záplavu dojmů a myšlenek dnešního rána. Nedokázal uvěřit, že všechny ty chvíle něžnosti, lásky, hořkosladkého smutku přicházely z tak mystického místa, z tak pochmurného, dusivého prostředí. Z temnot prázdné cely ozdobené jen krucifixem a dalšími symboly víry, sevřené tísní, vysávající život. Laptop, z něhož se zoufale snažila obnovit spojení se ztraceným civilním světem, výdobytek moderní techniky, musela docela jistě skrývat... Kdo vůbec může tušit, kolik žalu, kolik bolesti ty zdi viděly?

Nostalgie ho zavedla zpátky k láskyplným okamžikům, jež spolu strávili. Jak zřídka nám jen život nabízí jasné odpovědi na ty nejzákladnější otázky! Potkal svou neznámou, zhmotnila se před ním jako odpověď na spontánní modlitby tryskající z hloubi jeho duše – a jakou odpověď mu to přineslo? Jen ukázkou, jak složitý svět ve skutečnosti je, jak obtížné je vtěsnat ho do rigidních pravidel zvyků a způsobů, ukázkou, že i ty nejjasněji zářící city bývají často příliš vzdálené, než aby se daly důkladněji pozorovat pouhým okem.

Se spalující úzkostí zapnul počítač, symbol Second Life se před ním rozsvítil jako magický amulet stvořený, aby pomáhal křehké lidské podstatě nést voskovou masku, jež se nedá sejmout. *Sarka is online*, přečetl si a zatrnulo mu.

Setkali se v Tango Argentino. Tohle romantické místo stálo u zrodu jejich lásky, vztahu, o němž by sotva kdo uvěřil, jak absurdní záležitost se za ním skrývá. A taky se to nikdo nedozví, aspoň on sám o tom stěží kdy bude vyprávět. Avataři pohlédli jeden na druhého, noty latinské hudby ještě jednou doprovodily sen dvou bytostí sevřených v zoufalém objetí, virtuální postavičky ještě jednou stvrdily nadřazenost fantazie nad realitou. Ztělesnění stvořitelů, jejichž cesty se na pár chvil střetly jako dráhy dvou planet putujících vesmírnými dálkami, na pár chvil klamných nadějí a nepředstavitelné radosti, aby si teď daly sbohem a vydaly se na další pouť vstříc neznámu.

Jozeph i Sarka tu stále byli, na obrazovce, objímali se – žádný z nich však nepromluvil. Místo vyhrazené slovům zůstávalo prázdné, jen tóny tanga vyplňovaly bezhlesé ticho.

Pak se ženská postavička vymanila z Jozephova sevření, dlouhé vlasy se zavlnily jako hřívá a Marco si uvědomil, že jejich setkání je u konce. Štíhlé tělo zmizelo v oblaku jiskřících hvězdiček a na monitoru se objevila jediná věta: *Sbohem, Marco, jsme dvě části jedné duše.*

Vypnul laptop, zdvihl zavazadlo a opustil místnost, tentokrát už nadobro.

Sestoupil do haly, zaplatil účet a vyrazil ven, aby si chytil taxík; cítil se až příliš unavený a zklamaný, než aby měl chuť čekat na autobus. Vůz by měl dorazit během pár minut, tu chvíli už stráví tady venku, mimo hotel. Byl na dně, na konci sil, jako by celou tuhle cestu skutečně absolvoval po způsobu věřících poutníků jen pěšky.

A tak stál, roztržitě se rozhlížel kolem, dýchal jarní vzduch tohohle svěžího města a vyhlížel vozidlo, jež ho odveze zpátky do reality.

Když se za rohem zpoza boční zdi hotelu vynořila černá a bílá postava, nemohl Marco v první chvíli uvěřit vlastním očím. Co ten tady ještě dělá? A bez kufru – nemá přece v Liberci bydliště, znamená tu snad, že tu u někoho přebývá nepřihlášený?

Už aby přijel ten taxík...

Včera nasazoval všechny páky, aby tohohle staříka vypátral, když si uvědomil, jakou naději mu otevírá jeho příjmení, ale dnes... Dnes už nemá smysl dávat se s ním do řeči.

Muž se rychle blížil svým charakteristickým krokem, na okamžik se ocitli téměř bok po boku. A odvoz pořád nikde...

„Dobré ráno, pane Farnese. Už odjíždíte?“ Vrásčitá tvář nasadila vševědoucí výraz.

„Přesně tak. Nemám tady v Liberci dál co pohledávat.“

„Bylo to bláznovství, ta vaše výprava, říkal jsem vám to hned. Hledat nějakou ženskou a mít tak málo stop, to byl nápad... Anebo se mýlím?“

Proč jen má pocit, že tenhle podivný domorodec všechno ví? A „jeho“ Sarka? Kdo vůbec doopravdy je, „jeho“ Sarka?

„Záleží na tom tolik, můj milý?“ odpověděl stařec okamžitě na nevyřčenou otázku. „Neptejte se, co je zač moje Šárka. Moje Šárka nikdy nebude vaše. Vzpomínka na sen, ta s vámi zůstane – a mezi námi, co může být lepšího než sen?“

Čte mu myšlenky, teď už o tom nemůže být nejmenších pochyb.

„A co jste vlastně zač vy?“

„Jak jsem říkal – jen trochu vnímavější člověk...“

„A teď tedy vnímáte co?“

„Realita vám nesluší, to vnímám. Uvolněte se, nechte to být. Co je vlastně realita? Možná tohle všechno je pouhý sen a skutečnost je to, co prožíváte v tom svém... počítačovém ráji. Jste to jen vy, kdo rozhoduje. Určete si sám, čím se váš sen má stát, všechno záleží pouze na vás, nezapomínejte na to. Realita, sny... Jediné, co existuje, je život, proklatě krátký a tak často nešťastný. Prostě žijte, pane Farnese...“

Ústa se roztáhla do úsměvu, bílou bradkou probleskly tmavé proužky.

Dorazil taxík, rázným, nesmlouvavým pohybem zabrzdil a zůstal stát. Marco poslal staříkovi letmé mávnutí na rozloučenou a rychle nastoupil. Vozidlo se rozjelo a všechny tváře, celý tenhle svět, zůstaly někde vzadu.

Ještě jednou se ohlédl, chtěl toho zvláštního chlapíka naposledy spatřit...

Už tam nestál. Rozplynul se ve svěžím vzduchu jarního rána v Bohemii...

15.

Návrat domů byl přesně takový, jak si ho představoval.

Když se před ním otevřela těžká šedivá vrata, divadelní opona na jevišti jeho zahrady, měl pocit, jako by to vše viděl poprvé v životě. Jen dva dny uplynuly, i ty však stačily k naplnění cíle, jenž si při odjezdu předsevzal – ke svaté pouti za tajemstvím vlastní duše. Písek, jenž se za ty dva dny přesypal v hodinách jeho života, mu nabídl možnost dojít až k samým kořenům velkého snu.

Snu tvořeného tisíci a tisíci drobných vjemů, jež k němu mohly doplynout pouze s proudem známé reality – a přesto se mu nakonec složily do té nejne očekávanější podoby ze všech.

Mohlo by snad být lepší, kdyby se býval vrátil, aniž by se mu to velké tajemství podařilo rozluštit? Kdyby nechal dál a dál plynout dny plné citového napětí, prázdné dny nevedoucí nikam, jen k branám šílenství? Teď, když spatřil její tvář a pohlédl do jejích očí, cítil se kupodivu mnohem klidnější, bdělejší, více otevřený životu – a cesta, již se nakonec k odhalení dopracoval, se zdála stejně fascinující jako tajemství samo. Pout' za Svatým Grálem ho dovedla až k pokladu nejvyššímu, božskému kalichu, který se zkrátka nedá odnést pryč jako kořist.

Sarka byla dcerou myšlenky, Boží přítomnosti, k níž se po mnoha letech znovu obrátil s vroucí modlitbou na rtech. Žádal, prosil a dočkal se okamžité odpovědi. Od toho krátkého okamžiku před ním vyvstane reálná podoba překrásné Kristovy nevěsty pokaždé, když se na obrazovce jeho počítače objeví uměle stvořený půvab virtuální Sarky.

Jen jedna věc mu to pomyšlení kazila, znovu a znovu se mu neodbytně vtírala do mysli. Spoustě lidí by určitě

nepřišlo vhodné, aby se řádová sestra věnovala pochybným počítačovým hrám. Spoustu lidí by to až znechutilo. Mimoděk mu na mysl přišla Naadirah, spolkečnice ve vysněném světě – a oběť kulometné palby virtuálních předsudků reálných lidí, anebo reálných předsudků virtuálních lidí, to je nakonec celkem fuk. Předsudek jako předsudek. Snadno se to soudí v internetových hrách, pěkně zvenčí, za pevnou hradbou, přes niž skutečné pocity vlastně vůbec neproniknou.

Pokud jde o něj, odnaučil se soudit jednou provždy. Jeho vlastní pocity už pronikly ven až příliš.

Vstoupil do domu, pohlédl na stříbrnou věž, základní kámen daleké pouti, jež právě dospěla ke konci. Počítač vypadal, jako by ho už netrpělivě očekával, smaragdové oko spiklenecky pomrkávalo, Second Life tu stále byl, na dosah ruky, na dosah mysli. Nabízel možnost znovu se spojit se Sarkou, podržet ji v jejím smutku, navzdory poznání, jak moc si jejich světy zůstanou vzdálené. Mohl by to vzít jako tajný úkol, milosrdnou službu daru, jímž se mu stala její odhalená totožnost...

Vstupní procedura proběhla nezvykle rychle. Jozeph pořád stál na růžovém tanečním parketu v Tango Argentino, jen ona už vedle něj nebyla. Marco otevřel seznam přátel, aby se podíval, zda je na příjmu, jako už tolikrát předtím...

Jméno Sarka z listiny zmizelo.

Zachvátila jej mučivá úzkost, jako ve snách propátrával nezměrné dálky celého toho nezměrného světa... Nic. Světlo jeho snů vyhaslo, rozplynulo se v růžových závěsech a tónech jihoamerických tanců...

Složil hlavu do dlaní, nedokázal uvěřit tomu, co vidí. Co se jenom mohlo stát? Objevily snad jeptišky skrývané

kontakt se světem a potrestaly ji, nadobro přestřihly pupeční šňůru, poslední pouto k životu? Přerušila je ona sama, když se jednomu šílenému fragmentu jejích snů podařilo proniknout tak nebezpečně blízko každodenní realitě? Anebo se zkrátka sen vydal svou vlastní cestou a skutečnost, na pár chvil zatlačená do pozadí, se znovu ujala právoplatné vlády?

Proud slz přinášel osvobození, to jim ale nijak neubíralo na hořkosti. Prolévaly se za sen, který odlétl jednou provždy, vrátil se na svůj vzdálený svět utkaný z nadějí, tady dole tak často rozbíjených na střípky.

Připomněl si noc svých narozenin, noc, jež patřila jim.

Připomněl si kostel Nejsvětějšího srdce Páně, přívětivý jarní Liberec, snažil se dohlédnout až do cely, kde jedna mladá žena právě teď pláče úplně stejné slzy, hořké a snad i osvobozující.

Pohlédl na Jozepha, vyčkávajícího stále v tom elegantním večerním obleku na jeho povel, a vyvedl ho ven ze sevření růžových látek, pryč z tanečního parketu. Venku je spousta věcí, pláž, moře na pozadí...

Pro něj už však Second Life není ničím víc než hloupou, nezajímavou hrou. Realita se vrátila do jeho života a upevnila pozice, až příliš rychle.

Zdvihl telefonní sluchátko a vytočil Elviřino číslo. Končilo na devadesát čtyři.

Devadesátý čtvrtý – Světový pohár ve Státech. Itálie poražena ve finále Brazilci. Na penalty...

16.

Jozepha zcela pohltilo to poslední tango, v polibcích od Sarky vnímal stejnou vášeň, jaká je oba zachvátila tehdy při prvním setkání. I stvořitel jako by se znovu přiblížil. A stejně jako pokaždé, stalo se tohle místo, tenhle ostrov, kde se moře, pláž a tanec pojily do jediného závoje snů, podkresem pro nijak významný a přesto výjimečně silný cit. Věděl už, že pro ni zdaleka není jediný, ale co na tom, tahle virtuální dívka má dost sil, aby nabídla hluboký, neocenitelný vztah každému, i jemu.

Není to tak dávno, co si uvědomil, že mu stvořitel začíná věnovat víc pozornosti, víc ochrany a péče, jako by k němu jeho modlitby nějakým způsobem konečně dokázaly proniknout. Spolu s tímhle příjemným poznáním se ho však zmocnilo i podivné vnitřní napětí – ne, nebyl to strach, snové bytosti nic podobného strachu neznají, spíš jakási skrytá, nevysvětlitelná úzkost.

Mohl-li věřit tomu, co říkala Naadirah, potkaly stvořitele opravdu vážné problémy. Nedalo by se pro něj přece jen něco udělat? Třeba by ho dokázal nalézt a prohlédnout virtuálníma očima, objevit všechny lidské úzkosti skrývané za oparem snů. Vytvořit štít ze svého nesmrtelného a nezranitelného těla, však to vydrží opravdu dost, vyrazit za ním, ať už se právě nachází kdekoli, stvrdit nerozdílnou smlouvu mezi fantazií a jejím původcem...

Dávno si uvědomil, že vládne vnímavostí naprosto cizí většině ostatních vysněných stvoření. Už se skrze něj zrodila oddanost, láska a strach o ni, potřeba milovat Sarku se stala celým jeho životem a oddanost stvořiteli měla původ v touze po něčem vyšším, božském, duchovním. Jenže kolik z toho hlubokého vztahu, jenž ke

svému tvůrci choval, skutečně dosáhlo až k němu? Dost možná vůbec nic. A co vlastně pro stvořitele doopravdy znamená? To byly otázky, jež nyní zaměstnávaly Jozephovu mysl ze všeho nejvíc.

Hleděl na to věčně klidné moře a věčně klidnou oblohu, když mu náhle hlavou blesklo nevysvětlitelné poznání, že Sarka odešla navždy. A v tu chvíli ho přešla chuť se otáčet nazpět, přešla ho chuť vracet se mezi ty cáry růžové látky. Ne, už nikdy. Bez ní, bez Sarky, už ne.

Roztáhl paže a vzlétl; jestli ho teď někdo spatří, možná si ho splete s albatrosem, vládcem moří. Poryvy větru ho šlehaly po tváři, lehce, něžně, téměř otcovsky, stoupal výš a výš, až tam, odkud není vidět zemi a kde se moře s nebem pojí v jedno. Stvoření obdařené požehnáním Ikarových křídel se dostalo, tak jako Ikaros, na dosah místního slunce s troufalým přáním ponořit se přímo do něj.

V přísvisu chladného ohně virtuálních hvězd zapátral po jiném ohni, po spalujícím žáru citů příliš opravdových, než aby mohly být jen součástí snu. Soustředil pozornost ke stvořiteli, naposledy, a požádal o povolení zemřít. Skutečně zemřít, jako živá lidská bytost.

Jeho bolest byla i stvořitelovou bolestí, jeho slzy stvořitelovými slzami. A stvořitel vyslyšel jeho prosbu.

Uprostřed nekonečného modrého nebe se Jozeph rozplynul, navždy, jen stopa barevných jisker ještě chvíli značila místo, kde se vznášel.

Vstoupil do toho nového světa s náladou emigranta, smutnou a užaslou zároveň.

Přišel odnikud a dost možná nikam ani nesměřoval.

Marco smazal symbol Second Life, vypnul počítač a vyrazil ven, za prací a za Elvirou.

Padesátiny ho dostihnou, než se naděje...

K O N E C

Poděkování

Rád bych poděkoval všem, kdo mi pomáhali, ať už jakýmkoli způsobem, při práci na tomto románu. Nekonečné díky patří skutečné Šárce, mé múze a bezedné studnici inspirace, skutečné Naadirah za její rady a pragmatismus, a všem reálným i nereálným postavám, jako je Tancredi, Gen a další, na které jsem narazil během svého putování po Second Life.

Zvláštní poděkování patří Karine za její drahocenné rady a morální podporu.

Děkuji Giacomovi B. za postřehy, Michele P. za návrhy a Francesce G. za zasvěcené komentáře. Ti všichni mi pomohli, každý po svém, román ještě vylepšit.

Mnoho díky patří rodině:

mé ženě Sandře za její toleranci a trpělivost s mým psaním, švagrové za to, že se stala první osobou, jež přečetla tuto knihu, a rodičům za emoční podporu a ještě mnohem víc.

A nakonec děkuji vám všem, kdo jste ve mě věřili a stále věříte.